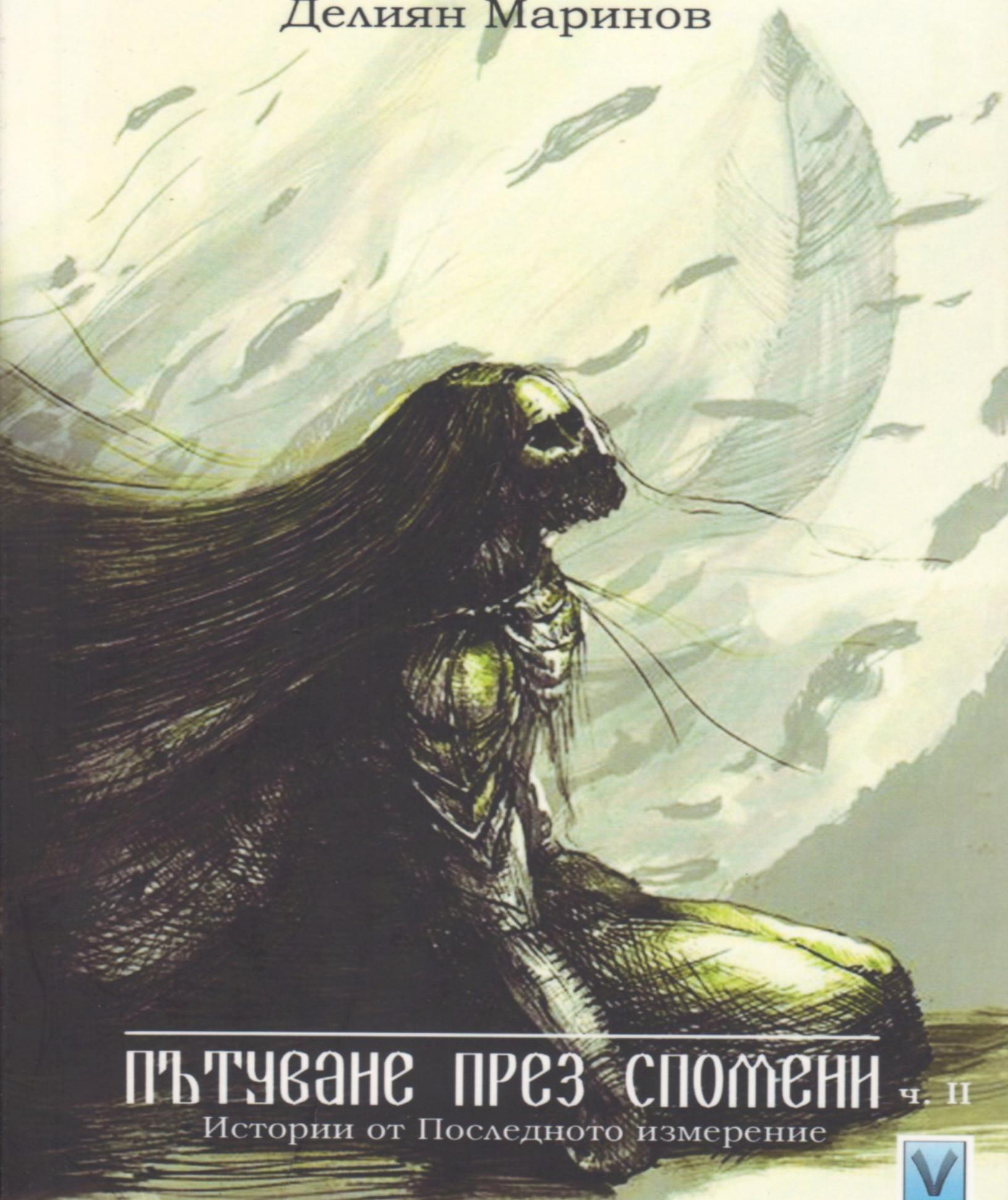

Делиян Marinov

Пътуване през спомени ч. II
Истории от Последното измерение

ДЕЛИЯН МАРИНОВ
ПЪТУВАНЕ ПРЕЗ СПОМЕНИ
ЧАСТ 2

chitanka.info

Делиян Marinov е роден на 28 април 1992 г. Запалва се по фентъзито покрай компютърните игри от детството си. Прочита първото си фентъзи „Орки“ на Стен Никълс на един дъх и решава да отдаде живота си на жанра. Пъrvите му опити за писане са неуспешни, като осъзнава, че прекалено много наподобяват книгите, които харесва. През 2011 г. започва да учи политология във Великотърновския университет „Св. Св. Кирил и Методий“, където прави нов опит, този път успешен.

„Пътуване през спомени“ е книга първа от поредицата „Истории от Последното измерение“ излиза през 2013 г.

„Рано или късно познатите и непознатите ни вселени ще бъдат заличени... Ще дойде времето, когато всички съществуващи светове, ще загинат и повяхнат... Ще настъпи моментът, когато всяко едно измерение ще посрещне своето унищожение... И тогава ще остане само едно — Последното измерение...“

Скар е на път да се завърне напълно към спомените от предишния си живот. С всяко събрано късче от разпръснатото си минало воинът вижда докъде може да стигне човек, отдал се на слабостите си. Решен окончателно да се откъсне и противопостави на волята на Мрачния магьосник, контролиращ съществуването му, Скар трябва да премине през още няколко изпитания, преди окончателно да се изправи срещу апогея на своето себеунищожение. Полуживият мъж ясно осъзнава, че краят му е съвсем близо — затова започва да планира как да провали плановете на господаря си. И всичко това само за да възмезди пагубното си минало и да откупи поне частична от разядената си съвест.

Отряд герои се отправя на пътешествие, чиято крайна цел е да изprobва магия, която може би е последният шанс на кралството да устои на ордите на Мрачния лорд. Самите герои постепенно осъзнават, че кралството, което трябва да защитават, дълбоко в сърцевината си е също толкова потънало в поквара и разпад, колкото и тези, желаещи да го унищожат.

*... И когато всички познати и непознати
Вселени бяха заличени...*

*Когато всички известни и неизвестни
Светове се стопиха и изчезнаха...*

*Когато всички разгадани и неразгадани
Измерения завършиха житейския си цикъл...*

*Остана само едно... Последното
ИЗМЕРЕНИЕ.*

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

БЯГАЩИ

Без да си дават почивка, Скар и неговите спътници бягаха вече няколко дни, ала умората така и не ги застигаше. Полуживите нямаха коне, но бяха освободени от ограниченията на смъртните си тела и не изпитваха болка в нозете си. Вести от Мрачния Господар така и не идваха. Нумориус не допускаше полуживите до себе си, а това можеше да бъде тълкувано по два начина. Той или ги беше изоставил, или отново ги изпитваше.

Скар, Призрак и Обелиск бяха напуснали гоблиновите земи преди едно дененощие. По-рано тримата полуживи бяха част от цял един отряд, като впоследствие се оказаха единствените оцелели.

„Цял отряд...“ — мисълта не излизаше от главата на Скар. На практика полуживите воини се бяха провалили, но и не съвсем... Загубиха много от верните служители на Мрачния Повелител, но успяха да изпълнят мисията, с която Той ги беше изпратил. Скар знаеше, че като капитан на отряда, за него щеше да има последствия. А какви щяха да бъдат те, можеше да каже изключително и само неговият Господар. Всичко зависеше от това как се бяха справили Забрава и неговите воински части.

Задълбочен в мислите си, предводителят на мрачния отряд от трима души насмалко да се бълсне във внезапно спрелия се Призрак. Призрак беше скаут по призвание и избързваше напред за да разузнава обстановката.

— Защо спря?

— Не съм убеден, че знам накъде да поемем...

— Трябва да изберем местност, където да им е по-трудно да водят битка. Нашето преимущество е, че издържаме на неравен терен, а тяхното е, че познават цялата област.

— Но проблемът е, че ние продължаваме да навлизаме в техните земи и теренът става все по-благоприятен за тях — включи се Обелиск, който току-що се появил.

Екстравагантният Обелиск бягаше най-бавно измежду тримата. Полуживият се отличаваше с оръфиято си бомбе, което издаваше, че приживе е бил благородник, а не обикновен наемник или войник. Потекло, което не му пречеше да борави изключително умело със сабята си.

Тримата се бяха умълчали и след известно време Призрак и Скар започнаха да размишляват на глас.

— Смрачава се — отбеляза Призрак.

— Това е добре — заключи Скар. — Сигурно преследвачите ни ще лагеруват за кратко.

— Нима са толкова глупави?

— Знаете ги хората колко са самоуверени и как често грешат именно заради тази си самоувереност! — подсмехна се Скар.

— Да, но те я намират за свое предимство. Мога да си ги представя... — Призрак се обърна и се загледа в посоката, от която тримата бяха дошли. — Убеден съм, че ни смятат за малоумни. Ще решат, че сме ги подценили и сме седнали да почиваме, защото и те почиват.

— Именно! В това се крие разковничето — в главата на Скар проблесна идея. — Има огромна вероятност да се откажат от почивката си и да продължат да ни преследват, решили че сме изгубили устрема си.

— В такъв случай скоро трябва да ни настигнат — отбеляза жлъчно Призрак.

— Да, но не могат да предположат в каква посока ще поемем.

— То е ясно, че ще тръгнем на север, където започна походът на Тъмния Господар.

Скар се вгледа в празните очни кухини на скаута, в които проблясваха две мънички зелени точкици. След което подметна:

— Пътят на север е дълъг и има много разклонения...

Досетил се какво цели предводителят на отряда, Призрак кимна и предложи:

— Значи да минем през онова място. Не биха очаквали да поемем точно натам. Само че има малък проблем. Ще сме лесно забележими...

— Една подробност ти убягва. — Скар го погледна победоносно и хладният вятър развя дългата му коса. — Свечерява се, а помниш, че

по онези места хората са страхливци. Почти съм сигурен, че още са вцепенени от ужас след последния път.

— Да тръгваме тогава — рече Призрак, като реши да не споделя мислите, които започнаха да напират в главата му, откакто напуснаха гробницата на гоблините. Щеше да зададе неудобния си въпрос на Скар едва когато се измъкнха от цялата тази каша или поне се укриеха някъде.

Първите звезди изпъльваха небето, а хоризонтът почерняваше. Единствените оцелели след битката с гоблините се насочиха към Стомана. Градчето, което все още не се беше възстановило от изненадващата атака на полуживите.

Малко преди полунощ Скар и компания влязоха в Стомана. Улиците ѝ бяха зловещо безлюдни. В укритието на нощта тримата бързо се ориентираха по симетрично разпределените улици и стигнаха кметството без проблем. Макар труповете на множеството убити защитници да бяха разчистени, атмосферата наоколо караше завърналите се жители да избягват мястото. Обстановката ставаше особено тягостна през нощта. Затова на този етап кметството представляваше добро укритие, където Скар и хората му да обмислят спокойно плана си.

И тъкмо когато полуживите намериха убежище в една изоставена зала на кметството, Скар получи нов спомен. Но този път споменът не идваше от Мрачния господар, а от тъмните дебри на подсъзнанието на воина.

В един отчайващо безнадежден и жесток ден, в средата на лятото...

„.... Слънцето, достигнало връхната си точка, блестеше ярко в лазурното небе. Скар не беше почивал близо две денонощия и изпитваше невероятна умора. Умора, която се дължеше и на липсата на питателна храна, с която да се подкрепи.

Преди да влезе в кметството на града, едва навършилият двадесет години младеж реши да провери с какви хранителни запаси

разполага. Скар се надяваше да му е останала достатъчно храна, че да успее да позасити глада си поне за ден-два. Но на дъното на торбата си намери просто сухар и мъничка бучка развалено сирене, които не стигаха дори за едно ядене. След като изяде смръщен лишената от всякакъв вкус храна, младежът обърна поглед към внушителната сграда на кметството.

Стомана беше богат град, защото жителите му работеха неуморно от сутрин до вечер. Естествено, те не пропускаха да демонстрират състоянието, което бяха натрупали, и пищно украсяваха все по-натруфените си домове. Кметството също изглеждаше забележително — фасадата му беше позлатена и сияеше от инкрустираните в нея скъпоценни камъни.

Скар нямаше желание да оглежда повече околността. Трябаше да действа. Но когато пристъпи към входа на сградата, двама въоръжени мъже, явно пазачи, кръстосаха алебардите си пред него.

— Какво търсиш тук? — изрепчи се единият пазач.

— Идвам по работа — отговори Скар, запазвайки хладнокръвие.

Пазачите бяха видимо подразнени от държанието му, защото не отместиха алебардите си и го изгледаха още по-навъсено.

— Каква работа ще търси скитник като теб тук? Виж се на какво приличаш! Целият си дрипав.

— И миришеш — подхвърли колегата му и двамата се разкискаха злобно.

Скар огледа дрехите си. Ботушите му бяха захабени и скъсани, а плащът, който използваше и като одеяло в студените вечери, приличаше на парцал за миене на под. Носеше изтъркан кафтан — може би най-запазената му дреха. Да, беше облечен в дрипи, но стоманата на оръжието му все още си я биваше.

Скар тъкмо посегна недвусмислено към меча в ножницата си, когато вратата, която охранителите бяха препречили, се отвори. От нея се подаде плещив мъж на средна възраст, чието чело беше пропито с пот. Вероятно човекът бе излязъл с намерение да вземе глътка въздух извън задушните вътрешни помещения.

— Кой е този? Какво правите? — новопристигналият погледна укорително пазачите. — Не искам свади пред кметството!

Очевидно объркан от неочекваното смъмряне, единият пазач побърза да обясни на висшестоящия:

— Дойде преди малко. Каза, че имал работа тук.

Изучавайки Скар с поглед, мъжът от кметството продължи разпита си:

— А защо тогава не го допуснахте?

— Защото е мърляв и заплашителен. Чудя се как охранителите при главната порта са го пуснали!

— Щом те са го пуснали, значи и вие трябва! — нареди раздразнен мъжът, който все още стоеше на завардения вход, и погледна ножницата на Скар. — След като, разбира се, го обезоръжите.

Скар го изгледа учудено и изсумтя. Вниманието на плешивеца беше изцяло насочено към него:

— Какво? Не си ли чувал, че не можеш да влезеш въоръжен в кметството. Хайде идвай и се представи на портиера.

Поизгубил интерес към необичайния посетител, човекът от кметството обърна гръб на Скар, но преди да потъне обратно в сградата, плешивецът се обърна към охранителите.

— А вие го пуснете без да му правите проблем. Следващият път, когато възпрепятствате някой мирен гражданин да влезе тук, ще ви уволня на мига...“

* * *

Скар изживяваше новия спомен, който не идваше от покварната връзка с Камъка на Мрачния Господар. Жълчен спор мигновено го извади от унеса му. Ветеранът не успя да се потопи напълно в картините, които само преди броени мигове се разгръщаха пред него, защото трябваше да се включи в разговора.

— Няма абсолютно никакъв смисъл да обикаляме целия континент. Имаме достатъчно удобни възможности за бягство — недоволстваше Призрак.

— Подценяваш хората! Знаеш, че вече познават тактиките ни и ще са подгответи — настояващо Обелиск.

— Какво става? — включи се разсеяно Скар.

— Какво става ли? Нима не ни слушаше през последните десетина минути? — в гласа на Призрак се четеше недоумение.

Решил да не разкрива на партньора си по оръжие случилото се, Скар рискува да излъже:

— Не ви слушах, защото се бях съсредоточил в изучаване на помещението.

— Както и да е — рече Призрак, чието чене тракаше неестествено. — Обелиск желае да заобиколим на запад през земите на Пламтящата наковалня, тъй като смята, че хората ще са завардили пътищата на север към Кралския път.

На Скар му беше все едно накъде ще потеглят. Войнът мислеше единствено как да измени на Тъмния Повелител. В последния си спомен полуживият не беше оковано чудовище, а обикновено момче. Сега той трябваше отново да поеме съдбата си в собствени ръце. Но за да стори това се нуждаеше от ясна представа за бъдещите планове на Господаря. Затова се налагаше да се измъкнат колкото се може по-бързо от запустялата зала в кметството и да се завърнат в Ефес, където се намираше Нумориус.

— Предпочитам да изберем възможно най-краткия път... — изрази желанието си Скар, което веднага се понрави на полуживия скаут. — Мисля, че Мрачния Лорд ни подлага на изпитание дори в момента. Не трябва да показваме малодушие и предпазливост. Та това са човешки качества...

Гласът на предводителя отекваше в обширната зала, помещаваща няколко прашасали шкафове, писалище и огледало.

— Ние сме полуживи оръжия за изтребление. От нас се очаква да се изправяме срещу врага.

Обелиск кимна, видимо убеден в това, и Скар се почувства уверен в решението си:

— Остана да решим откъде точно ще минем, щом продължаваме пряко на север.

— За съжаление, не разполагаме с карта — напомни му Обелиск.

— Призрак да се заеме! Това е кметството, сигурен съм, че държат карти някъде... Може би ще са на същото място, където намерихме онези на гоблиновите земи.

Призрак безшумно потъна в сенките на стаята и изчезна. Скар бързо трябваше да отпрати Обелиск и да опита да се върне дори за малко към връхлетелия го по-рано спомен.

— Обелиск, мисля, че трябва да завардиш главния вход. Възможно е някой да реши да тършува изоставеното кметство.

Екстравагантният полужив се подчини и се отправи към временния си пост. Скар се радваше, че Обелиск не задава въпроси. Беше прекалено близко до ума, че двамата могат да се справят с изненадващата атака на някакви си смъртни. Но в случая Скар беше негласен ръководител на отряда и даваше заповед, която Обелиск трябваше да изпълни. Имаше си преимущества в поемането на ръководна функция.

Скар се опита да се съсредоточи върху това, което си беше спомнил. Знаеше, че като много млад е имал път към Стомана. Но защо? Какво е търсил там?

Ветеранът започна да обикаля нервно из помещението, надявайки се да зърне нещо, което да го върне към забравените спомени. Пред очите му се изпречи прашното огледало. Той се приближи към него и мъртвешкият му дъх пропълзя по замърсената повърхност. Воинът опита да изтрие мръсотията с ръка, след което щателно се заоглежда.

Беше си все така мъртъв, макар че лицето му сякаш беше започнало да възвръща нормалния си цвят. Ужасните рани, които се отваряха при изживяването на по-ранните спомени, бяха изчезнали от ръцете му. Плътта му изглеждаше жива, макар и някак нашърбена. Скар бавно се връщаше към човешкия си облик.

Решил да не губи време в оглеждане, ветеранът започна да претърска залата. Единствените неща, които пробудиха интерес в него, бяха полупразните рафтове. Скар изтупа на събралия се прах от няколкото папки и започна да чете етикетите им. Явно хората, които се грижеха за деловодството в тази част на кметството, бяха позапуснали работата си. Документите бяха натъпкани нехайно и покапани с петна. Скар местеше погледа си от папка на папка. Повечето имаха сходно съдържание, свързано с някакви отчети за приходи и разходи. Имаше обаче една зелена папка, върху чиято корица лежеше гербът на Стомана, а надписът под него беше изключително познат на Скар — „Регистър по заетостта“...

„Скар мълчаливо оглеждаше зелената папка, докато плешивият мъж, който му беше помогнал да влезе в кметството, му наливаше чай.

— Лимон?

Скар поклати отрицателно глава. Не обичаше този вид изтънченост. Макар че, ако го бяха попитали дали желае обяд, щеше да приеме с охота.

Мъжът от кметството обслужващ посетителя изискано и в мълчание. Когато двете чаши бяха напълнени, любезният домакин, представил се като Дезмог, кръстоса крака и обърна погледа си към невъзмутимия младеж.

— Откъде идваш, момче? — долетя въпросът му.

— Райска градина — отговори Скар, допирайки парещата чаша до устните си.

— Разкажи ми за себе си. Какво дериш при нас в Стомана?

— Поради независещи от мен обстоятелства бях прогонен от дома си. Реших, че след като нищо не ме свързва с онова място, мога да започна нов живот...

Дезмог се усмихна вяло на събеседника си, докато сипваше мед в димящата си напитка.

— Да не би да бягаш от закона?

— Според вас щях ли тогава да дойда право в лапите му? — озъби се насреща му Скар, който беше започнал сериозно да се изнервя. — Реших да дойда в града, който се смята за най-процъфтяващият в Кралството, и да си намеря работа. Доколкото разбрах, вие сте ангажиран с намирането на работа на хора като мен.

— Да, безспорно това е мое задължение. В такъв случай... Хм...

— Дезмог започна да прелиства някакъв регистър. — Кажи ми, Скар от Райска градина, какво умееш? В какво те бива най-много?

Младежът не очакваше такъв въпрос. За сметка на това се налагаше да отговори бързо.

— Две години съм учи фехтовка и боравене с различни оръжия, владея...

— Тц! — махна с ръка насреща му Дезмог — В момента не се нуждаем от войници или пазачи.

— Мога да чета и пиша. Може би ще ви бъда от полза.

Почесвайки се по плешивото теме, служителят му отвърна отегчено:

— Администрацията е пълна. Дори мислим да освобождаваме част от подчинените си.

— Мога да пиша поеми и да пея...

— Върви в Кралския двор тогава! — прекъсна го ядосано Дезмог. — В Стомана нямаме нужда от шутове. Имаме нужда от ковачи и въобще хора, годни за тежък труд.

Скар мълчеше. Нямаше никакъв опит в тази сфера. Дезмог се опита да си приладе загрижен вид и попита:

— От какво семейство идваш? С какво се занимаха майка ти и баща ти?

— С нищо... Бяха благородници.

— Това обяснява някои от «качествата» ти. Уви, приятелче, нямаме работа за теб! — развеселен от жалкото положение на момчето, плешивецът реши да го довърши. — Въщност имам нужда от заместник тук. Сещаш се... Някой, който да ми върши деловодството.

Скар го погледна с надежда.

— За съжаление, мисля да уредя племенника си...

Младежът нямаше какво да отвърне. Той се изправи и се запъти към изхода на стаята с бавна пораженческа стъпка. Загледан в дрипите, с които беше облечен двадесетгодишният юноша, Дезмог направи сравнение със своите собствени копринени одежди. В този момент той намери малко милост в сърцето си и за своя собствена изненада рече:

— Във всеки случай не се запътвай към столицата. Прекалено бързо ще посрещнеш смъртта в глад и бедност.

Скар се обърна и в погледа му се четеше въпрос.

— Отиди в земите на Златния Ефес. Там търсят добри бойци за професионалната стража на замъка. Информацията идва лично от лорд Лунуниен, който ми е близък приятел. Ако си достатъчно добър воин — ще те наемат...“

* * *

Скар бавно се отърсваше от спомена, който го беше залял подобно на освободена от дигата си река. Този епизод от миналото му показваше ветерана в една съвсем друга светлина. Някога той е бил просто един смирен и честен млад мъж в търсene на своя път. Скар не успя да си спомни повече. След което се върна на себе си и забеляза Призрак, който го наблюдаваше внимателно.

— Спомен ли получи? — в тона на скаута се усещаше нотка на алчност.

— Нещо такова... — отвърна Скар. — Ти изпълни ли заповедта ми?

Вместо да отговори, безпътният му другар извади няколко пергамента. Скар се вгледа в огромните късове хартия. Остана доволен, че картите бяха скорошни и щяха да им свършат добра работа.

Разполагащи с всичко необходимо, тримата спътници можеха да потеглят отново към владенията на Господаря си, където Скар щеше да отмъсти и да се освободи веднъж завинаги от влиянието на мрачните сили.

Но ветеранът не предполагаше, че връщайки го за малко към човешката му същност, този необичаен спомен го връщаше и към човешките му слабости. На излизане от Стомана Скар усети болка в прасеца си. Точно на мястото, където гоблин го беше ранил по време на битката в гробницата.

На другия ден по обед Скар и компания бяха постигнали невъзможното. След дванадесетчасов неистов бяг, непосилен за никое живо същество, полуживите воини стигнаха Кралския път. Вече познаваха по-добре местността, а и намаленият им състав позволяваше да действат по-бързо. Останали тримата, те се носеха без всякакви ограничения, бързо преодолявайки препятствията.

Трима. Скар все още не можеше да повярва, че те са единствените оцелели. Макар да бяха изпълнили специалната мисия, те бяха платили голяма цена. Но очевидно Тъмния Лорд не се интересуваше от загубите. Ако поданиците му имаха някакво значение за него, той щеше да направи нещо — някак да ги дари с магията си, със силата си... каквото и да е! Скар беше сигурен, че има начин. Това беше нов пламък, подклаждащ омразата към неговия тъмен наставник.

Омраза, която подсилваше неимоверно цялата същност на Скар!

Освен тази ненавист, полуживият изпита и други усещания, непривични за слуга на нечистите сили. Воинът изпитваше носталгия към онези моменти от отминалия си живот, в които е бил пълноценен, неподвластен на омразата и похотта човек.

Споменът за Нея изплува. Споменът за Лилиен... Изплува само за миг.

Само за секунда всички останали мисли в главата на Скар избледняха и той пожела да умре наистина. Пожела да има сърце, което да спре... сълзи, които да отрони. Самотата беше непосилна. Една секунда... и после...

Чуха роговете. Преследвачите сигнализираха, че са открили полуживите.

— Проклятие! — извика Обелиск и сложи ръцете на кръста си.
— Не смятах, че са толкова организирани.

— Завардили са цялата източна част на Кралството — рече Призрак, докато се оглеждаше наоколо. — Всеки един офицер, водач на гарнизон и обикновен войник, от южните граници на Силвернада до Последна Буря и началото на Кралския Път, е мобилизиран към конните отряди, носещи се към нас в момента.

— Очакващ се... Кралските вестоносци яздят най-бързите жребци. Успели са да ни изпреварят и да съобщят на помощните отряди — Скар преценяваше на глас обстановката. — Цялата източна армия е наасъскана и търси трима бегълци...

Купчините черни облаци в небето оформяха страховита буря. Ветеранът се надяваше лошото време да забави преследвачите им, понеже около Кралския път винаги се изливаха големи порои.

— Да тръгваме! — изкомандва неформалният лидер на отряда полуживи и се устреми на север.

Болката в прасеца му не отминаваше.

Единственото, на което Скар се надяваше момента, беше проницателният Призрак да не забележи съвсем леката гримаса на болка, която ветеранът правеше по време на нечовешкия преход.

Вечерта напредваше и полуживите печелеха преднина пред преследвачите си. Тъй като проливният дъжд, съпътстван от гръмотевици и градушка, беше наводnil пътищата, конницата на

човеците изпитваше голямо затруднение с придвижването. За разлика от тях, Скар и неговите спътници не усещаха съпротивлението на водата и поддържаха бързото си темпо.

Като предводител на преследващия отряд, сър Уилсънт не губеше надежда, че ще настигнат отрепките, които едва преди седмица бяха застрашили жителите на Стомана. Подчинен лично на сър Денотериън, доблестният водач пристигнал в атакуваното градче ден след набега и извършил щателно проучване, което му помогнало да тръгне по следите на касапите.

Сър Уилсънт беше човек на честта. Рицарят се беше заклел в Короната, отдавайки напълно живота си на армията. Макар и разбрал, че противниците му не са човешки същества, той последвал полуживите чак до гоблиновите земи.

От отряда на Скар нямало и следа. Почти убеден, че злосторниците са изчезнали или загинали, Уилсънт бил на път да прекрати издирването, когато открил съществата да се сражават с огромна армия гоблини. Решен да се възползва от възможността, той нанесъл огромно поражение на гнусните гоблини. Ала от мелето успели да се спасят трима полуживи, а огромното земетресение всяло такъв смут, че битката приключила повсеместно. Уилсънт бил принуден да се оттегли и да се върне в границите на кралството си.

На връщане опитните скаути на рицаря успели да засекат следите на оцелелите полуживи. Жаден за слава, Уилсънт решил да погне отново бегълците и разпратил вестоносци към всяка казарма и гарнизон в Югоизточна Силвернада.

Амбициозният рицар държеше всички пътища и затягаше хватката си около бягащите слуги на Новия Враг, както хората от Кралството бяха започнали да наричат лорд Нумориус.

Така беше изминала последната седмица за сър Уилсънт. И въпреки че отгоре му се изливаше свиреп дъжд и много от хората му го изоставаха, той не губеше надежда, че ще хване полуживите и ще ги връчи лично на сър Денотериън, който щеше да го повиши в чин.

Скар не знаеше кой е надъханият предводител на войските, преследващи ги толкова упорито. Но ветеранът знаеше, че му дължи живота си.

Каква ирония на съдбата!

Отрядът от трима тъкмо успял да избяга от смъртоносния капан на гоблините, когато попаднал на огромна армия кръвожадни бойци, вардещи изхода.

Сега пък Скар и оцелелите му другари чуваха далечните рогове на приближаващите воини на Силвернада, които не отстъпваха по численост на гоблините. Ветеранът продължаваше своя бяг на север, като значително изоставаше от останалите. Най-пъргав от тримата беше Призрак, който се движеше свободно като вятъра. Но тъкмо когато полуживите прехвърлиха Кралския път и решиха, че са се изплъзнали на преследвачите си, разбраха, че са паднали в капана на собствената си самоувереност. Призрак спря, вперил остьр поглед в далечината пред тях.

— Какво виждаш? — обърна се Призрак към току-що настигналия го Скар.

— Прах... Огромни облаци прах, които дори изсипващият се дъжд не може да разсее. Какво по дяволите?... — избълва невярващо Скар.

— Още конници — отбеляза мрачно Обелиск, като добави жлъчно — Аз ви казах...

— Попаднали сме в шибан капан! — извика Скар и изрита камък в яда си. Призрак мълчеше, защото знаеше, че собствената му идея ги беше провалила.

Решиха да изчакат Обелиск.

Изборът, който стоеше пред тях, не беше между битката или отстъплението. Те трябаше да решат срещу кого да се опълчат. Дали срещу внезапно появилите се конници, които изглежда имаха числено превъзходство, или срещу неуморните преследвачи, решени на всичко за да ги хванат? В крайна сметка ги връхлетяха първите...

Численото превъзходство на врага изобщо не притесняваше Скар и воините му, които опиянени от започнатата битка, бяха във вихъра си. Първата мишена, изпречила се на пътя им, се оказа един дорест жребец, чиято шия срещна острието на ветерана. Конят се свлече мигновено на земята, задушавайки с огромното си тяло клетия ездач.

Към Скар се насочиха пиките и алебардите на петима конници, които само си пречеха, докато воинът избягващ остриетата с изкусни движения. Благодарение на сравнително високия си ръст, Скар

успяващ да нанася директни удари върху яростно атакуващите го ездачи. Първоначално решили, че имат преимущество заради конете си, впоследствие рицарите осъзнаха, че животните по-скоро им пречат. Ето защо някои от воините слязоха от конете и връхлетяха полуживия с двойно настървение.

Друга група ездачи бяха решили директно да стъпчат Призрак. Разочарованието ги застигна, когато видяха как слабата фигура на воина успява да ги избегне с лекота.

В далеч по-голяма опасност се намираше Обелиск. Макар и движещ се с елегантни и добре премерени движения, фехтовачът не успява да прободе врага. От рамото на полуживия стърчаха две големи пики, които нарушаваха неимоверно баланса му. Решили, че тежко раненият не представлява заплаха, рицарите отклониха вниманието си към останалите двама.

Всъщност преимуществото на полуживите се криеше в това, че бяха точно трима и така атакуващите ги рицари не можеха да използват нито една позната бойна формация или тактика.

Скар се биеше едновременно с петима противници. Рицарите боравеха с оръжия за различни дистанции. Някои разчитаха на дългите си мечове, за да налагат притиснатия противник, а други бавно настъпваха към него с насочени пики. Леката бронята на Скар беше деформирана от вражеските удари. След като повали поредния рицар, той усети силно намушкване в хълбока. Нечия пика беше успяла да пробие екипировката му. Полуживият разсече оръжието на противника си, но нямаше време да извади острието от раната си. Съвсем скоро рицарите щяха да го притиснат и да отсекат главата му, която беше най-увязимата част от тялото му.

Призрак се движеше невероятно бързо и представляваше въртележка от пробождащи кинжали, но рицарите, които го наобикаляха, ставаха все повече и повече. Дори да успееха да надвият настоящите си противници, полуживите бяха обречени, защото отрядът, който беше петите им, приближаваше.

Обелиск изпусна сабята си и се свлече на колене.

От плещките и стомаха му стърчаха разнообразие от копия. Фехтовачът се сгърчи безпомощен. Един рицар беше вдигнал високо своята алебарда, готов да отсече главата му. Слугата на Мрачния

Господар чакаше равнодушно острите да се спусне отгоре му и да го заличи напълно. В този миг усети как земята се разтриса.

Войсковата част на сър Уилсънт се беше появила тъкмо навреме, за да означава окончателната победа на рицарите над Скар и полуживите му спътници.

Сър Уилсънт, облечен в блестяща сребърна броня, пристигна на гърба на бял жребец. След като слезе от коня, мъжът се насочи към десетник Ойрам, който беше вдигнал алебардата си над тила на Обелиск.

— Поздравления, десетник! — по лицето на Уилсънт се четеше задоволство. — И на вас, и на всички доблестни мъже, които не предадоха Кралството.

После свали шлема си и се изплю върху полуживия.

Обелиск събра сили да вдигне глава и изкриви устата си в грозна усмивка:

— Жалък си. Празнуващ победа над трима... А колко от вашите посякохме?

Сър Уилсънт не беше особено впечатлен:

— През последната седмица спечелих толкова битки, колкото ти не си воювал през цялото си жалко съществуване, гадино!

— И колко човешки живота ти струваха тези победи?

— Стига да се опази честта на Кралството, падналите в боя нямат никакво значение! Щом хванахме теб и твоите изродски приятелчета, значи не след дълго ще паднат и останалите, дръзнали да разклатят реда в Кралството.

След като изрече тези думи, предводителят на преследващата войска се обърна към Ойрам, който не изпускаше Обелиск от поглед.

— Къде са другите двама?

Ойрам кимна на стоящ наблизо оръженосец, който поведе рицаря-предводител през бойното поле. То беше осеяно с телата на заклани коне и мъже, образуващи кървави локви. Сър Уилсънт разпореди на лечителите от войската си да се погрижат за тези, които можеха да бъдат спасени.

Раздал заповедите си, рицарят-предводител се насочи към група войници, които бяха наобиколили пленения Скар.

Въпреки многото рани, полуживият си оставаше страховит враг. Сплетената му коса откриваше лишеното от кръв лице и мъртвешката

примиреност в погледа му. Той нямаше какво да губи.

Уви, фактът, че мечът му лежеше на десетина метра от него, го възпираше да се нахвърли върху рицарите.

— Какви сте ми изроди. Спипах ви, а? Отрепки. Ще ви предам на сър Денотериън, който ще разпореди на маговете да ви изследват.

Скар не обърна никакво внимание на думите на нахакания новопристигнал.

— Приятелчетата ти ги чака същата съдба. Този, на когото служите, ще бъде сразен веднъж и завинаги!

Изведнъж тялото на ветерана започна да се разтърсва от конвулсии и той изпадна в транс. Обградилите го рицари се стреснаха и отстъпиха крачка назад. Сякаш поваленият пред тях воин не беше на себе си. Сякаш духът му отсъстваше от тялото. За миг обели очи, а на мястото на зениците му проблеснаха две зелени пламъчета, които се завъртяха като водовъртежи. Водовъртежи, в които мъжете до един видяха собствената си смърт. Дори и смелият сър Уилсънт.

— Що за чародейство е това? — промълви с уплаха предводителят на преследвачите.

— Вашият край наближава... — зловещо промълви Скар. След това тялото му се отпусна безжизнено на земята.

В същия момент най-задните редици от новопристигналите воини бяха изненадани от неочекван противник. Огромна вълна от прииждащи врагове надвисваше като злокобна сянка.

Сър Уилсънт нямаше време да се окопити и да раздаде заповеди. Гълчката, която идваше от северната част на бойното поле, го свари неподгответен. Рицарят бързо намери коня си, след което препусна бясно към мястото, откъдето долитаха звуците от сблъскването на стомана в стомана.

И ги видя... Стотици от полуживите воини, дошли така внезапно, както облациите бяха сторили път на слънцето в небето. Те идваха със светлината. Зеленикаво сияние, което остави у рицаря усещането за омайваща поквара.

Но след толкова спечелени битки сър Уилсънт нямаше намерение да се предава точно днес. С боен вик, последван от роговете на неговите оръженосци, амбициозният рицар се насочи към вражеския отряд. В сблъсъка мъжът срещна безславната си смърт,

посечен в гърба от могъщата бойна секира на двуметров мускулест варварин.

Минаха много дни преди дъждъ да отмие поражението и кръвта на стотиците загинали воини на Кралството, които до последно вярваха, че са победили.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА ВЪЗНАГРАЖДАВАЩИ

„... Тъмницата беше точно такава, каквато всяка тъмница би трябвало да бъде — мрачна и отблъскваща. Въпреки че килията помещаваше два дървени нара, човек трудно би помислил за дрямка на подобно място. Не и когато на идния ден му предстоеше екзекуция. Скар делеше тясното помещение с няколко плъха и една свила се на кълбо фигура. Младежът стоеше прилепил ухо до вратата и от време на време надничаше през малката решетъчна пролука в горната ѝ част. По дългия коридор отекваха стъпките на неуморно кръстосващия тъмничар. Килията на Скар беше в дъното на целия подземен затвор и тъмничарят никога не си правеше труда да стигне до нея. До Скар достигаше обаче подигравателният смях на пазачът, който се забавляваше искрено със злочестата участ на арестантите.

— Зарежи това, момче! — чу се тих глас от ъгъла на килията. — Няма да чуеш нищо интересно. Всичко е едно и също. А и всичко става безсмислено, когато времето ти изтича...

Човекът, който говореше на Скар се изкашля, след което се засмя разсеяно. Скар беше разbral от стражите, които го доведоха, че съкилийникът му е възрастен контрабандист, държащ множество канали за внос на незаконни стоки в земите на Ефес. Престъпването на законите на лорд Лунуниен не оставаше ненаказано.

На Скар му предстоеше екзекуция.

А в последните му часове живот, малко преди зазоряване, компанията му споделяха няколко цвъркащи животинки, хъркащият трафикант и дълбоката омраза към света, изпълнен с несправедливости...“

* * *

... Скар отвори очи. Намираше се в същата онази килия, която видя в спомените си. С тази разлика, че този път беше сам в помещението. Надигна се от затворническото легло и се огледа наоколо. Вратата липсваше.

В този момент ветеранът не беше пленник.

Поне не физически. И още преди да предприеме каквото и да било, той осъзна, че неговият всевиждащ надзирател, Тъмния Господар, го призоваваше.

Зовът изпълваше съзнанието му и ветеранът не можеше да му се противопостави.

„Значи се върна към действителността, верни мой слуга?“ — в главата му прозвуча добре познатият Глас. Тонът му беше властен и не търпеше възражения.

„Доста неща се случиха от последния път, в който разговаряхме. За малко дори щеше да ме разочароваш...“ — гласът не беше гневен, а хладно констатиращ. Скар не се почувства обвинен. Поне засега.

„Вероятно си спомняш това място. Усещам, че си объркан. Тръгни към тронната зала. Тъй като сега аз съм Лорд на този замък, а не след дълго и Лорд на цялото Кралство, те призовавам като мой послушник. Яви се при мен!“

Скар усещаше колебание зад самоуверените слова на господаря си. Може би силата на Мрачния Лорд отслабваше и той се боеше да не загуби влиянието си над поданиците.

„Ела при мен, за да посрещнеш съдбата си!“

Гласът замъкна.

Получивият знаеше, че са го спасили в битката с кралските рицари. Също така знаеше, че в момента се намира на територията на Ефес — замъкът, по чиито стени и картини пробягваха толкова много спомени...

„.... Опрял гръб на вратата на килията си, Скар почти беше задремал. Стремеше се да застане възможно най-далеч от накачуления с тъсти плъхове нар. В унеса му го навестиха кошмарни спомени. Прогонването му от замъка преди няколко месеца, неуспешните му опити да започне отначало живота си и най-вече завръщането му по тези земи... Той правеше всичко заради нея. Момичето, което обичаше и което копнееше завинаги да държи в обятията си.

Но сега Скар беше безсилен. Младежът попаднал зад решетките, след като мъжът, с когото пътувал, му обещал да го вика незабелязано в замъка. Впоследствие спътникът на Скар се оказал обикновен измамник, който издавайки на лорд Лунуниен плановете на наивника, напълнил кесиите със злато.

Суровият баща на Лилиен разполагаше с достатъчно власт да накаже жестоко Скар. Лордът веднъж вече му беше обещавал бавна и мъчителна смърт, ако младежът дръзне да се завърне във Ефес.

Оставаше близо час до зазоряване. Палачите будуваха заедно с осъдените на смърт, защото бяха нетърпеливи да започнат изтезанията си.

Скар щеше да бъде убит като куче.

Важното е, че поне беше успял да я зърне. За миг. Тя рисуваше поредния си шедьовър, който щеше да украси някоя от дворцовите зали. Толкова отадена... Така прелестна... Скар копнееше да я прегърне. Да усети топлината и кукленската деликатност на тялото ѝ. Но неговата спътница беше друга. Тя го чакаше на ешафода...“

* * *

Скар вървеше по дългия коридор, без да си дава сметка за стенанията, които се носеха от затворническите килии. Полуживият не усещаше миризмата на смърт. Той самият беше смъртта.

„... Тя беше дошла за него. Беше отключила килията му. Лилиен откряхна масивната дървена врата, след това го прикачи с внимателен жест. От колана ѝ висяха връзка ключове. Как ли е успяла да ги вземе? И къде ли се е дянал надзирателят? Скар не можеше да си позволи да губи повече време в размисли. Промъкна се през пролуката и застъпва предпазливо.

Младежът следваше дребната фигура на Лилиен, която осветяваше мрачния коридор с пламтяща свещ в ръка. момчето насмалко да се спъне в просналото се туловоище на надзирателя, под което се събираще тъмночервена локвичка. Лилиен не каза нищо, но Скар знаеше какво се е принудила да стори тя.

Беше рискувала прекалено много, идвайки да го спаси. Беше се превърнала в убийца.

Бегълците стигнаха до другия край на коридора, където момичето се спря и безмълвно посочи към стената. Със свободната си ръка Лилиен натисна няколко от камъните и те лесно поддадоха. Двамата се озоваха пред тясна стълбища, която ги отведе до малка площадка. Килиите се намираха под самия дворец. Лилиен беше превела Скар през таен проход, криещ се зад нейна картина.

Дворцовите помещения бяха винаги добре осветени, което не помогна на спящите стражи да забележат двамата нарушители. Пазителите на реда в замъка блажено похъркваха на една маса, а до главите им се търкаляха пресушени бокали. Скар подуши въздуха и долови лек билков аромат. Опиянението погали сетивата му, но воинът тръсна глава и забърза напред. Изглежда мъжете бяхаupoени. Лилиен беше рискувала толкова много! За него...

Двойката се озова в една от крайните градини на замъка. Бяха сами...

Толкова близо до свободата си...“

* * *

... Улисан в спомена, Скар беше поел като в транс по същия този таен коридор от другата страна на картината.

Получивият се огледа. Едно време свежа и пъстра, понастоящем градината тънеше в разруха. Изящните статуи бяха съборени и

изпотрошени. Набегът, извършен от Скар седмици по-рано, беше унищожил някогашната красота на двореца. Царящото опустошение напълно съответстваше на злата природа на Нумориус и нечистата сила на Камъка.

Скар вече се намираше извън замъка. Имаше възможност да избяга от Господаря си. Полуживият се замисли къде ли можеше да отиде. Възможно ли беше да се откъсне от мрачната власт, която държеше в плен душата му? Повелителя на Камъка щеше веднага да усети липсата на ценния си воин. Господаря щеше да използва цялата си сила, за да подчини изменника. А защо не... и да го унищожи?

Не. Моментът не беше подходящ. Скар не можеше да избяга. Но можеше да издаде плановете на Мрачния Господар на хората, срещу които магьосникът воюваше. Ала първо се налагаше да научи кои са те.

Ветеранът се запъти по посока на главния вход на замъка.

Една частица от някогашната му човешка същност го подтикна да разшири ноздри. Хладният вятър донесе мириза на въглен, примесен с бледия аромат на върба...

„... Вятърът поклащае близките върбови клони, които шумоляха тихо, почти сакрално — самотните звуци, приютяващи жадните целувки. Двамата толкова време бяха чакали да настъпи отново този миг, в който ще бъдат заедно.

— Не те пускам за нищо на света... — прошепна Скар.

Свила се в силните му обятия, Лилиен стоеше притихнала. Ръцете му я бяха сграбчили. Малко грубо, но тя харесваше тази негова непохватност. Непохватността беше част от чара му.

— Хайде да избягаме!

— Не е толкова лесно... — Лилиен неочеквано се отскубна от прегръдката му и го погледна.

Утрото настъпваше и първите слънчеви лъчи озариха източната част на замъка. Мъждивата сутрешна светлина правеше лицето на

момичето още по-красиво. Кестенявшата ѝ коса започваше да добива златист цвят. Скар се пресегна към нея, но девойката отстъпи.

— Тръгвай! Всеки момент ще се усетят и ще започнат да претърсват околността.

— Няма ли да тръгнеш с мен? — младежът беше в потрес.

Тя го погледна тъжно. Криеше нещо и Скар веднага позна. Резките промени в настроението ѝ я издаваха.

— Тръгни в тази посока — упъти го с жестове Лилиен. — Има едно място, където територията на замъка е оградена само с жив плет. Там ще намериш дисаги с провизии и екипировка. Не се бави.

Скар изглеждаше разочарован. Не се интересуваше от никакъв багаж. Искаше да вземе единствено нея.

— Защо? Искам да ми обясниш...

Лилиен сведе поглед и прокара леко пръсти по корема си, сякаш го галеше.

— Не мога да пътувам в момента. Ще съм бавна и баща ми ще ни хване.

— Не разбирам! Но защо... — рече недоумяващо Скар, но спря в началото на изречението си, защото осъзна. — ... Откога знаеш?

Утрото беше настъпило окончателно. Птиците започваха дневните си песни, а откъм замъка се чуваше типичната гълчава от пробуждащи се и шетащи хора.

— Няма значение — отвърна му тя и започна бавно да се отдалечава в посока на замъка. — Ти избра най-неподходящия момент да се върнеш за мен. Аз просто не мога да дойда с теб.

— Не! Не, не е възможно... Защо по дяволите?! — Скар изпусна нервите си и тръгна към нея.

Изпаднал в ярост, младежът започна да я дърпа към себе си, а тя се опитваше да му се отскубне.

— Нима спря да ме обичаш? Не ме ли искаш?... — параноята му беше взела връх.

Съсредоточен напълно в Лилиен, Скар така и не разбра кога няколко въоръжени до зъби мъже ги наобиколиха. Един го удари в тила, свалийки го на земята. Друг го изрита силно в главата.

Благодарение на адреналина, бушуващ доторе в главата му, младият воин не загуби съзнание. Скар пъргаво се изтърколи и с пределни сили се нахвърли върху нападателите. Неочакваната

съпротива на младежа свари воините неподгответи. Единият от тях въобще не успя да се защити. Скар, чиито ръце бяха особено силни, го повали и можа да счупи врата му, тъй като на главата на войника нямаше шлем.

Измъкнал меча на жертвата си, Скар се окопити и се обърна по посока на Лилиен и другите мъже. Двама войници я бяха хванали, така че да не може да помръдне. Третият мъж, в който Скар разпозна измъкналия се нападател от преди малко, застана пред момичето с извадено оръжие.

— Какво става? — попита смяяно Скар.

Зад стражите младежът различи властната фигура на лорд Лунуниен. Владетелят на замъка пристъпи с величествена походка към дъщеря си и погледна Скар с омраза.

— Знаех си, че дъщеря ми ще предприеме подобна постыпка. Ето защо се подгответих предварително.

Иззад мъжете, държащи ужасената Лилиен, се подаде муциуната на контрабандиста. И Скар разбра всичко. Беше повече от явно, че лорд Лунуниен нарочно е поставил този мъж с хитро лице в една килия с младежа. Така невестулката е можела да следи Скар и да сигнализира, ако момчето успее да избяга.

Трябаше да се сетят с Лилиен за това по-рано, когато оставиха килията отключена.

— Какво ще правиш? Мислиш си, че можеш да избягаш? Хората ми са блокирали всеки път за бягство.

Вместо да отговори, Скар връхлетя обезумял върху лорда, който очакваше всичко, но не и такава внезапна атака. Това, което спаси лорд Лунуниен от разсичане, беше реакцията на единия от стражите, застанал на пътя на острието. Войникът падна посечен, защото оръжието успя да проникне през ризницата и да покоси тялото под нея.

Настъпи суматоха. Лорд Лунуниен се отдръпна уплашен встрани, но не успя да запази равновесие и падна. Останалите стражи пуснаха изпадналото в шок момиче и нападнаха обезумелия младеж. Започна яростна схватка, в която Скар връхлиташе с такава сила и гняв противниците си, че те не можеха да сварят да го атакуват и преминаха в защита.

Заслепен от омразата си, Скар не осъзнаваше, че тялото му е незашитено от ризница и че може да бъде лесно наранен. Но това не го

спираше — той беше готов да убие всички, които стояха между него и любимата му.

В същия миг контрабандистът реши, че не е лоялен никому и сграбчи Лилиен за косата, опитвайки се да я отведе извън сражението като заложница. Върнала се на себе си, тя се съпротивляваше, но без успех. Жилавият мургав мъж я държеше в желязна хватка и бавно се отдалечаваше. Тогава тя започна да крешци.

— Мълчи или ще ти прережа гърлото!... — заръмжа грубиянинът и извади от ботуша си кинжал, който опря в меката й шия.

Чул виковете на Лилиен, лорд Лунуниен също дойде на себе си и с пребледняло лице се насочи към предалия го контрабандист:

— Остави я. Ще ти платя колкото е нужно, но пусни дъщеря ми!

Скар, успял да повали един от противниците си, изгуби интерес към другия и се обърна към мургавия насилиник на любимата си.

— Ще си платиш, кучи сине!... — извика Скар и се хвърли към злосторника.

Контрабандистът беше разbral на какво е способно момчето и се вцепени от страх. Разполагаше с няколко секунди, в които не можеше да мисли хладнокръвно. Затова само освободи ръцете си от Лилиен и я бълсна в близките мраморни плохи, красящи градината. Не очакваща силния тласък, тя не можа да се предпази и след удара в твърдия камък загуби съзнание.

Лорд Лунуниен веднага побягна към нея. Лицето му беше почервяло от плач. Дъщеря му лежеше по корем върху хладния мрамор.

В същото време Скар беше успял да притисне контрабандиста, който стоеше на колене и молеше за прошка. Обезумелият младеж отсече главата на мъжа с бърз замах, а бликналата като ручей кръв го опръска целия.

Скар побягна към мястото, което по-рано Лилиен му беше посочила за бягство.

Той искаше да избяга от този проклет замък, от тези проклети хора. От миналото си. И от себе си...“

* * *

... Върнал се към настоящето, Скар нямаше време да си обяснява този спомен от миналото. Но споменът го беше залял със своя ужас.

Ветеранът се намираше пред така наречената тронна зала. Коридорите и помещенията, през които беше вървял в унес, бяха празни и мрачни. Окачените по тях картини бяха единствената декорация наоколо. Скар се спря пред онази от тях, която стоеше до самите великолепни порти на главната зала. Изглежда пожарите, вилнели в замъка, не бяха достигнали картината, защото формите, които тя изобразяваше, се виждаха ясно. Ветеранът успя да различни контурите на патладжан, който сякаш беше обстрелван от геометрични фигури. Картина вся смут в разсъдъка му.

Някога полуживият познаваше това изкуство. Значението му. Познаваше и тъй скъпия нему творец, изработил това фино произведение.

Скар разтвори портите, върху които беше изсечен гербът на Ефес — два кръстосани меча, в чиито дръжки бяха вградени аметисти.

Полуживият пристъпи в тронната зала. Тя беше напълно осветена, но не от обичайните свещници или факли, а от Камъка.

Неговите зелени лъчи препускаха из цялото помещение и разкриваха и най-скритите кътчета на залата. Скар различи стоящия в центъра Мрачен Господар, застанал в цялото си великолепие и снажност. Лордът беше заобиколен от безброй полуживи, сред които ветеранът мярна напълно възстановените Призрак и Обелиск.

Скар пристъпи към Мрачния Господар. Имаше някаква тържественост в цялата сцена. Полуживите воини бяха строени церемониално, а Повелителя беше протегнал ръката си напред. Пред Нумориус беше застинал на едно коляно огромният Забрава, чиито бойни секири лежаха в нозете му.

Повехналите лица се извърнаха към Скар. Оглеждаха го с искрено любопитство. Ветеранът също успя да ги огледа. Някои се бяха превърнали в скелети като Призрак. Кожата им беше окапала или на места висяща. Броните им бяха белязани от множество резки и дупки. Забелязваха се и слуги, които все още имаха човешки вид, но лицата им бяха сбръчкани, придобили сивкав или зеленикав оттенък. Като че самата кожа едва се държеше на тях.

Едно нещо ги обединяваше — мощта, която изльчваха. Бяха обляни от аурата, от светлината на Камъка на Живота. Заедно бяха

почти непобедими.

Скар пристъпи към Тъмния Господар и несъзнателно падна на едно коляно по подобие на Забрава. Ветеранът се разоръжи и свали почти цялата си екипировка. След което хвърли поглед на варварина до себе си. Забрава беше изцяло гол. Впечатление правеха неимоверно силните му мускули, покрити с гнила и капеща кожа. Той беше загубил всяка човешка черта в себе си. Оставайки без дрехи, Скар почувства леко притеснение, защото кожата му, макар и леко потъмняла, беше все така розовееща. Ветеранът все още беше в първия си етап на полужив, докато мнозинството присъстващи в залата бяха навлезли във втората фаза — на някога-хора. Тя се характеризираше с пълно покорство и изпълнителност.

За тях надежда няма, мислеше си Скар, който отчасти успява да подчини разсъдъка си.

Предстоеше да стане ясно кой ще е личният офицер на Мрачния Господар. Вероятно този, който се беше справил най-добре с възложената задача. Най-лоялният и могъщият.

И тогава Гласът заговори навред.

„Сега, когато всички сте тук и сме на прага на новата кампания, която ще увековечи превъзходството ни над света на хората, ви събрах отново, защото всяко велико дело изисква велика саможертва!“

Речта на Лорда отекваше в главите на поданиците му като звън от камбана. Те до един приветстваха думите му.

„Както знаете, вие сте дело на могъщата магия на камъка, която овладях. Вие дължите новото си и по-съвършено съществуване именно на мен и моите усилия“

Последва кратка премерена пауза.

„Вие сте мои деца. Ще ми служите ли вечно и безпогрешно?“

Полуживите нададоха одобрителни възгласи, опиянени от думите на господаря си и от светлината, струяща от зеления камък.

Скар също се намираше под властта на окуражителните и магнетични слова, но имаше една малка частица в него, която го караше да се съмнява и да мисли трезво.

Забеляза, че фигурата на Нумориус изглеждаше така внушителна, защото беше подсилена от светлината, идваща от жезъла му. На коленичилия воин му се стори, че вижда и някаква глава на

птица, подаваща се съвсем деликатно изпод черното наметало на Тъмния Лорд.

„Вие се появихте след първия успешен ритуал по прераждане и досега ми служихте вярно. Но ето, че имаме нужда от още събрата, които да застанат рамо до рамо с нас в похода срещу Кралството на хората. Затова много скоро ще предприема подготовкa по втори ритуал“ — тонът, с който Повелителя им говореше, беше непоколебим.

„Съвсем скоро ще бъдем непобедим легион!“ — заканата му предизвика нова вълна ентузиазирани възгласи сред полуживите.

„За да завърша обаче ритуала, се нуждая от пълните си сили и концентрация. Така че временно ще отсъствам от мислите ви. Разбира се, това не значи, че ще ви изоставя...“ — при тези думи Скар фокусира още по-силно вниманието си.

„По този повод реших да назнача офицер за армията си. Нещо като мой заместник, който ще предвожда следващия поход срещу Храма на Изцелението...“ — докато разкриваше плановете си, Мрачния Повелител застана между двамата покорно коленичили воини.

Залата притихна в очакване. Много от полуживите бяха убедени, че избранникът на Господаря им ще бъде именно Забрава.

Огромният варварин, наподобяващ канара, беше особено застрашителен, докато размахваше секирите си. Той беше изпълнил мисията си безупречно. Форгивънс, Храма на Изцелението, вече принадлежеше на Нумориус. Храмът беше разположен в най-северната точка на Кралството, в близост до замъка Тетива, намиращ се на границата със земите на варварите. Точно на това място Мрачния Господар щеше да проведе следващия ритуал, тъй като мястото притежаваше нужното количество чиста магическа енергия.

Другата причина, поради която Забрава беше по-подходящ за офицер, бе, че отрядът, който оглавяваше при специалната си задача, нямаше особени поражения. Изпълнявайки задачата си по-бързо от планираното, Забрава и воинските му части бяха предизвикали сума ти кървави мелета.

Още повече, че варваринът и екипът му се бяха появили в ключов момент. Те спасиха Скар и двамата му оцелели воини.

Преимуществото на Забрава над неговия опонент беше пълно. Поради което всички останаха искрено учудени, когато Мрачния

Повелител се обърна към Скар.

„Стани, робе! От сега нататък те провъзгласявам за свой личен наместник, докато отсъствам. Ще бъдеш също и предводител на армията ми“

Не един или двама от полуживите ахнаха. Забрава трепереше от гняв. С изключително усилие на волята си той надигна глава и погледна Нумориус в очите.

— Това е коварство. Как можа да избереш този некадърник пред мен? Та той едва не се провали!

Мрачния Повелител огледа изпитателно негодуващия си подчинен, след което се приближи към него и му удари плесница.

„Как смееш да оспорваш решението на своя Господар. Засрами се!“

Изведнъж Забрава почувства невероятна немощ. Варваринът усещаше цялата тежест на тялото си. Повелителя му го беше лишил за момент от силата на Камъка. Широкоплещият воин усети всяка слабост, за която организмът му можеше да сигнализира. Нумориус беше направил така, че всеки присъстващ полужив да почувства и разбере частица от страданието на Забрава. Като урок за непокорство.

След няколко минути Тъмния Господар прекрати мъките на слугата си.

„Най-голямата болка изтърпяваме със съзнанието, а не с тялото си. Затова наказвам Забрава, като го изключвам от войската си. От този момент до мига, в който приключи със следващия ритуал, Забрава ще изпълнява длъжността на мой личен охранител“

Съкрушеният варварин не можеше да каже нищо. Той стоеше с поглед, зареян някъде далеч в пространството. Естествено, след като се съвземеше, полуживият щеше да усети как чувствата на омраза и завист го изпълват. Чувства, които Нумориус приветстваше в подчинения си. Така Забрава щеше да стане по-сilen и по-ефективен. Това беше дарът на Мрачния Господар към покорно служещия му воин, справил се безупречно с поетия ангажимент.

Скар все още отказваше да повярва, че Повелителя му го нагърбва с такава отговорност. Но това в известна степен го устройваше. Ветеранът щеше да предвожда войските от свирепи полуживи бойци и щеше да измени на нищо неподозирания Нумориус.

В мига, в който тези мисли покълнаха в съзнанието му, Скар реши да ги смачка и забута в най-тъмния му ъгъл. Воинът усети невероятен прилив на енергия.

Беше помазан лично от Повелителя на Камъка, но в същото време беше успял да запази искра от бунт в себе си. Това можеше да се смята за победа.

Ако въобще имаше какво да извоюва накрая.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

СРАЗЯВАЩИ

Бяха изминали едва няколко седмици от появата на Мрачния Господар и войските му, а вече близо половината Кралство беше превзето със сила.

Другата половина тънеше в мъчително очакване. Къде ли щеше да е следващият удар на страховитите и непобедими воини, пред които дори най-добрите мъже се разтреперваха и побягваха?... Нумориус беше превзел двата главни храма на Изцелението в северната част на Силвернада. Градовете, намиращи се в близост, бяха почти опустошени, а жителите им се укриваха в горите, където срещаха нови врагове в лицето на тежкото време, дивите животни и недостига на храна. Тези от жителите, които решаваха да се укрият в столицата и предприемаха пътуване дотам, рядко стигаха, тъй като лесно попадаха в лапите на множеството бандитски шайки и търговци на роби. Кралството беше разтърсено.

Скар предвождаше войска от петдесетина бойци, целящи да осигурят на Мрачния Господар трети храм на Изцелението, в който магьосникът да възстанови силите си след приключването на ритуала по прераждане. Ветеранът ясно осъзнаваше, че Повелителя искаше да върне към живот както множество мерзавци и недостойни люде, така и гоблините, чиито души бяха пленени в главната гоблина гробница. На практика Нумориус щеше да е непобедим. А щом отряд от петдесетина полуживи успяваше да завладее храм, и дори замък, какво оставаше за хилядите напълно подчинени бойци, принадлежащи към и без това безскрупулната раса на гоблините?

Полуживите се движеха с умерена скорост към Любов, следващия набелязан храм. Те нямаха нужда от хранителни провизии, които да ги бавят. Мобилност и сила. Техните най-полезни качества.

Въпреки това, носещият се в челните редици на армията Скар беше разтревожен. Елементът на изненадата липсваше и противниците

им знаеха с каква тактика могат да сразят полуживите. Оставаше и численото превъзходство на човеците. Трябаше само рицарите и доблестните хора от Силвернада да намерят смелост в сърцата си и да отвърнат на удара на полуживите.

Скар тайничко се надяваше на такъв развой. И когато моментът настъпеше, щеше да предаде своите собствени бойци... Най-близките му души.

Но нима хората, които щяха да се опълчат срещу тях, заслужаваха помощта му? Нима им дължеше нещо?

Не. Скар нямаше да се обърне срещу Господаря си, за да заеме страната на Кралството. Ветеранът искаше да се опълчи, защото не желаеше да има нищо общо с всичко това.

Уви, съдбата не се интересуваше от нещата, което той, дребното същество, желае. Тя следваше своята строга линия.

Изминаха няколко дни в муден преход, с който полуживите целяха да останат незабелязани от някой съгледвач, подчинен на Кралството. Слугите на Повелителя възнамеряваха да прекосят Кралския път. Идеха от запад, където територията представляваше дефиле, а зад гърбовете им оставаха опасани с гори високи скални възвишения. Пред армията се простираше открояващата се траектория на Спиралата, единствената река в Силвернада. В този район пълноводната река вървеше успоредно на Кралския път, така че за да преминат в южната част на страната, полуживите трябаше да прекосят водите.

За Скар представляваше по-голямо удобство да мине по пътя към Стомана, но опитният ветеран знаеше, че заради последните размирни събития цялата област щеше да гъмжи от войскови части. Не че не можеше да рискува и да отведе армията на Мрачния Господар право при враговете. Това би осъществило плановете му да предаде Нумориус. Офицерът на нечестивите войски обаче искаше да провали мисията си в точния момент. Може би пред стените на Храма на Изцелението. По този начин Скар щеше да вдъхне кураж на защитниците на храма. Но как щеше да осъществи умисъла си, още не знаеше... Въпреки всичко, той имаше достатъчно време.

Трябаше да решат как да прекосят реката. Дали да навлязат директно в буйните ѹ вълни, или да използват някой от охраняемите

мостове.

Имаше и нещо друго. Предприели такъв маршрут, полуживите навлизаха в Кралството, все по-навътре и все по-близо до столицата, а там патрулиращите отряди и съгледвачите бяха двойно повече.

Скар не подозираше за издирващия го отряд, който по чиста случайност беше в района...

Великия Изравнител беше що-годе опитен съгледвач. Както се очакваше от човек, който е умел с лъка, стрелецът имаше силното зрение, необходимо за един добър шпионин. Професия, което посрещаше със смесени чувства. От една страна, слабичкият мъж се ядосваше, че трябва да се занимава с нещо толкова отговорно и ангажиращо, но стискаше зъби, защото все пак му плащаха. От друга страна, наемникът се радваше, че това занимание го държи далеч от отряда му, който вечно се намираше под напрежение или в свада. Застанал на едно малко хребетче, идеално укрит в гъстите храсти под дебелата сянка на един кипарис, Великия Изравнител бдеше над разстелената пред него далечина и зорко следеше за движение. Седейки си в шубраците, съгледвачът размишляваше за събитията от последните дни. Отрядът, включващ дипломат, бодигард-самозванец и заблуден рицар, предвождани от странен костюмар, беше поел по Кралския Път. Групичката напредваше бързо и уверено, защото разполагаше с информация, че мишените им са вършили набези в източната част на пътя, на доста километри от столицата.

Великия Изравнител мислеше за жената, която се движеше с отряда му. Макар и пораснала, Лилиен криеше невероятна невинност и юношеска красота. Шпионинът два пъти беше ставал свидетел на нейния темперамент. Първият път срещнали някакъв търговец на роби и Хлебарката настоял да си вземат проститутки за из път. Тогава Лилиен скастрила брадатия мъжага, че не са пътуващ бардак, а той, решен да се дразни с нея, я обвинил във фригидност.

Вторият скандал бил къде по-сериозен, провокиран от пияните изцепки на Хлебарката и компанията му. Докато организирали лагер за нощуване, почерпените мъже на три пъти щели да направят пожар.

Не стига, че бавеха похода, ами бяха и толкова непохватни, роптаеще Лилиен.

При тези спомени Великия Изравнител се усмихна вяло. Ако не друго, бяха весела компания. Като изключеше, естествено, хората от Гилдията на Убийците, които бяха абсолютни темерути и не говореха много.

Улисан в мисли, стрелецът-съгледвач за малко не заспа. След като разтърка очи, отново огледа далечината. От своята позиция, той можеше да наблюдава целия път в обширен радиус. Областта, в която предстоеше да навлязат другарите му, представляваше малка низина, заобиколена от високи части — нещо като ждрело. Доста удобно, ако някой решеше да им устрои засада. И още по-удобно, ако те трябваше да устроят засада. В такива случаи по-съобразителният печелеше. А за съобразителен се смяташе онзи, който съумее обстойно да проучи областта, в която пътува.

Засега Великия Изравнител не забелязваше никакво движение в далечния хоризонт. Очите му мярваха прибягвания на различни тревопасни животни, подплашени от хищници. Това бяха естествените движенията на природата, които опитният съгледвач трябваше отчасти да игнорира, за да се съсредоточи в необичайните неща. Острият поглед на наемника се закова в отсрещното плато, намиращо се от другата част на широката пътека. Той фиксира бързите движения на друг човек. Или по-скоро същество.

Великия Изравнител веднага осъзна, че това не е човешко създание. Да! Може на ръст да беше колкото човек, със същата костна структура, но му липсваше... пътта.

Съгледвачът притай дъх. Съществото, което мярна в далечината, съответстваше на описанието на враговете, с които предстоеше битка. Невъзможно.

Великия Изравнител рискува да се покачи на високия кипарис, за да вижда по-добре. С ловки движения пъргавият мъж се озова в короната на дъrvото.

Груба грешка. Явно съществото също беше скаут и беше забелязало наемника без проблем. Внезапно под тежестта на мъжа се прекърши клон. Озовал се на земята, Великия изравнител отново отправи поглед към създанието. То държеше лък и зареждаше стрела. Съгледвачът погледна и към мястото, от което се беше сгромолясал, и забеляза забита в ствola на дъrvото стрела.

Разминал се на косъм със смъртта, той реши да отвърне на огъня. Когато двама скаути от противоположни войски се засичат, единият трябва задължително да отнеме живота на другия. В противен случай едната войска щеше да бъде предупредена за появата на другата.

Стрелата, която Великия Изравнител запрати към скелетоподобното създание, пропусна целта си. Мъжът изруга и започна да зарежда нова, но снарядът на противниковия скаут утели крака му. Ала съгледвачът не беше вчерашен и с невероятна бързина запрати втора стрела към съществото.

За негово учудване, утели.

Но колко по-голямо стана учудването му, когато видя, че създанието не изглежда никак притеснено от забитата в гръденния му кош стрела. То просто я извади и прибра в собствения си колчан, след което вдигна лъка си в знак на поздрав и изчезна за броени секунди в горичката зад него.

Великия Изравнител изруга, защото знаеше, че е загубил. Раната не го притесняваше. Можеше и сам да се превърже, но щеше да се движи по-бавно и може би нямаше да стигне отряда си навреме. Нямаше да успее да ги предупреди. А ужасяващото същество сигурно вече преполовяваше разстоянието до своите собствени другари, за да ги информира за наближаващите врагове.

Вероятно Призрак щеше отдавна да се е върнал при отряда си, ако не беше решил да разузнае повече. Нямаше смисъл да се връща. Като опитен скаут, информацията, че е намерил вражески съгледвач, би могла по-скоро да го изложи, тъй като не беше толкова ценна. Ето защо полуживият, който разполагаше с невероятна пъргавост и бързина, реши на собствена глава да се разтърси в областта за още следи. Дори не го споходи мисълта, че може да се върне и да докладва, след което отново да потегли на разузнаване. Естествено, решението му би било разумно, ако скаутът беше на прав път. Защото Призрак допусна една огромна грешка.

След като се спря на една малка поляна, намираща се на платото от западната част на Кралския път, той започна да разглежда стрелата, която беше изстрелял вражеският разузнавач. Перата й бяха от гарван. Скаутът се замисли. Стрелец на служба при Краля никога не би ползвал толкова евтини и нискокачествени стрели.

Изстрелът беше дошъл от най-обикновен разбойник. Поне така смяташе Призрак.

По тази причина полуживият разузнавач се отправи към малките тъмни горички над пътя, които бяха удобни за лагеруване. В тях той се надяваше да открие бандитската шайка и тихомълком да се саморазправи с нея.

О, да! Призрак щеше да събере достатъчно слава. Отрядът му дори нямаше да разбере, че се случва меле. Заслепен от възможността да се доказва, скелетът-скаут изгуби от полезрението си главния път и отиде да претърсва горите и хълмовете от западната страна. За съжаление, той не знаеше, че много наемнически отряди, служещи пряко и косвено на Короната, също си купуваха обикновени и евтини стрели по подобие на бандитите. За наемниците по-важно беше как стреляш, а не с какво.

Големият отряд от полуживи се предвижваше бавно и уверено по Кралския път. До час, че и по-малко, щяха да се сблъскат с отряда наемници в служба на Великия Мъдрец, който се движеше в срещуположната им посока.

Скар беше наредил на воините си да спрат. Намираха се на място, което му изглеждаше смътно познато. Пътят беше широк, колкото да побере каруца. Докъдето стигаше погледът на предводителя, Кралския път запазваше все така тясна и неудобна за поход ширина. От едната му страна се извисяваха отвесни скали, невъзможни за катерене, а от другата течеше Спиралата, разпростираща се на петдесет метра от ръба на пътя.

Полуживите можеха да продължат само направо, освен ако не искаха да се хвърлят в скалистото речно корито. Течението му беше чудовищно. Въпреки необикновените си качества, войските на Тъмния Господар едва ли щяха да издържат дълго, преди костите им да се разбият в скалите. Такава беше Спиралата — опасна и променлива река. Плитка и лесна за прехвърляне в някои райони, на места тя ставаше изключително широка и дълбока.

Ветеранът пристъпи смело напред. Каквато и опасност да дебнеше на пътя пред тях, те щяха да я неутрализират.

Но защо всеки път, когато се вглеждаше в буйните вълни и хълтналите скални образувания, Скар имаше чувството, че познава това място. Че и преди е съзерцавал играта на водите и отражението на

нежните слънчеви лъчи, които успяваха да пробият през пелената буреносни облаци...

„— Не бива да протакаме повече, водаочо! — чу се прегракнал глас. Нетърпеливият мъж беше настинал — съвсем нормално в развалящото се време.

Скар не откъсваше поглед от каруците, които, вероятно поради зле премерена заповед, спряха насред пътя.

Ветеранът и бандитската му шайка наблюдаваха тази част от Кралския Път близо цял следобед. Скар беше почти сигурен, че човекът, свързал се с тях и подал им информацията, ги е изльгал. Чудеше се по какъв начин да накаже хитреца, ако го срещнеше отново. Но накрая очакването на разбойническата банда беше възнаградено и пред очите на дебнешците бандити се откри конвой от четири каруци и една златна карета, движеща се в средата. Нейният кочияш носеше синя униформа, извезана с различни ширити и орнаменти. Определено беше кралски служител.

Да, не биваше да губят повече време.

Скар се обърна към един от другарите си — мъж със сипаничаво лице и изтъркани кожени дрехи, които не му бяха особено по мярка.

— Нареди на останалите да нападат. Искам да обградите конвоя в кръг, така че никой да не може да се измъкне.

Сипаничавият кимна и понечи да разпореди заповедите, но Скар го хвана за рамото и го дръпна близо до себе си, прошепвайки в ухото му:

— Когато ги нападнем, ще видите мъж в пъстри дрехи, нахлупил шапка с голяма периферия. Същият ще носи сабя. Не го убивайте. Него и Кралицата.

— А останалите?

— Тях можете да ги заколите преспокойно... — бяха финалните заповеди.

Довереникът на Скар отиде при останалите бандити и им даде допълнителните разяснения. Мъжете, към двадесетина на брой,

подготвиха оръжията си и тръгнаха към спрелия конвой.“

* * *

— Странно. И двамата помним това място — рече равнодушно Скар на току-що пристигналия Обелиск.

Екстравагантният боец също наблюдаваше вълните на реката, но често поглеждаше и към пътя. Полуживият добре си спомняше историята, която сегашният му предводител изживяваше повторна в ума си.

От гъсто скучилите се облаци започна да се сипе лек дъждец.

„.... Съвсем предвидливо разбойниците бяха обградили плячката си в кръг. Добре бронираните и подготовени стражи на конвоя се хвърлиха веднага срещу нападателите. Но мародерите също бяха опитни и имаха далеч по-разнообразни, плячкосани при предишни кражби оръжия.

Предводителят на бандитите, носещ броня на елитен дворцов страж, беше най-страховитият от шайката. Размахващ ловко двуостър меч, мъжът на средна възраст посичаше охранителите без никакъв проблем. Обелиск се вгледа в герба на бронята му и веднага разпозна инициалите ЗС, «Замъкът Ефес». Странно! Разбойникът беше бивш служител на елитна фамилия.

Обелиск, който беше водач на конвоя, нямаше време да разсъждава върху историята на лидера на разбойническата шайка.

Кралицата Мира Сребърна отвори с тръсък вратата на каретата и отправи изпълнен с искрено възмущение поглед към разиграваща се ситуация.

— Лорд Обелиск, в името на Камъка, какво се случи?

— Бандити, ваше Върховенство! — отбеляза мрачно лордът. Беше облечен в бял костюм, обагрен тук-таме в цветни краски, и на главата му се подвизаваше широкопола шапка.

В същия момент трима по-мощни разбойници вдигнаха с голи ръце едната от каруците и я обърнаха по гръб върху няколко от защитниците. Превозното средство премаза телата на клетите мъже, а от вътрешността му се изсипаха различни накити.

— Не можем да им позволим да ни ограбят! Защитете ни! — започна да крещи истерично Кралицата.

Кралският конвой пътуваше към Пламтяща Наковалня вече четвърти ден. Кралицата искаше да заведе по-голямата си дъщеря, дванадесет годишната Айсбела, на годежната ѝ церемония с местен лорд. Класически брак по сметка заради богатства и власт. Освен нужните за пътешествието провизии, конвоят превозваше семейни скъпоценности като подарък за бъдещата сватба.

По традиция годежът се правеше в замъка на жениха, а сватбата се състоеше в самия Кралски Двор. Фиъръс, владетелят на Силвернада и баща на сгоденото момиче, не придружаваше семейството си към Наковалнята, защото беше на дипломатическа мисия при Островните Кралства.

А тъй като страната водеше две войни — с варварите на север и с гоблините на юг, кралското семейство не можеше да си позволи голяма охрана за пътуването, което трябваше да протече спокойно и мирно. Заради това властната кралица Мира Сребърна беше наредила на лорд Обелиск, дребен благородник от столична търговска фамилия, да организира охраната от тридесетина гвардейци.

Уви, сражението не вървеше в полза на кралското семейство. Макар и по-малобройни, разбойниците успяха да съборят каруците и да всеят смут сред остатъка от защитниците.

— Ужас! Оседлайте два коня! Трябва да се измъкнем... — извика Кралицата, изпаднала в паника.

— И как смятате да го направим? — попита я Обелиск, който беше запазил необичайно спокойствие.

— Бандитите нямат коне. Ако с теб се организираме, можем да пробием редиците им и да се отдалечим.

— Боя се, че не мога да оставя мъжете ми да загинат. Трябва да участвам в битката — рече с равен тон Обелиск.

— Децата ми са в опасност! Заповядвам ви!...

Мира Сребърна беше интелигентна жена. Зоркият ѝ поглед не пропусна факта, че благородникът стоеше с прибрана сабя и не се

включващо по никакъв начин в битката. А сега мъжът директно отказва да й помогне да се спаси.

Поведението му я караше да осъзнае какво се беше случило.

Отвратена, Кралицата се дръпна от него, отстъпвайки бавно назад.

— Вие стоите зад всичко... Как посмяхте да ни предадете след двадесет години вярна служба и искрено приятелство?!...

— Простичко е. Пазя си репутацията на свестен човек, за да я издъня, когато се появи нещо голямо... — вдигна рамене Обелиск.

Десетина минути по-късно, когато напълно всички пазачи на конвоя бяха повалени, предводителят на разбойниците се доближи до позлатената, украсена с богати инкрустации карета. Там го чакаше Обелиск, държащ в здрава хватка безпомощната кралица. Беше насочил сабя към мекия ѝ врат.

Скар поздрави лорда с усмивка, която човек даваше на стар познайник.

— Та каква ни беше уговорката?...“

* * *

— Явно съдбата ни е обвързала с мрачно минало. И с мрачно бъдеще... — изрече Скар след изживения спомен.

Обелиск кимна, но вниманието му беше привлечено от далечен тропот на копита, идващ от посоката, в която се бяха запътили полуживите.

Ветеранът бързо се свести и си спомни, че Призрак така и не се беше завърнал от разузнавателната си мисия. Почувстввал моментен гняв, Скар изруга. Срещу тях се задаваше конница. Вероятно рицари...

Каквито и да бяха, устремените към тях ездачи не бяха приятели. Полуживите нямаха приятели.

Скар разпореди на воините си да образуват защитна формация. Четиридесетината страховити воини, слуги на мрачния Повелител, не знаеха срещу какво точно са изправени, затова не трябваше да хукват безразсъдно.

Засега можеха само да чакат.

Минаха няколко минути. Загледан в далечината, Скар потъна в поредния спомен...

„.... Лицето на Кралицата беше безизразно като камък. Първоначално уплашена и в истерия, жената си беше възвърнала самообладанието, въпреки че се намираше в плен на предалия я благородник. Тя не беше облечена достатъчно богато за положението си, но излъчваща царственост и величественост.

На Скар му се повдигаше от нея. Ветеранът се приближи към Кралицата и се изплю в краката ѝ, след което ѝ обърна гръб и се насочи към каретата.

— Я да видим какво криете тук — подметна водачът на разбойниците.

В същото време хората му плячкосваха каруците и пълнеха множеството си кесии и джобове с разнообразни бижута, скъпоценности и златни кралски монети.

— Казах ти, Скар! Вземете всичкото съкровище, аз искам момичето. Онова с русите коси! — подвикна Обелиск на страховития мъж, който тъкмо отваряше вратата на каретата.

— Значи това си искал, мръсник! — не се сдържа Кралицата.

Думите ѝ костваха силен юмрук в областта на слепоочието, който едва не я изпрати в безсъзнание.

— Млъквай!

Скар беше прекалено широк в раменете и трябваше да се наклони на една страна, за да може да се вмъкне в каретата и да я огледа отвътре. Стените на помещението бяха тапицирани с червен плат и единственото прозорче в каретата беше затъмнено с копринени перденца. На малко кресло седеше момиченце, което все още не беше влязло в пубертета. Въпреки това, красотата му беше лесно обозрима. Златнорусите му коси се спускаха върху невероятно нежно и млечнобяло лице. Ветеранът пълзна любопитен поглед по цялото тяло на принцесата, изследвайки формите ѝ. Въпреки възрастта си, все още незрялата девойка беше привлекателна.

Скар се подсмихна. Младите момичета не го интересуваха, та дори да бяха кралски дъщери! Щеше да даде на похотливия лорд Обелиск исканата от него награда за добрия удар.

Главатарят на шайката тъкмо беше решил да излезе от задушната карета, когато чу плач. Той идеше от кошницата, оставена на срещуположното кресло. Дъщерята на кралицата тутакси грабна писукащия вързоп и Скар се досети, че това трябва да е другото дете на Краля.

Ветеранът напусна каретата и се отправи към Обелиск, който вече беше успял да върже кралицата така, че да не може да движи нито краката, нито ръцете си.

— Омота кравата, а? — отбеляза с мрачно задоволство Скар. — Не знам какво ще я правиш, ама вътре има някакво бебе...

Обелиск ахна. Очите на кралицата щяха да излязат от орбитите си. Заговорникът беше сложил лепенка на устата ѝ, така че да не може да креци.

Изминаха няколко минути, в които Скар огледа какво може да си открадне, и организира хората си за потегляне. През това време Обелиск изведе изплашеното момиченце. При вида на кръвта и мъртвите тела, девойката пребледня, но някак си успя да запази самообладание. Но в мига, в който забеляза завързаната си майка, започна да реве.

Бандитите се захилиха.

— Не знам какво ще я правиш тая малката, но я укроявай побързо! — подвикна някой от мародерите.

Обелиск подаде бебето на Скар, който го поглеждаше и за малко да го изтърве.

— Можеш да го продадеш на някое тържище на роби... — рече благородникът. — Ще му вземеш добра цена.

— Шегуваш ли се? Детето е на Краля. На секундата ще бъде потърсено и разпознато. Ще ни обесят за това — отвърна със сериозен тон Скар.

— Нима? Не го ли виждаш? Всички бебета си приличат. А и нямаме свидетели.

Вместо отговор, Скар кимна към Кралицата. Обелиск разбра какво имаше предвид главатарят. Благородникът тръгна бавно към нея с извадена сабя, но се спря разтреперан.

Едно беше да предадеш толкова важна особа, друго беше да я убиеш пред децата ѝ.

— Хайде, какво чакаш? Шубе ли те хвана? — подигра му се висок дългокос мародер, стоящ близо до Скар.

— Ако искаш ние ще го сторим... Не е кой знае какво! — приближи се сипаничавият разбойник, довереникът на Скар. — Когато бях фермер тия ми взимаха и последния петак с огромните си данъци.

Разбойниците се назлобиха и един по един започнаха да окуражават Обелиск, чиято смелост се беше стопила с честта му. Видял, че лордът няма да предприеме нищо, Скар даде заповед на хората си да се заемат. Освирепелите от битката и плячката мародери се нахвърлиха на Кралицата и започнаха да разкъсват дрехите ѝ.

Обелиск ужасен гледаше сцената, придърпал русокосата принцеса.

Забелязал изражението на благородника, двуметровият мъж до Скар не пропусна да се заяде:

— Айде бе, кв'о ги гледаш така? Кой знае как ще постъпиш с тая малката... — думите му бяха придружени от гърлен смях.

Момичето ридаеше неудържимо. Обелиск сложи ръце на очите ѝ и я прегърна, докато разбойниците изнасилваха и биеха Кралицата. Някои от тях бяха сметнали, че не е достатъчно само да задоволят похотта си. Сипаничавият беше извадил крив кинжал и грубо режеше русите къдици на омерзената дама.

— Какво ще правиш с бебето, по дяволите? — извика към ветерана Обелиск, видимо изнервен.

— Не знам. Но не ми трябва. И не мога да рискувам да го влача със себе си. Когато Кралят и всичките му там мъдреци разберат, ще направят чистка на цялата страна! — отвърна му Скар и погледна с отвращение плачещото бебе.

После за миг се сети за своето, което никога нямаше да зърне, защото беше...

Ветеранът си наложи да не мисли за това и подаде бебето на бандита до себе си.

Объркан, дългокосият мъж го пое с несигурни ръце и погледна въпросително Скар, който се канеше да се отдалечи, потънал в мрачните си мисли.

— Какво пък, притрябвало ни е! — рече той и запокити невинното същество надолу към реката.

Когато чу силния плясък от цамбурването, Скар светкавично се обърна към другаря си. Беше очаквал всичко, но не и подобно зверство.

Ярко зелените очи на разбойника пронизваха злорадо главатаря...“

* * *

... Същите тези ярко зелени очи го приковаваха и в момента. Нима беше възможно? Скар внимателно наблюдаваше току-що пристигналите воини. Най-вече зеленоокия. Спомни си, че познаваше този мъж. Негов другар от годините, прекарани в грабежи и разбойничество. Сега познайникът му беше част от вражески отряд.

Скар си позволи да огледа и мъжете до Стийл. Единият носеше странен костюм и не приличаше на воин. Другите двама бяха знаменосец, яхнал кафява кранта, който държеше знаме с инициалите на Кралството, и рицар, облечен в пълна бойна екипировка.

Врагове. Несъмнено врагове, които стояха в далечината и също ги изучаваха.

Ето че рицарят извади меча си, а иззад първата редица мъже изникнаха още дузина воини. Всички до един необичайно изглеждащи.

Налагаше се Скар да действа бързо. Моментално нареди на полуживите войници да бъдат в готовност за атака. Но трябваше да внимават. Пътят беше тесен и не допускаше разгръщане или впускане в бърз и унищожителен щурм.

Имаше нещо, което притесняваше ветерана. Нещо, което го караше да бави атаката си. Полуживият заключи, че това притеснение се дължи на непълното му отдаване на властната магия на Камъка.

А и далечният спомен беше събудил нежелани чувства. Обелиск чакаше заповед. Всички воини на Мрачния Господар бяха готови да се нахвърлят безмилостно върху новопоявилия се враг. Липсваше единствено командата на Скар, техния офицер.

Последваха минути на тих покой. Дори разразилата се по-рано буря замря в очакване.

И тогава Скар я „видя“, но беше прекалено късно да реагира по какъвто и да било начин.

Силно концентрирана енергия, която нямаше мириз и не се виждаше с човешко око. Енергия, която се усещаше, изпитваше.

Тя премина покрай Скар и се заби подобно на копие в гърдите на Обелиск.

Ветеранът инстинктивно се отдръпна, защото тази енергия не идваше от камъка на Господаря му. Беше чиста и блестяща. Но за мъртвите сетива на Скар, беше отблъскаща.

Тялото на екстравагантния боец се повдигна над земята и се разтресе в невероятни конвулсии. Скар огледа враговете си и забеляза как костюмираният мъж вдига и насочва ръце по посока на Обелиск.

Маг! При това могъщ.

Колко неочеквано!...

Воините от отряда на Скар не изпитваха страх, макар да виждаха агонизиращия си събрат. Те не помнеха това чувство. Но бяха изпаднали в ярост, че офицерът им задържа атаката.

Тялото на Обелиск се гърчеше все по-упорито и започна да се смалява. Постепенно загуби цветовете си и почерня като овъглено, като накрая от него остана само малка черна купчинка сажди. Магът не просто беше унищожил прероденото тяло на Обелиск, а и беше изтрил душата му, освободила се от своята клетка.

Усещайки отлизо могъщата магия, ветеранът погледна на враговете си с почит.

В същия момент, по нареддане на Ллойд, бойците от Гилдията на Убийците се втурнаха към полуживите. Отрядът на хората трябаше да се възползва от изненадата, която магията на Ехуу беше предизвикала.

— Убийте тези, които ви нападат, но вие не тръгвайте в атака! — долетя заповедта на Скар.

— Но защо? — надигнаха гласове някои от полуживите.

— Имат маг, който владее неизвестна за нас магия. Възможно е да има и други заклинатели.

— Не можем да си стоим и да чакаме да ни избият.

— Знам! Трябва да помисля... — Скар мълкна и вдигна оръжието си.

Вражеските бойци ги връхлетяха като вихрушка. Бяха около десетина, но въртяха дългите си мечове с изящно майсторство. Облечени изцяло в кожени дрехи, телата им бяха слабо защитени, но за сметка на това изключително пъргави.

Скар знаеше с какви хора си има работа.

Професионални наемници от Гилдията на убийците, за чиито качества беше чувал приживе. Отдаваше му се възможност лично да изпита силата на тези жадни за кръв мъже.

Бойният дух на ветерана се приповдигна и заедно с бойците си, полуживият посрещна опитните врагове.

Разигра се брутално меле, в което звънтяха настървено мечове. Представителите на Гилдията, специално обучени за всякакъв тип битки, сякаш танцуваха с оръжията си и с финес избягваха замахванията на полуживите. Ако слугите на Тъмния Господар изпитваха болка, щяха отдавна да са налягали в гърчове по тесния път. Самият Скар усети на няколко пъти забито в корема си острие, но имаше преимущество на полужив, което реши да използва.

При следващата атака Скар откри нарочно гърдите си и противниковият меч потъна в тях. С бързо движение ветеранът се долепи до смяния боец, така че забитото оръжие да остане дълбоко вклиниено. Противникът остана обезоръжен, а мечът на Скар го посече без проблем през шията.

Разбрали, че враговете не могат да умрат от обикновени намушквания, наемниците започнаха да разсичат телата им. Видът на полуживите, тяхната окапваща и загниваща в зелено кожа, въобще не стряскаше хората, служещи на Кралството. Стоицизмът на човеците се беше превърнал в тяхно огромно преимущество в боя.

Двама от полуживите паднаха. Единият с насечени крайници, а другият — обезглавен. Скар се ядоса, защото враговете му не се страхуваха.

Забравил всяка предпазливост, той заповяда на останалите да ударят заедно. Без значение колко щеше да загуби, ветеранът искаше да даде урок на самонадеяните типове.

Професионалистите от Гилдията очакваха атаката. Останали шестима, воините бяха по-мобилни от скучените полуживи, за които тесният път представляваше пречка. В същия миг ЕхоД започна да се подготвя за следващото заклинание. Мозъкът му се пържеше.

Магистъра по магия се опита да се концентрира, но вместо това се свлече на колене.

Ллойд побърза да слезе от коня си, за да помогне на мага.

Стийл нареди на Хлебарката и едните му мъжаги да се включат в битката и да подкрепят останалата част от отряда.

Сър Лотлансен също реши да действа. За доблестния рицар беше дошло време за отмъщение. Щом видя омразните демонични създания, той влетя в битката, яхнал черния си брониран жребец, и запя епична бойна песен.

Чули тропота на копита зад гърбовете си, професионалните убийци успяха да се отдръпнат навреме. Сър Лотлансен се вряза в редиците на полуживите, които не очакваха толкова дръзка атака. Хората от Гилдията и компанията на Хлебарката последваха примера на рицаря и се обрнаха в нападение. Огромните силни побойници бяха въоръжени с яки секири. Не след дълго паднаха първите им жертви.

Но най-много поражения беше нанесъл рицарят, който с мускулестия си кон беше успял да избута петима полуживи към реката. Слугите на Мрачния Господар се разбиваха в скалите, неспособни да се върнат в сражението.

Забелязал опасността, идваща от жребеца, Скар с няколко движения се озова при него и го заколи с премерен замах. Рицарят не загуби съзнание след падането си на земята, ами се изправи с още побушуващ адреналин.

Сър Лотлансен и Скар с омраза кръстосаха мечове, приковали поглед един в друг. В този момент съзвелите се от човешкия щурм полуживи се разпръснаха, за да образуват единични схватки. По този начин слугите на Повелителя имаха по-голям шанс да убият враговете си.

Трима от спътниците на Хлебарката паднаха мъртви. Самият той размахваше секирата си, държейки на разстояние няколко полуживи. Воините се опитваха да го обградят, но оръжието му имаше добър обхват и не ги допускаше. Брадатият тип, на когото викаха Хлебарката, беше свикнал повече на стандартни кръчмарски битки и щеше отдавна да е превъртял при вида на ужасяващите същества, ако не беше огромното количество изпит по-рано спирт. Побойникът си мислеше, че халюцинира. Ето защо той раздробяваше полуживите безстрашно.

При все това, те прииждаха. Още двама от Гилдията на убийците паднаха покосени. Другите мъже решиха да започнат бавно оттегляне.

Бойното поле постепенно се пренасяше близо до Ллойд. Дипломатът тъкмо даваше на Еху предварително подготвената от мага отвара за възстановяване. Костюмираният маг като че ли се съвзе, но близостта на враговете елиминираше възможността да се подготви за нова магия. А и в крайна сметка заклинанието щеше да убие само един полужив, след което Еху щеше да бъде тотално омаломощен.

— Да бягаме. Целта беше да изпробваме заклинанието... — рече с отпаднал глас Еху и заетствъпва назад.

Ллойд кимна и побърза към конете. Добре, че имаха предварителен план, който да им осигури бягство. Дипломатът освободи част от „конете-бойци“, които бандитският отряд водеше със себе си от столицата, и им подвикна. Плашливите животни побягнаха по посока на сражението. Биещите се живи и полуживи се принудиха да прекратят схватките си, за да се предпазят от връхлитащите тела на добичетата. Хлебарката, обаче, пиян като свиня, не успя да разчете правилно сигнала с пуснатите коне и продължи да се бие. Полуживите, видели, че враговете им се измъкват, не бяха сигурни как да постъпят.

Предводителят им все още водеше схватка с блестящия рицар. Сър Лотлансен извъртя сражението така, че да притисне Скар близо до ръба на пътя. Тогава се случи нещо неочеквано. Появи се Лилиен, яхнала своя жребец. Тя делеше седлото с отпуснатия, но дъшащ Велик Изравнител. Дългото отсъствие на шпионина беше притеснило отряда и татуираната жена отиде на разузнаване. Оказала се на бойното поле, Лилиен можеше ясно да види какво се е случило в нейно отсъствие. Когато конят ѝ се изравни с този на Ллойд, дипломатът я скастри:

— Късно идвате... — но преди да продължи изречението си, мъжът забеляза загубилия съзнание шпионин, който Лилиен беше завързала за себе си, за да не падне от коня.

— Какво му се е случило?

— Загубил е много кръв от рана в крака — жената посочи бинтованото мястото, от което стърчеше стрела.

Явно бинтът на Великия Изравнител се беше оказал несполучлив.

Лилиен фокусира погледа си върху сганта от полуживи, които все още се опитваха да убият подивелите коне, всели смут в редиците

им. Почти всички от човешкия отряд бяха напуснали битката и чакаха на конете си.

— Кои останаха? — попита напрегнато Лилиен.

— Сър Лотлансен и Хлебарката — отвърна дипломатът.

— Трябва да им помогнем! — извика татуираната жена и напипа дръжката на собствения си меч.

— Не прави глупости! — скара ѝ се Стийл, който наблюдаваше отстрани бойното поле, докато придържаше Ехоу. Зеленоокият бодигард предпочете да не се хвърля срещу враговете под претекст, че трябва да пази Ехоу. — Трябва да изчезваме, иначе гадовете ще ни спипат.

Но тя не го слушаше. Сърцето ѝ беше в смут. В недалечната схватка Лилиен успя да мерне искрящата броня на доблестния рицар, от която тялото му изглеждаше наистина внушително. Но не толкова внушително, колкото тялото на неговия опонент, на Скар...

Тяло, което тя познаваше в невероятен детайл. До всеки мускул.

Полуживите не смееха да се доближат до дуелиращите се. Любимецът на Мрачния Господар трябваше сам да убие достойния рицар. Като вид трофей. Слугите на Повелителя смятаха, че именно мустакатият рицар е предводител на нападналия ги отряд и гледаха с наслада развихрилoto се меле.

Естествено, не един или двама от тях разчитаха на това, човекът да вземе превес и да убие Скар, така че Нумориус да избере нов офицер.

Лилиен стоеше вцепенена и дори не чу възклицианията на другарите си, които наблюдаваха как полуживите разсичат тялото на Хлебарката на парчета.

— Бая имат да режат... — захили се Стийл, но мъжкна, защото на никой не му беше до шеги.

— Да потегляме! — изкрештя Ллойд и подплашен се впусна в галоп обратно към посоката, от която мъжете бяха дошли по-рано.

Останалите от отряда, без Лилиен и Стийл, го последваха.

— Какво чакаш, а? — викна ѝ подигравателно зеленоокият войн.

— Любовниците ти да се избият ли?

Жената не го слушаше, беше вперила поглед в схватката. Нямаше да помръдне преди някой да сложи край.

Сър Лотлансен налагаше противника си с цялата ярост, на която беше способен. В гнева си, рицарят не разбра, че се бие с предводителя на Мрачната армия. Всеки един загубен живот на млад рицар или невинен човек беше подхранил волята и остирието на храбрия мъж. Затова рицарят нямаше да се предаде преди да разсече врага си или поне да го изтласка достатъчно, че да го бълсне в реката.

След това, разбира се, щеше да се хвърли и срещу останалите врагове в една честна и доблестна битка, в която силите на доброто щяха да победят.

Това бяха последните мисли на сър Лотлансен Блейдър, преди черната пелена да се спусне пред очите му. Давейки се в собствената си кръв, величественият рицар се сгромоляса на земята.

Тридесетина метра по-високо, върху студен чукар, Призрак изпитваше зловещ екстаз от навременното си завръщането, спасило лидера на мрачния отряд. Четири безпогрешно изпратени стрели бяха дълбоко забити в шията на иначе добре защищения с броня рицар. Едната от стрелите имаше гарванови пера. Сър Лотлансен така и не разбра, че е умрял сам на бойното поле, докато съратниците му бяха предпочели да избягат.

Скар тъкмо беше решил, че е изгубил битката с рицаря, и очакваше евентуалната си гибел. Просто чакаше противникът му да вземе нужния превес. Ветеранът щеше да бъде обезглавен или натрошен. За агонизиращата му, залостена от тъмна магия душа, това нямаше почти никакво значение.

Получивият се изненада, когато яростно налагащият го мъж внезапно се свлече с трясък на земята. Скар веднага забеляза стърчащите от незащитения врат на рицаря стрели. Призрак беше дошъл в точния момент. Вниманието на ветерана се прикова към бойното поле. Вместо да види битка на живот и смърт, Скар забеляза само бездействащи полуживи. А когато обърна очи към мястото, откъдето първоначално бяха дошли противниците, той зърна любимата си. Позна татуировката. Вгледа се в очите й. Кафеникавите очи, които бяха съживили онази малка частица човечност у него. Те го гледаха с ужас.

Скар трябваше да нареди на армията си да се втурне към противниците. Но не го направи. Стоеше неподвижно и не можеше да откъсне вниманието си от Нея.

Лилиен също не сваляше погледа си. Въпреки че се беше разстроила заради кончината на честния и самоотвержен рицар, жената вече беше започнала да го забравя, защото пред нея беше Скар. И макар да ги деляха пълчищата полуживи, тя го чувствуше невероятно близо. А фактът, че той не разпореди да ги нападнат, беше достатъчно красноречив. Той я помнеше и нямаше да я нарани.

— Скар — извика тя, — идвам! Нареди да не ме нападат!

Лилиен развърза и смъкна от седлото тялото на умиращия шпионин. Беше на път да пришпори коня си в галоп, когато усети тъп удар от дръжка на меч в слепоочието си.

Стийл я беше приближил за броени мигове и я беше пратил в несвят. Съзвезият се Еху се прехвърли на коня ѝ. Магистъра по магия реши да не се бави и се отправи към другата част от отряда, която се предвижваше напред.

Стийл беше изключително ловък. Със здрави метални вериги успя да завърже ръцете на лежащата по очи жена. С лекота вдигна крехкото ѝ тяло и я омота върху собствения си кон. За късмет на бодигарда, полуживите още не приемаха нищо. Той впи катарамите си в животното, предизвиквайки го да потегли стремглаво. С малко късмет щеше да настигне останалите навреме.

В същия момент Скар се върна на себе си. Той беше станал свидетел как дългокосият мъж удря някогашната му любима и я поваля. Ако имаше сърце, ветеранът щеше да изпита невероятна болка.

Затова пък имаше душа, която макар и в клетка, изгаряща в гореща омраза и желание за мъст.

— След тях! Избийте ги до един! Оставете момичето на мен.

Най-после доволни от получените заповеди, полуживите воини побягнаха към враговете си.

Въпреки известното преимущество, от човешкия отряд не знаеха колко нощи безмилостен бяг ги очаква.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТЪРСЕЩИ

Вечерта беше настъпила и високите дървета в Сенчестата гора започваха да губят върховете си в гъсто стелещата се мъгла. В това време възрастните разказваха приспивни приказки на децата си. Приказки, в които се говореше за страховити създания, тормозещи добрите хора, които хора в крайна сметка все намираха начин да победят и да станат герои.

Горките деца! Живееха в лъжа от самото си детство. В конкретния случай нямаше как добрите хора, препускащи из дебрите на вечно мрачния лес, да се обърнат срещу преследващите ги чудовища и да победят, така че да станат велики герои.

Първо, защото полуживите бяха непобедими.

И второ, защото добрите... ами всъщност не бяха особено добри.

Когато стъпките на приближаващите врагове спряха да отекват в далечината, Ехой реши да събере отряда. За целта започна да подсвирква, но не му се получи. Магистъра по магия рискува да запали магическа светлина, която да сигнализира на останалите къде е.

Отрядът имаше нужда от почивка, най-вече конете. Затова трябваше да се съберат и да си направят някакъв импровизиран бивак. Макар и преследвани от ужасяващите врагове, членовете на човешкия отряд можеха да си позволят кратка дрямка. Въпросът беше, дали някой щеше да заспи отново след жестоката битка.

Първите привлечени от светлината на Ехой бяха мъжете от Гилдията на Убийците. Останали четириима, воините бяха още по-смълчани. Ако не познаваше природата им, магът щеше да си помисли, че са му сърдити, понеже вечно се мусеха.

„Какво пък. От занаята е“ — помисли си заклинателят и мярна в далечината още препускащи фигури — без съмнение хората на Хлебарката.

Когато седмината мъже се събраха, Ехой насочи сътворената от него светлинна сфера към земята и рече:

— Тук ще направим лагера си. Погрижете се конете да са оседлани, може да се наложи да потеглим незабавно.

Мъжете кимнаха и мълчаливо се захванаха с приготовленията.

Докато останалите бяха заети с организацията на лагера, Ехоу реши да обърне внимание на изпадналия в безсъзнание съгледвач.

„Напълно безполезен“ — помисли си Магистъра, но тъй като не беше съвсем жесток човек, предпочете да се погрижи за раната на мъжа, вместо да го зареже на произвола.

Въпреки че беше изтощен от Магията на Душите, с която беше унищожил един от полуживите, Ехоу имаше скрит запас от енергия за дребни заклинания.

Няколко минути по-късно Жреца на Камъка вече беше успял да извади вражеската стрела. Той прошепна неясни слова и отвори манерката с целителната отвара. Течността се разля върху раната и попи мигновено. Магистъра доскъса плаща на съгледвача, за да превърже мястото. До няколко часа Великия Изравнител щеше да ползва крака си като нов.

Отегчен от стотици пъти прилаганата възстановителна магия, Ехоу се прозина и се огледа. Ето че отдалеч се задаваше и Ллойд. Дипломатът спря до току-що запаления от хората на Хлебарката огън, но не слезе от коня си:

— Какво правиш, в името на Камъка? — възмути се Ллойд. — Трябва да продължим бягството си. Всяка секунда ги приближава към нас.

— Мисля, че конят ти не е на същото мнение — отвърна му Ехоу с насмешка.

Ллойд обърна внимание на животното и откри, че то е на края на силите си. Запенена и пръхтяща, кобилата на дипломата нямаше да издържи още много часове езда.

— Вместо да пълниш гащите, ела да починеш и да обсъдим накъде да поемем.

Преглътнал явната подигравка, Ллойд слезе от коня си и подаде юздите на мъжа, който тази нощ отговаряше за конете.

— Естествено, че ще поемем към Любов. В Храма на Изцелението ще сме защитени от тези нечестиви създания...

— Дали? — усъмни се Ехоу и направи нещото, за което си мечтаеше от няколко часа насам. Събу кожените си ботуши и въздъхна

с облекчение.

— В живота трябва да се радваме на малките неща.

— О, не започвай пак! — сказа Лойд, който най-малко търпеше философстването на Магистъра. — Ще ги видиш малките неща ей сега, като те застърже стомахът.

Еху го изгледа надянал безизразна маска. Магът перфектно съзнаваше, че са зарязали провизиите си на пътя.

Останалата част от отряда се скуччи около огъня. Отвъд светлината от пламъците не се виждаше абсолютно нищо. Луната и звездите бяха далеч, обвити в плътната мъгла. Гората беше повече от прозрачна.

— Къде са Стийл и Лилиен? — попита Лойд, след като осъзна, че двамата липсват.

— Вероятно яздят насам — отвърна му Еху.

— Ако въобще някой успее да забележи тази жалка светлина в лепкавия мрак!... — заяде се дипломатът, който още беше във вражда с магьосника, задето водеше отряда.

Възмутен от нападката му, Еху искаше да отвърне:

— Ако искаш да знаеш, магическата светлина се забелязва в радиус от няколко километра. Блести като малка точица и се увеличава, като я приближаваш.

— Да бе! Дрънкай ги тия на полуживите, като те хванат. Току-виж решат да ти благодарят... — дипломатът забравяше типичното си формално поведение, когато влизаше в пререкания.

— Дори да не бяхме видели светлината, то гласовете ви със сигурност щяха да ни доведат — изсъска внезапно появилият се Стийл.

Зеленоокият войн издърпа окованото тяло на Лилиен до огъня.

— На шиш ли ще я печем, така вързана?... — попита единият от хората на Хлебарката, явно опитващ се да върне настроението в отряда.

— Ще опека тебе. По-тъпичък си — озъби му се Стийл и приседна до другарите си.

— Ти се движеше по-бавно от нас. Случайно да знаеш, дали ни настигат? — попита Лойд.

Седнал с кръстосани крака, Стийл тръгна да сваля ръкавиците си и отвърна:

— В случай че бяха наблизо, щях ли да стоя тук, приготвящ се за сън.

— Разбира се, че не! Страхливец като теб би побягнал веднага.

— Всеки разумен човек би... — отвърна безучастно Стийл, загледан в огъня.

Наемниците от Гилдията на Убийците и двамата брадати побойници, които Хлебарката мъкнеше със себе си приживе, предпочетоха тактично да си мълчат. По ирония на съдбата те бяха участвали в битката — не спорещите мъже.

— Има шанс да са се объркали и да са решили, че ще поемем покрай реката — предположи Стийл. — Най-вероятно е станало така и когато забележат липсата на следи от копита, ще се насочат към леса, където ще ги открият.

Мълчанието на компанията беше достатъчно красноречиво, тъй че Стийл продължи мисълта си:

— Разполагаме само с няколко часа за сън — завърши той с прозявка.

Тъкмо всички се нагласиха да лягат, когато откъм конете се чу животински вой.

— Мамка му! Да не би да са вълци? — скокна унасящият се Ехоу.

— Ще проверя — побърза да напусне огъня отговорникът за конете, който не понасяше тягостната атмосфера в лагера.

В същия миг Лилиен отвори очи, разбудена от виенето, и започна да се гърчи в опит да се освободи от веригите си.

— Нямаш шанс, малката! — гавреще ѝ се Стийл.

— Защо ѝ го причиняваш? — попита Лloyd, който чак сега забеляза, че жената на практика е пленница на мъжагата.

— За да ѝ спася живота.

— Глупости! — извика тя. — Скар никога нямаше да ме нарани.

Стийл предпочете да не ѝ отговаря, вместо това обърна погледа си към задаващия се от проверката на конете мъж. С ръцете си придържаше не вълк, а куче. Онова дръгливо куче, което Хлебарката водеше със себе си.

— Защо, в името на Камъка, си домъкнал тази гадина? — възклика Ехоу.

— Не викай толкова! Благодарение на сръчността ми, тази вечер няма да стоим с празни stomаси.

Един от главорезите на Гилдията се закикоти и извади огромен нож от колана си.

— Изроди! Пуснете животното! — крещеше обезумялата Лилиен.

— Още ли сме боен отряд? Мисля си, че по би ни подхождало да сме някоя циркова трупа... — подхвърли саркастично Стийл.

Еху се забавляваше на сцената, в която двамата брадати мъже със спълстени коси се туткаха около горкото животно.

Забучиха го на клечка и го поднесоха към огъня. В този момент бивакът се изпълни с отвратителна миризма. Лилиен се благодари, че няма какво да повърне.

Жената се замисли, че всъщност е усещала и по-големи зловония. Сети се за хосписа. Отвратителната сграда я накара да ѝ се повдига още по-силно.

Хората на Хлебарката хрупаха и глозгаха изпеченото месо. След като се нахраниха, побързаха да се проснат и захъркаха.

Дълго време никой не продума, защото умората взимаше връх и повечето се унасяха в дрямка.

Мислейки си за Скар, Лилиен изпадаше в поредица съновидения, в които той се появяваше, но само за да я убие. Тя се събуджаше с вик и пак заспиваше. В просьниците се опитваше да се върне към хубавите моменти, които имаха заедно.

Спомняше си за нощите, през които се криеха в градините на замъка. За поемите, които той ѝ пишеше, и рисунките, които тя му посвещаваше.

Откога не беше рисувала!... Лилиен западаше като творец. Намираше сред шайка отвратителни мъже, които я разнасяха като вещ. Скар никога не би постъпил така с нея.

Веднъж ѝ беше обещал, че ще идва с мъглата. А сега имаше гъста мъгла, но къде беше той? Татуираната жена се насили да си спомни част от една поема, която любимият ѝ беше написал на младини.

Когато думите изникнаха в съзнанието ѝ, Лилиен започна да си ги шепти напевно:

*Тази нощ слях се с мъглата,
като в древен езически ритуал,
прегърнат и обсебен от тъмнината,
усетих твоята магия през гъстия воал.*

*С хладния въздух ме хапеше;
във влага къпеше лицето ми;
и жажда усещах в теб,
когато с шепот казваše:
„Ела в мъглата, където сладостта се ражда!...“*

Не след дълго Лилиен успя да заспи спокойно, макар и за кратко.

След като се увериха, че всички дишат равномерно, Ллойд и Еху се надигнаха тихо и повървяха известно време, колкото да се отдалечат достатъчно от лагера.

— Какво ще правим, в случай че полуживите ни преследват до Храма и го нападнат? — попита Ллойд.

— Ще се бием, естествено. Но няма да сме сами. Великия Мъдрец е в Храма — отговори му Еху.

— Откъде знаеш? — рече недоверчиво дипломатът.

— Той е там от седмица и подготвя нови заклинания, които ще ни помогнат във войната.

Ллойд мълчеше. Въздухът тежеше от неловката тишина между двамата мъже.

— Ами Скар? Как ще действаме с предводителя им?

— Когато настъпи моментът, ще използвам Магията на Душите — рече самонадеяно Магистъра.

— Луд ли си? Не слушаше ли Великия Мъдрец? Този полужив, или там какъвто е, е важен за войната. Може би ще я обърне в наша полза.

— Ха! Защо вярваш на всичко, което плямпа Великия Мъдрец? Шеговитият тон на Еху изключително ядоса Ллойд.

— Виж, не разбирам вашите политически игри. И не искам. Просто не сме ние хората, които да съдим Скар.

— Нима? Ти самият каза, че го познаваш. И то не с добро. Защо заставаш на негова страна в момента?

— Защото мисля, че заслужава прошка и нов живот.

— Аз пък не... Мисля, че заслужава да пръсна душата му на парченца.

— Ти нямаш нищо общо с него — заспори Ллойд.

— Напротив... — Ехоу млъкна, защото чу силно изшумяване.

Минаха няколко минути, в които от челата им избиваше хладна пот. В крайна сметка обаче и двамата решиха, че шумът е дошъл от някое побягнало животинче. Ако полуживите ги нападаха, определено нямаше да се промъкват в храстите.

Ллойд си припомни, че Ехоу беше тръгнал да казва нещо.

— Ти също имаш сметки за уреждане със Скар, признай си! — Дипломатът заби пръст в гърдите на костюмирания маг.

— И да имам, те са си моя работа — отговори му Ехоу. — Знай едно. Че когато дойде моментът, няма да го пощадя.

С тези думи Магистъра по магия се отдалечи от събеседника си, оставяйки го сам с въпросите му.

Когато се завърна в лагера, Ехоу завари Стийл и Лилиен будни.

— Къде беше? И къде е Ллойд? — попита го със съмнение дългокосият мъжага.

— Ходих да проверя превръзката на Великия Изравнител — изльга Ехоу. — А дипломатчето сигурно пишка някъде...

— Откъде знаеш? Да не си му правил компания преди — отвърна зядливо Стийл и обърна гръб на Магистъра, демонстрирайки своето съмнение в разказа му.

Ехоу избра да не отвръща. В последните дни нервите в отряда бяха сериозно обтегнати. Заклинателят затвори очи и си представи как всичко е приключило. Ще се наспи хубаво в покоите си. Ще пие ментов чай на сутринта. Ще даде на слугинята да изпере шибания му окалян костюм.

„Не, мамка му! Ще изхвърля проклетия костюм. И без това имам достатъчно“ — бяха последните му мисли преди да заспи.

Безспорно един от най-добрите начини да те събуди някой на зазоряване е с псуви. Лилиен не понасяше дръзката проява на простащина, но откакто беше на път с наемническия отряд, трябваше да свиква с всичко.

Отваряйки сънените си очи, жената забеляза първо Магистъра по магия, който вървеше нервно напред-назад и риташе каквото му падне.

Стори й се около седем сутринта, но беше възможно да е и покъсно, тъй като Сенчестата гора беше винаги мрачна.

Лилиен успя да се надигне, доколкото й позволяваха завързаните крайници, и седна. Можеше да разгледа горичката по светло. Стори й се отблъскваща, защото есента настъпваше, а това не се харесваше на Лилиен. Скар щеше да възрази. Той обичаше есента.

За каквото и да си помислеше, жената все се връщаше към Скар. Тя силно се надяваше той отново да се превърне в онзи любящ и пълноценен човек от миналото. Беше усетила промяна в него и щеше да му помогне. Трябваше на всяка цена да се махне от мъжете, с които пътуваше по принуда.

Но къде бяха останалите? Лилиен виждаше единствено беснеещия Еху и Ллойд, чието лице също беше изкривено от ярост. Странно. Дипломатът рядко показваше истинските си чувства.

След известно време се появи Стийл. Е, по неговото лице яростта беше най-различима. Това донякъде забавляваше Лилиен. До момента, в който мъжете заговориха и тя разбра причината за гнева им.

— Проклети пастири и колибари. Шибани селяндури! — негодуваше Еху.

— Чудя се как не сме ги чули... — жалваше се тихо Ллойд.

— Използвали са случая. Издебнали са ни, докато спим — рече Стийл и втренчи поглед в Лилиен.

Тя само вдигна рамене.

— Заклевам се, че като ги намеря, ще ги яздя лично през цялото Кралство. Безсрамници, да откраднат конете!... — продължаваше да се ядосва Еху.

— Добре, нека се съсредоточим върху конкретната ситуация! — Ллойд потупа мага, за да спре лудешките му движения.

— Каква е конкретната ситуация? Шибаните наемници ни откраднаха конете и се изнизаха като пръдни от лагера. А по петите ни са най-страховитите същества, които са бродили по тази земя.

— Твоите наемници... — напомни му жълчно Ллойд. — Доколкото помня, ти настояваше да вземем точно такъв тип хора за кампанията.

Последва кратка пауза, в която Магистъра по магия и дипломатът спориха. Стийл отиде до Лилиен и ѝ подаде манерката си с вода. Жената беше наистина жадна и отпи на големи гълтки.

— Не си мисли, че съм започнал да те харесвам... — подметна ѝ зеленоокият мъж. — Просто не искам да припаднеш от жажда, като тръгнем след малко.

— Дори онова копеленце, чиято рана излекувах, е изчезнало — разкрещя се отново Ехой, визирачки Великия Изравнител, който също беше взел решение да ги изостави.

— Хора, чакайте малко... — поде с изненадан тон Ллойд, опипвайки колана си. — Няма ги кесиите ми. За капак на всичко са ни взели парите!

— Ха-ха-ха!... — Магистъра избухна в истеричен смях и седна на един камък.

— Я се стегнете! — изсъска Стийл, който подпираше Лилиен. — Аз лично мисля да потеглям. Полуживите вече трябва да са навлезли в гората.

Ехой се окопити. Предстоеше им тридневен поход до Храма на Изцелението. Шансовете им да се измъкнат бяха минимални.

Изминаха няколко изумително спокойни часа, в които нямаше и следа от полуживите. Сякаш мистериозно бяха изчезнали. Затишието подсилваше уплахата на спътниците. Тъкмо излезли извън пределите на гората, мъжете пак заспориха.

— Почти съм убеден, че са ни заобиколили, така че да отрежат пътя ни за бягство — подметна Ехой.

— Възможно е — съгласи се с необичайна сериозност Стийл. — Обяснява защо не ги чуваме да приближават.

— Затова се налага да решаваме бързо — прекъсна ги Ллойд.

В момента остатъкът от отряда се намираше на кръстопът. Пътеката, по която вървяха, имаше две разклонения. На едното беше забита табелка със символа на Храма на Изцелението. На другата табелка бяха изобразени ковашки чук и наковалня. Тази пътека водеше до Ковачево. Градчето се намираше в близост до замъка Пламтящата Наковалня, в който живееше лордът на региона.

— Погледнете! — Стийл посочи множеството отпечатъци от копита по пътеката към Ковачево.

— Ей ги откъде са минали негодниците — ядоса се Ехоу. — Още тази вечер отиваме в Ковачево, намираме ги и си връщаме заграбеното.

— Стой! — кресна Ллойд, осенен от някаква мисъл. — Щом са тръгнали към градчето, е съвсем възможно да...

— ... бъдат последвани от полуживите, които ще гледат за следи от коне — довърши мисълта му Стийл.

— Тогава нека да побързаме към Храма — рече решително Ллойд. — Значи все пак имаме някакъв шанс да им избягаме.

Изведнъж членовете на отряда се извърнаха с уплаха към гората, която все още се очертаваше на хоризонта. От нея прииждаха подплашени животни и птици. Полуживите бяха навлезли в леса и скъсяваха бързо разстоянието до отряда.

— Трябва да бягаме. Но няма как да стане, ако я мъкна на гръб... — оплака се Стийл, посочвайки Лилиен.

— Обещай ни, че няма да бягаш! — Ллойд я гледаше умолително.

— Не съм сигурна — отвърна му заядливо татуираната жена.

— Не можем да рискуваме — каза Ехоу, без да сваля притеснения си поглед от Сенчестата гора.

С едно мълниеносно движение Магистъра се извърна към окованата Лилиен, прошепна заклинание и я парализира. Стийл изсумтя и продължи да си я мъкне на гръб. Групата сви по пътя към Храма на Изцелението Любов, надявайки се, че полуживите ще последват хората на Хлебарката и наемниците от Гилдията на Убийците.

Това беше най-голямата услуга, която дезертьорите бяха направили на отряда.

Слънцето на новия ден се издигаше високо и не възнамеряваше да пощади никого...

СЕДЕМНАДСЕТА ГЛАВА ОТМЪЩАВАЩИ

Следите продължаваха към градчето. Значи враговете се опитваха да се укрият в Ковачево, мислейки си, че някакви си градски стени могат да ги предпазят. Скар беше убеден, че с армията от полуживи ще сринат целия град. Дори сега, когато от войската бяха останали само тридесетина бойци, ветеранът беше сигурен, че победата ще е тяхна.

В желанието си да пролива кръв, офицерът на Тъмния Господар почти беше забравил плановете си за предателство. Приоритет имаше намирането на изплъзналите им се нападатели. Наемният отряд озадачаваше Скар — включващ най-различни бойци, при това доста добри. С особена сила беше надарен рицарят, който едва не елиминира Скар.

Полуживите трябаше да действат бързо, мощта на Кралството се пробуждаше.

Ветеранът беше наредил на спътниците си да претърсят реката, което беше забавило преследването. Наложително беше да огледат за оцелели другари. Съобразителността на офицера остана възнаградена. Оказа се, че от падналите в пропастта полуживи, едва двама са се разбили в скалите. Останалите слуги на Мрачния Господар бяха невредими и готови за битка.

А такава, изглежда, им предстоеше съвсем скоро.

— Какви действия ще предприемем? — попита Призрак.

— Ще опустошим Ковачево. Трябва да ги намерим — Скар беше непоколебим.

— Ако са в града, със сигурност имат подкрепление — отбеляза скаутът.

— Имаш право. При все това, можем да се справим.

— Да, но е възможно да претърпим още загуби. Това няма да се хареса на Мрачния Господар.

Скар се замисли над думите на скаута. Призрак беше страхотен съгледвач и умел тактик. И определено имаше право. Ако се втурнеха към добре укрепеното Ковачево, може би щяха да загубят още бойци. А това беше недопустимо, имайки предвид факта, че предстоеше да нападат Храм на Изцелението. И двете им цели се намираха на ден, максимум два, път. Ветеранът трескаво мислеше.

— В крайна сметка тези страхливци не ни трябват. Получиха поражението си и избягаха. Вероятно се опитват да ни вкарат в клопка — предположи Призрак.

В думите на скаута отново имаше логика. Бегълците не им трябваха, но... Ветеранът се опомни. Беше видял с очите си как момичето, което приживе обичаше, бива отведено против волята му. Лилиен искаше да дойде при Скар. Макар и жесток предводител на армия свирепи бойци, подвластен на нечистивите сили, ветеранът бавно възстановяваше волята си, а с нея и зрънцето надежда, че все пак може да бъде различен.

Да, той щеше да спаси Лилиен от похитителите ѝ. И след това да й разкаже за плановете си да предаде Мрачния си Господар. Единственото, което искаше, беше да види в очите ѝ прошка.

Споменът за нея счупи още една халка от оковите на тъмното му настояще.

След като изчака да се стъмни, ветеранът избра четирима от най-добрите си бойци, с които трябваше да проникнат в градчето и да намерят бегълците. Призрак и останалата част от отряда щяха да се спотайват в сенките на пътя, убивайки всеки преминаващ. Без изключение. По този начин Скар щеше да подхрани кръвната жажда на армията си, така че да не заподозрат неговата промяна.

Не беше особено трудно да се вмъкнат в града. Скар избра онези от полуживите, които все още бяха запазили човешкия си облик. Ветеранът се надяваше, че в мрака стражите няма да обърнат внимание на неестествения оттенък на кожата им. Самите полуживи воини бяха инструктирани, че влизат в града не за масово клане, а за да намерят избягалите нападатели и да ги елиминират. Слугите на Тъмния Господар се съгласиха с охота.

При портата полуживите се спряха и подробно разпитаха скучаещия пазач, а той ги пусна, развеселен от вниманието, което му

бяха оказали. С радост им разказа всичко, което беше успял да научи за хората, дошли по-рано през деня.

Скар разбра, че сред днешните посетители е имало множество търговци. Причината бил Търговския Сбор, който се организирал всеки месец. На въпрос дали сред посетителите е имало странно облечени пътешественици, пазачът беше отговорил, че има смътен спомен за такава шайка. За съжаление, той не си спомняше точния им брой, но това не беспокоеше Скар. Ветеранът знаеше, че жертвите им се намират в селището. Ала градът беше голям, а търсенето едва сега започваше.

Първото място, което полуживите щяха да проверят, беше Търговския Сбор.

— К'ви са тея дет' ги водиш със себе си? — попита търговецът на коне, втренчен в спътниците на Скар. Въпреки спуснатите качулки, воините не можеха да прикрият зеленикавия си цвят.

— Болни са... Търся лекител. Затова се спрях да ви питам, но сигурно не сте от града.

Търговецът беше висок, но мършав, и със загрубяла кожа. Беше преминал четиридесетте и изглеждаше като да е виждал какво ли не. Той отстъпи крачка назад, погнусен от съмнителните мъже.

— Не, не... От града съм — той не изпускаше от поглед единия от спътниците на Скар, чиято кожа около устата беше започнала да загнива и да се свлича. — Търсите лекител... Хм! Бреко Небесните ръце! Мисля, че той ще ви помогне.

— Къде бихме могли да го намерим? — попита Скар, като постоянно оглеждаше хората, които минаваха покрай него.

Търговецът на коне започна да им дава подробно обяснение на маршрута. Скар не го слушаше. Целта на полуживия беше да разпита мъжа за групичката, която беше похитила Лилиен.

След като свърши тирадата си от обяснения, мършавият мъж обърна вниманието си към някаква млада двойка, желаеща да си купи бърз кон. Скар използва момента и даде заповеди на спътниците си да пообиколят наоколо. Ветеранът вече беше формулирал следващите си въпроси към търговеца и го чакаше да обслужи клиентите си.

Когато му се отдаде възможност, Скар попита:

— По-рано днес случайно да са минавали оттук някакви странно облечени мъже.

— Какво разбираш под странно облечени? — търговецът преглътна предишното си притеснение, като видя, че новопристигналият е останал сам. — Опиши ми ги!

Скар се опита да си спомни в детайл, след което рече:

— Единият носи официален костюм. Придружен е от висок войник със зелени очи. Мисля, че се мъкнат с няколко мазни брадати типове и разни мъже в черни кожени дрехи. Съвсем възможно е с тях да има и момиче.

Търговецът кимна утвърдително. По-рано през деня беше срецнал част от хората, за които Скар питаше.

— Да, да. Днеска минаха оттука четирима, които имаха вид на убийци, придружени от двама брадати, възголеми мъжаги. Продадоха всичките коне, които водеха.

За да потвърди думите си, търговецът посочи животните, които беше купил изключително изгодно от пътниците.

Скар огледа конете, видимо доволен от това, че е намерил следа.

— А казаха ли къде отиват?

Този въпрос преля чашата. Мъжът се разстрои:

— Моля ви... Оставете ме на мира! Не искам да се меся в чуждите работи. Аз просто търгувам с коне.

Ядосан, че ситуацията излиза извън контрол, Скар се приближи и извади меча си наполовина, в опит да сплаши търговеца.

Голяма грешка. От известно време стражите наблюдаваха ветерана и сега тръгнаха към него:

— Извинете господине, но ако продължавате да създавате проблеми на търговеца Рич, ще се наложи да ви арестуваме.

Полуживият се дръпна и прибра оръжието си. Не трябваше да привлича толкова внимание. Вместо отговор, Скар се поклони и се гмурна в тълпата. Но единият от стражите кимна на колегата си да го проследи.

Нощта беше в разгара си. По тъмно битакът беше още попретъпкан с хора — от честни търговци на животни, платове и скъпоценности до подли измамници и предвидливи кръчмари, разпънали маси навсякъде, където имаше свободно място. Естествено, не отсъстваха и скитниците и джебчиите. Ето защо полуживите не привличаха кой знае колко внимание, въпреки че хората се

разминаваха с тях, сложили ръце на кесиите си или върху дръжките на оръжията си. Пазарът се ширеше на три километра, по дълбината на цялата главна улица в Ковачево.

Скар се намираше при сергиите с керамични изделия и се правеше, че ги разглежда с интерес. В това време забеляза един от полуживите си другари и го повика.

— Нещо интересно?

— Не, но Чейс започна да обикаля кръчмите по главната улица. Реши, че негодниците може би се крият в някоя от тях.

Гласът на полуживия беше призрачен и стържещ. Продавачът, пред чиято сергия се намираха Скар и спътникът му, ги огледа недоверчиво.

— Разумно... Ние можем да последваме примера му.

Полуживите тръгнаха към първата кръчма, която мянаха.

На няколко метра зад тях стражът вървеше предпазливо и не ги изпускаше от поглед. Определено бяха по-различни от всички разбойници, които залавяше на Търговския Сбор, а той го охраняваше повече от десет години.

Чейс наблюдаваше мишените вече приблизително половин час. Брадатите мъже от компанията на Хлебарката отдавна бяха пияни. Лежащите на масата десетина празни бутилки от водка свидетелстваха за състоянието им. Полуживият ясно си ги спомняше от сражението и беше сигурен, че може да им види сметката сам. Притесняваха го обаче професионалните наемници, тъй като те не отместваха ръце от оръжията си и се оглеждаха нервно.

И имаше защо. Брадатите побойници бяха привлечли вниманието на останалите посетители в кръчмата, които бяха стари кучета от Ковачево и знаеха всички жители наизуст. Буйните мъжаги бяха нови в града, вероятно дошли за битака, и разполагаха с много пари, които пилееха безразсъдно. Това щеше да им създаде двойни проблеми.

Чейс само това и чакаше. Макар че Скар не му беше давал конкретни заповеди, полуживият не можеше да си позволи да изпусне жертвите, заради които се бяха промъкнали в града. Те трябваше да умрат.

Имаше и още нещо. Останалата част от човешкия отряд не се мяркаше никаква и Чейс искаше да държи под око тези, които беше намерил. Разбира се, това не изключваше възможността да се промъкне и да ги изколи до крак, ако предизвикат някакъв пиянски бой.

Когато барманката мина покрай накачуления непознат и го попита дали иска бира, Чейс отказа. Нищо светско и плътско не можеше да го съблазни. Единственото, за което живееше след смъртта, беше за да убива.

Скар и другарят му бяха на път да се отчаят. Обиколиха обстойно поне десет заведения и в нико едно не намериха следа. Тъкмо свиваха по малка уличка и видяха Катч — друг полужив от отряда. Скар го поздрави, след което поискава информация:

- Някаква следа?
- Не. Обиколих всички бордеи по центъра, но никой не ги беше виждал.
- Къде може да са? — запита сякаш себе си ветеранът.
- Не знам... Чейс тръгна да ги търси по кръчмите, а Снийк — по странноприемниците. Решихме, че така можем да покрием най-много терен.

Скар не беше доволен от хода на събитията. Полуживите се бяха появили в града като странници, разпитващи за други странници... Неминуемо са привлечли вниманието наластите. Не можеха да си позволят да се шляят повече.

— От сега нататък няма да се делим! — изкомандва Скар и допълни. — Тръгваме по хановете да търсим Снийк. Ще се престорим, че ни е водач, опитващ се да намери място за нощувка.

— Откъде предлагаш да започнем? — попита Катч.

— Де да знам... Например от там! — Скар посочи с брадичка някакъв средна класа хан, намиращ се на срещуположната улица, който носеше името „Благоденствие“.

След броени минути полуживите вече се намираха в общото помещение на хана. Ветеранът неочеквано го споходи спомен...

„... Дъщерята на съдържателя на «Благоденствие» беше хубаво двадесетгодишно момиче. За разлика от останалите девойки, работещи по заведенията, тя държеше на честта си. Колкото и да се опитваха да я ухажват, посетителите на хана не постигаха никакъв успех. А това още по-силно разпалваше похотта на най-настоятелните.

В този момент Лена, така се казваше момичето, тъкмо сервираше вечеря на Скар и четиридесетната му спътница. Буйните ѹ огнени къдици галеха масата всеки път, когато момичето се накланяше, за да сложи подноса на масата. Ветеранът ѹ благодари, а тя му се усмихна лъчезарно. Луничките ѹ я правеха невероятно чаровна.

— Ах, как ще я скъсам!... — прошепна замечтан един от спътниците на Скар.

— Ти ли, бе? Ти не можеш даже да го вдигнеш... — подигра му се Стийл, след което отпи от една гарафа на бързи гълтки.

Двамата бандити започнаха да се обиждат по приятелски. От време на време и другите двама се включваха хапливо в дрезгите, за да доразпалият страстите. Скар, който знаеше наизуст всички псуви, които си подмяташе разбойническата му банда, потъна в мисли за изминалния ден.

На Търговския Сбор бяха успели безпроблемно да продадат платовете, задигнати от кервана, който бяха нападнали няколко дни по-рано. Сега разполагаха с много пари. Скар нямаше търпение да напусне задушаващия го град и да се върне при хората си в бивака, вдигнат в близост до Сенчестата гора. Щеше да им даде техния дял от плячката, но това щеше да се случи утре. Скар и компанията му имаха нужда от добра вечеря и сън, а ханът беше подходящ.

От потока мисли го откъснаха трима пияни полицаи, седящи на съседната маса. Ветеранът не се притесняваше, че могат да го разобличат като главатар на една от най-страховитите разбойнически банди. Ако това се случеше, Скар просто щеше да им плати солиден подкуп. Практика, която му се налагаше да прилага често.

Представителите на реда, видимо пияни, безпокояха Лена, а това ядосваше Скар. Единият от полицайите — нисък, мургав и идеално плешив мъж, реши да шляпне момичето по задника. Изглежда, този жест настърви останалите мъже и те също се разпуснаха. Видял

непристойното поведение на мъжете, ханджията побърза да се намеси, за да защити дъщеря си.

Окуражени от факта, че в «Благоденствие» нямаше много посетители тази нощ, полицайт се развилняха. Единият се вдигна мълниеносно от масата и блъсна силно ханджията.

— Старче, веднага се скривай зад тезгяха, иначе ще те пречукам!
Ханджията обаче не го послуша и също го блъсна.

— Оставете дъщеря ми на мира и напуснете хана ми!

— Или какво? На кого ще се оплачеш? На закона ли? Ние сме закона... — присмя му се грубиянът.

Ханджията замахна да го удари, но унiformеният светкавично го неутрализира и с няколко ритника го прати в безсъзнание. Другите полицаи бяха хванали съпротивляващата се девойка и опитваха да я разсъблекат.

Пребилият ханджията полицай явно беше с по-висок ранг и ги беше инструктиран. Извергът се обърна към седящите си Скар и Стийл, които бяха единствените свидетели на случващото се. Останалата част от компанията им бяха излезли да се позабавляват из бардаците.

— Хайде, махайте се, ако не искате да спите в тъмницата! — подвикна им унiformеният.

Скар, който беше видял много битки и зверства, не се впечатли от тона на полицията.

— И за какво ще ме вкарате в тъмницата? Затова че съм възпрепятствал орган на реда да изнасили невинно момиче?

Разбрали какво се кани да прави инатливият мъж, полицаят реши да не губи повече време. Извади меча си и се втурна към спокойно седящите си на масата клиенти. Стийл само се ухили и за няколко мига успя да издърпа от канията любимия си кинжал. Още преди полицият да е замахнал, мечът му вече се търкаляше на земята, а нещастникът се намираше в ръцете на Стийл.

— Продумай още нещо на главата си и ще те резна...

Скар стана и пристъпи към останалите полицаи. Уплашени от скоростната схватка, мъжете бяха пуснали момичето и се опитваха да извадят оръжието си, но без успех.

— Алкохолът май ви пречи да се биете, а? — рече Скар и изрига масата им. — Внимавайте какви ги вършите... — понеци да довърши

ветеранът, когато единият униформен все пак успя да се въоръжи и му връхлетя.

С елегантно движение Скар го наръга в стомаха. Мъжът издъхна, опитвайки се да задържи коремните си вътрешности. Игнорирайки гърчовете му, ветеранът се приближи до другия тип и също го намушка. Полицаят падна на колене с невярващо изражение.

Скар подаде ръка на момичето, което все още беше в шок и не знаеше как да отвърне.

— Дишай спокойно — рече ѝ той с нежност, възвърнал самообладанието си. — Погрижи се за баща си и за бъркотията наоколо. Аз ще се погрижа за останалото.

Мародерът се обърна към последния шаващ служител на реда, който зяпаشه онемял.

— Слушай ме внимателно, псе! Не искам повече нито ти, нито други твои хора да влизате в «Благоденствие» и да беспокоите собствениците му — в очите на Скар нямаше милост. От кафявите им орбити искреще само свирепа справедливост — Ако пак си позволите да тормозите тези хора, ще се върна и ще запаля скапаното ви полицейско управление. Погледни ме хубаво! Знаеш ли кой съм аз? Името ми е Скар. Водач на една от най-опасните шайки, плячкосвала по този свят...

Полицаят беше убеден, че мъжът говори напълно сериозно.“

* * *

... Години по-късно Скар отново се намираше в същата тази странноприемница. В общото помещение шеташе къдревото момиче, което Скар позна от спомените си — сега беше красива зряла жена.

Ала Лена не го беше разпознала и го гледаше с недоверие. Полуживите, които влязоха след него, засилиха беспокойството ѝ.

— Извинете, но тази вечер нямаме посетители, нито в стаите за отдих, нито в столовата, затова решихме да затворим за днес! — в тона й се четеше притеснение, но жената не ги лъжеше.

Скар залагаше главата си на това. Мишените им не бяха в кръчмата. Той кимна и се обърна към изхода, когато в хана ненадейно нахълтаха една дузина полицаи.

— Стойте на място, арестувани сте! — изкрещя единият от тях, чието лице се струваше познато на Скар.

Ветеранът вдигна ръце, но знаеше, че може да извади меча си по-бързо от униформените и да ги накълца с лекота. Но целта му не беше такава.

— За какво сме арестувани, ако не е тайна? — попита той.

— За ето това... — рече зядливо униформеният представител на реда и даде знак на хората си да се разместят.

Двама полицаи придърпаха голям чувал през вратата на помещението.

След като мъжете развързаха чуvalа, опасенията на Скар наистина се потвърдиха. Това беше обезглавен труп. Не на кой да е, а на Снийк.

Полицайтe ги бяха разкрили.

„Проклетите стражи са докладвали...“ — Скар беше гневен.

— Вие сте агенти на най-върлия враг на Кралството. Демонични създания... Присъдата ви е смърт. Тук. Сега — рече хладно полицаят и със самодоволна усмивка допълни. — А теб, аз лично ще те убия.

Тогава Скар осъзна, че това е същият униформен, с чиято компания се беше спречкал в заведението, за да защити Лена.

Минало и настоящe се срещнаха отново на живот и смърт.

Чейс беше в готовност. Брадатите мъже се заяждаха все по-настървено с някакви пиянки от съседната маса. Полуживият не ги изпускаше от поглед нито за миг. Беше се свил в един от ъглите на кръчмата, където дори беше успял да чуе за какво се бяха сдърпали мъжете.

А причината беше леко казано идиотска.

Единият брадат бияч постоянно подхвърляше оглозгани пилешки кълки на кучето, вързано за съседната масата.

Собственикът на кучето не беше доволен, че някакъв непознат е решил да подхвърля остатъци на любимеца му. Затова мъжът стана, обърна масата на бегълците и размаха малък нож.

Опитните наемници скочиха и извадиха мечовете си, които бяха далеч по-застрашителни от малката чекийка на мъжа с кучето.

Местните бабаити това и чакаха. За няколко мига се заформи меле в заведението. Срещу наемниците от Гилдията на Убийците

полетяха столове. Боят беше неравностоен и много скоро мъжете в кожа паднаха, а тълпата започна да ги рита и бълска.

Това беше моментът на Чейс — неканен като смъртта, закачуленият полужив скочи в хаоса от хора и счупена мебелировка с къма в ръка.

Когато полуживият успя да се добере до епицентъра на схватката, видя, че хората от Гилдията бяха смачкани. Само закоравелите в стотици кръчмарски побоища брадати биячи удържаха връхлиташата ги тълпа.

Тогава Чейс свали качулката си и всички застинаха. Темето му беше голо и на места липсваше плът. Очите му бяха просто две зелени точки, а скулите — необично изпъкнали...

Стъписани, хората се заотдръпваха от съществото.

— Абе, ти не си ли от онега... — поде единият от брадатите типове, но Чейс го прекъсна с летящ кинжал, който се заби дълбоко в незащитените гърди на побойника.

Полуживият се възползва от паниката, настъпила сред останалите в хана, и се обърна към втория брадатко.

— Къде са останалите? Казвай, иначе ще умреш и ти.

— Кои? А... Ето ги там... — последният оцелял събрат на Хлебарката посочи натръшканите мъже от Гилдията на Убийците.

— Не тези, глупако. Костюмираният маг и момичето. Останалата част от отряда ви... — Чейс започна да губи търпение.

С периферното си зрение полуживият наблюдаваше как посетителите на кръчмата се разбягват един по един.

Много скоро щяха да уведомят властите.

Почти изтрезнял, брадатият мъж започна също да отстъпва назад, но гърбът му срещна бара. Нямаше къде да избяга.

— Ние... ние... тях... Измамихме ги. Откраднахме им конете... — пелтеченето беше породено от неистов страх. — Изоставихме ги в Сенчестата гора. Не сме ги виждали оттогава.

С едно бързо движение Чейс се приближи до треперещото мъжище и с лекота откъсна ръката му.

След което полуживият излетя през прозореца, пръсвайки го на парчета, и побягна към първата тъмна уличка. Някой вече беше разказал на стражите за ужасяващата случка в хана и те биеха

камбаната, сигнализираща за голяма опасност. Жителите и гостите на Ковачево изпаднаха в паника...

През това време в „Благоденствие“ също се случваше меле. Полицайтите бяха успели да насекат единия от полуживите, а Скар и Катч се биеха с поне двадесетина от униформените, които ги притискаха към запаленото огнище. Предводителят на стражите стоеше отстрани и гледаше победоносно ветерана, който се сражаваше на живот и смърт.

Тогава чуха камбаните.

— Какво по дяволите?!... — разкрещя се началникът.
— Шефе, градът е в опасност! — извика един от полицайите.
— Сигурно съществата са ни нападнали. Трябва да опазим хората! — подвикна друг и забърза към изхода на странноприемницата.

— Никъде няма да ходиш! — заповяда му началникът. — Трябва първо да убием тези!

— Убий си ги сам! Аз трябва да пазя дома си... — рече му един по-младичък полицай и другите кимнаха утвърдително.

Само след секунди ханът беше опразнен, като вътре бяха останали единствено шефчето и свитата му от трима, която водеше схватката със Скар и другаря му.

Мургавият, нисичък мъж се нахвърли върху полуживите, готов да завърши схватката веднъж завинаги. Скар беше в доста неудобно положение и нямаше как да се защити от още един противник. Полунаврян в беснеещия огън, ветеранът едва отблъскващо умелите атаки на двамата полициаи, когато шефът им се промъкна с намерението да го довърши.

И тогава в гръденята кош на началника се заби стрела от арбалет. Високо на стълбището беше привлечнала Лена, запазила самообладанието си. Жената си беше спомнила за случката преди години, когато Скар защити честта ѝ. Лена зареди следваща стрела и втори полицай падна мъртъв на пода.

Останал срещу един противник, Скар ловко го наръга в хълбока, а после със силен ритник повали тялото му на пода.

За съжаление, четвъртият полицай беше успял да избие оръжието от ръцете на Катч. Опиянен от битката, униформеният

замахна към главата на полуживия и тя тупна на дървения паркет.

Изпълнен с гняв, Скар връхлетя полицая, който дори нямаше време да се зарадва на постижението си. Смъртта му беше мигновена.

В „Благоденствие“ настъпи тишина. Отвън се чуваше гълчката на вайкащи се хора. Градът беше пълен с хулигани и разбойници, които палейки и грабейки се възползваха от хаоса.

Лена все още държеше арбалета, но не го зареждаше.

Скар ѝ се поклони:

— Благодаря ти, че ме спаси!

Жената не спираше да го гледа. Сега, когато ветеранът беше отметнал качулката си, тя виждаше зеленото му мъртвешко лице. Порано беше огледала и спътниците му. Те вече не бяха хора.

— Тогава не те нараних — продума той, — сега също няма. Но по-добре се заключи. Градът е опасен.

С тези думи той напусна „Благоденствие“ и се насочи към главните порти.

Нямаше време да търси Чейс. В главата му се стрелкаха множество въпроси, докато бягаше през постепенно разрушаващите се от хорските набези улици.

Това момиче с рижави коси... Тя го беше спасила тази вечер... не само физически. Скар си пое въздух. Тя беше доказателството, че той не винаги е бил единствено коравосърден злодей...

Скар вече знаеше, че е готов на милост и благородство към хората. Беше свободен, независещ от магията на Мрачния Господар, и най-сетне щеше да му отмъсти. Нумориус беше зает с ритуала си и не можеше да го спре.

Скар само трябваше да се върне колкото се може по-скоро при останалите полуживи и да ги поведе към Храма на Изцелението, където щеше да ги предаде и да получи своето спасение.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

СЪЖИВЯВАЩИ

Тъмния Лорд седеше сред едно пусто поле в близост до Храма на Изцелението Форгивънс, който бойците му бяха завладели. Магьосникът беше вперил поглед в руините на сградата, която до скоро се издигаше величествено. Повелителя на Камъка на Живота нареди на армията си да шурмува храма и да го сравни със земята, а Забрава и командините от него бойци се справиха със задачата повече от блестящо. Единственото, което беше останало на мястото на Храма, бяха сринатите мраморни плочи и порутени арки. Полуживите запалиха вещите и мебелите поради простата причина, че вече не бяха нужни никому.

— Готов ли сте, Господарю? — попита аморфидът, кацнал на рамото на концентрирания мъж.

— Да, Пту. Но отново ще се нуждая от силата ти — отвърна му Нумориус.

Съществото, добило образа на мастилено черен гарван, полетя към останките на храма. Мъжът насочи жезъла си към руините, под които се намираше магическото поле. Нумориус щеше да го изтръгне от земята и да го използва за предстоящия си ритуал.

Жреците на Целебния Камък внимателно използваха магията от енергийните полета, намиращи се под храмовете. Изстискаха я бавно, капка по капка, защото макар вечна, тя се нуждаеше от време, за да се възстанови. Така хората, които служеха на Камъка на Изцелението, черпеха сила за лечебните си заклинания вече няколко века и източниците им не пресъхваха. Нумориус щеше да се възползва от целия енергиен ресурс. Щеше да го изпие, направо да го разкъса без свян.

Тъмния Лорд осъзнаваше, че амбицията му за доминация беше по-силна от рационалното му мислене. И ето че сега, когато времето на втория ритуал беше настъпило, Нумориус щеше да изчерпи магическото поле на Форгивънс, така както беше прахосал това при

Анър. А съвсем скоро армията му от положиви щеше да завладее и Любов. Без да губи време, жадният за могъщество мъж щеше да проведе нов ритуал в Храма Любов. И така, докато изчерпи всички извори на магия в Силвернада, за да създаде достатъчно силна армия, с която да хвърли света в огън.

След като произнесе няколко думи на шифрования език на Камъка, Нумориус насочи жезъла си към руините. Камъка избухна в зелена светлина, от която се стрелнаха пет лъча. Те започнаха да се удължават и да се преплитат хаотично като пипала. След няколко минути лъчите достигнаха руините на Храма и Нумориус прошепна отново специалните магически слова. Пипалата от гърчеща се светлина застинаха в такава форма, че ако по тях се прокараše мислена линия, щеше да се получи обърната звезда.

По челото на чародеца се стичаше пот. Ако не беше достатъчно подготвен, щеше да изпадне в безсъзнание. Ала дните, прекарани в медитация, и енергията, която буквално бе погълнал от вълшебното поле на Анър, го поддържаха жив.

А ритуалът едва сега започваше...

Мина около час, в който зеленикавите лъчи продължаваха да се гърчат в пепелта на руините, като наподобяваха влечуги, борещи се с плячка.

Изведнъж един лъч премина от бледозелен в тъмнозелен цвят. Значи беше покорил една нишка от магическата материя. Нумориус се напрегна. Магьосникът започна да реди словата на заклинанието отново и отново.

След броени мигове втори лъч също промени цвета си. Оставаха още три лъча.

Мрачния Господар насочи мислите си към своето минало — дните, прекарани в учене на магически текстове и древни сказания. Дни, в които връстниците му се забавляваха, а той беше принуден да заляга над книгите. Младостта на мага беше преминала в ежедневно четене, а нощите — в практика, докато тялото му не застенеше. На другия ден заниманията започваха отново. Целия този гняв — за пропуснатото детство, игри и сладости, Нумориус насочваше към жезъла, от който струеше светлината.

Третият лъч също засили цвета си. Повелителя на Камъка обаче започваше да усеща слабост. А оставаха още два лъча, които трябваше

да захванат от магическото поле. Затова заклинателят се върна към по-свежи спомени от миналото си, когато вече си беше извоювал място сред съвета на Мъдреците.

Макар и достатъчно способен, Нумориус винаги е бил пренебрегван и подиграван. Никой никога не се вслушваше в съветите му. Никой не харесваше трудовете му. Всички се подмазваха на Великия Мъдрец и Нумориус не излизаше от сянката на предводителя си.

Великия Роландан от своя страна се опитваше да се наложи над всичко и всички. По тази причина той управляваше еднолично първо Съвета, а после и цялото Кралство. Нумориус не просто му завиждаше. Той ненавиждаше шутовете на Роландан, в каквито се бяха превърнали Кралският двор и Съветът. Затова реши да сложи край на тази неправда. Всъщност искаше сам да управлява и сам да подчинява.

Волята му беше несломима. Четвъртият лъч също доби ярко зелен цвет. Остана само още един... Този, който завършваше върха на звездата.

Мрачния Лорд се напрегна със сетни сили.

Нищо...

Опита се пак да овладее силата с мисли за миналото, неговия източник на енергия. Но каквото и да си спомнеше — и за юмруците, с които го налагаше баща му, задето се е отплеснал от учебниците, и за поредния отхвърлен заклинателен проект — магът не успяваше да накара лъча да се свърже с магическата материя.

Пту кацна на треперещото рамо на заклинателя.

— Нека опитаме да инвокираме полето само с четири нишки.

— Дали ще успеем? Нали осъзнаваш, че ако изгубим контрол над него, то ще експлодира и ще ни унищожи.

— Ще успеем. Трябва да вярваш! — отвърна му аморфидът и литна отново по посока на руините.

Нумориус се напрегна още веднъж, но тъй като опитът пак беше неуспешен, той реши да последва съвета на Пту. Или щеше да успее, или да се провали.

Бяха изминали вече няколко часа в опити за контакт с полето. Мрачния Лорд заречтира словата на следващото заклинание, което трябваше да изведе пипалата над повърхността. И макар че само

четири от тях бяха успели да се свържат с магическото поле, имаше реален шанс заклинанието да бъде изпълнено.

Гърчещите се лъчи светлина започнаха бавно да излизат, наподобяващи корди, които изваждаха от водата улов. Вече извън почвата, лъчите се изпъваха, пронизвайки въздуха като харпуни. Тъмния Лорд усети магическата енергия, която носеха със себе си. Но тя все още беше първична. Не можеше да я използва в този ѝ вид. Налагаше се да произнесе заклинание, с което да я запрати високо в небето, където да изригне. Това беше изключително трудно. Осъществилите контакт лъчи бяха четири, а не пет...

Невидима за човешкото око, чистата магия беше обозрима за Пту. В нея се преплитаха безброй цветове и влакна звезден прах. Почти всички цветове бяха непознати за хората — не просто нюанси, а нови цветове. Аморфидът беше очарован. Пту имаше за задача да рефлектира с тялото си магическото поле, което Нумориус щеше да запрати в небето. Така магията щеше да се взриви по-рано и да нарасне неимоверно в полза на Мрачния Лорд. За щастие, Пту беше резистентен към вредите от магиите и те нямаше да му навредят по никакъв начин.

Измина още един мъчителен час, в който лъчите постепенно се издигаха в небето. Видени отдалеко, те напомняха светковици. Енергията им смущаваше атмосферата и около лъчите се струпаха облаци, които ръмжаха и бушуваха. Истинска буря властваше в небесата. А денят преваляше към нощ. Всепогълщащ мрак заля земите около Храма и не след дълго достигна замъка Тетиво и градчето сгущено в него. Хората там отдавна бяха погубени от остриетата на полуживите.

Нощта вече напредваше, когато лъчите достигнаха кръжащия във висините Пту. Нумориус, който все още се държеше на крака, произнесе финалните си магически слова. Пипалата рязко се откъснаха от магическото поле и полека се прибраха в Камъка.

Освободено от досегашните си „вериги“, полето затанцува в небето, но само Пту виждаше движенията на енергията. Тя се уви около гарвана и се стрелна в тялото му. И тогава настъпи грандиозната експлозия. В секундата, в която чистата магия се докосна до тялото на съществото, тя стана видима и озари нощта. Смаян от красотата, Нумориус падна на колене, стискайки жезъла в ръка.

След няколко мига оформлената магия започна да се спуска към земята под формата дъждовни капки, а Мрачния Лорд се канеше да я погълне с жезъла си и да я използва за ритуала. Пороен дъжд се изсипваше върху руините на доскорошния храм. Досега безучастно стоящ, Забрава вдигна своя Господар и го занесе в останките на храма, където до сутринта Повелителя на Камъка щеше да погълща нужната магия за следващия ритуал по прераждане.

Утрото настъпи свежо и бодро, сякаш нищо не се беше случило. От магическата буря нямаше и помен. Небето беше ясно, а Нумориус стоеше гордо изправен, взирайки се в хоризонта. Придобил почти безгранична сила, Мрачния Лорд можеше да призовава хиляди и хиляди бойци.

— Виждаш ли тази територия? — Повелителя на Камъка посочи голите, лишени от всякаква растителност поля, разстилащи се на десетина километра пред него.

— Да, Господарю! — отговори Забрава вяло.

— Всичко наоколо ще се изпълни с покорни мои воини...

— Да, Господарю!

— Нима скърбиш за нещо? Не се ли радваш, че ще разполагам с легиони предани бойци, с които ще поробя света.

— Радвам се, Господарю. Но не смятате ли, че Скар ще се провали. Той не е добър пълководец.

— Скар? — Нумориус се обърна рязко към варварина. — Ха! А не допусна ли мисълта, че това не ме интересува?

— Как така — втрещи се Забрава, но величието на Мрачния Повелител му припомни как трябва да се обръща към него, — Господарю?

— Скар е просто дребна пионка. Дори да ме провали, за мен това няма да има значение! — Нумориус отново отправи взора си към полетата пред тях. — Войските, които ще командвам утре по това време, ще са достатъчни да завладеят всеки Храм или Крепост.

Забрава кимна.

— Войски, които ще командваш ти! — довърши мисълта си Мрачния Господар.

— Аз? — попита смяяно двуметровият някога-жив.

— Да! Именно ти. Затова избрах да запазя теб, а да изпратя останалите на мисия, в която вероятно ще се провалят. Нямам доверие на Скар — личната му воля е силна...

Успял да прозре мъдростта на Господаря си, Забрава беше благодарен за оказаната чест и бъдещото назначение. Грамадният воин се поклони ниско.

— А сега стой до мен и просто гледай!...

Нумориус беше изпаднал в пълен транс. Концентрираното му съзнание се беше сляло с това на сгущилия се в него аморфид. В момента физическото тяло на чародеца беше особено уязвимо. Ако някой искаше да го убие, може би това беше най-подходящият момент. Но до Мрачния Господар стоеше Забрава. Горд и неустрашим, варваринът за нищо на света нямаше да допусне нещо да се случи с неговия Повелител. Някога-живият беше доволен от своето ново съществуване в абсолютна разруха. А много скоро щеше да е пълководец на най-голямата и страховита армия, бродила някога в Последното Измерение.

Повелителя на Камъка ги виждаше. Всичките пленени души на хора, гоблини и планинари. Хилядите блестящи светлинки в сърцевината на зеления Камък. Всяка една душица пулсираше неспокойна, вкопчена в безмилостна агония зад стените на артефакта. Нумориус можеше да различи всяко едно лице, всяка една история, намираща се зад зеленикавата повърхност. Хиляди същества, допринесли за мрака и отчаянието, бродещи по земята. А имаше още толкова отговорни. Мрачния Господар щеше да ги пороби и подчини всичките.

„Нуждаем се от нещо ново, Господарю!“ — Нумориус чу в главата си гласа на аморфида.

„Като например?...“

„Още по-кръвожадни войски...“ — долетя отговорът на съществото.

„Как?“

„Позволи ми да управлявам магията за ритуала, за да се науча. После ще ти покажа.“

Нумориус не би предал контрола на Камъка на никого. Той сам го беше открил и овладял. Но желанието за още повече власт и мощ

беше по-силно от предпазливостта. Ето защо довери контрола на жезъла си на аморфида.

За изненада и на двамата, Пту успя с лекота да поеме заформящото се заклинание. И макар скръптьрът да беше в ръцете на Нумориус, съществото го ръководеше.

От върха на магическия предмет изскочи дребна зелена искрица, която в полета си доби размерите на малка сфера. Тази сфера всъщност беше реплика на пленена в жезъла душа. Когато падна на земята, сферата се сгърчи и след няколко мига прие формата на човешко същество. В крайната си фаза душата очерта мъж със среден ръст, в чиито ръце имаше лък. Така се роди първият полужив от Втората Вълна. Носеше името Антъниъс и приживе беше ръководител на отбранителна стража.

Минаха часове, в които Нумориус и аморфидът се редуваха в направлението на ритуала. Околността се чернееше от налягалите фигури на хора и гоблини. Всички до един носеха дрехите или доспехите, с които бяха загубили животите си.

„Обеща да ми покажеш нещо!“ — припомни Мрачния Господар.

„Да“ — отвърна му Пту.

Аморфидът отново беше поел контрол над жезъла. След като от върха му изригна поредната искрица, съществото се съсредоточи върху нея. Душата на мъжа, който предстоеше да бъде прероден, беше наистина жестока. Това беше човек, не зачиташ нито семейство, нито принципи. Предател и лъжец. Той беше подходящ кандидат. Пту се опитваше да влияе на конструирането на тялото му.

Не успя. Репликата придоби облика, който мъжът имаше приживе. Пту смяташе, че се е провалил, защото душата на преродения човек не беше достатъчно зла, при все нещата, които беше вършил.

„Е, и? С какво се различава този полужив от останалите?“

„Дай ми още един шанс, Господарю!“

Всичко зависеше от това, дали следващата искрица ще бъде реплика на непростимо недостоен мъж. Сферичката се отдели от Камъка и Пту се съсредоточи върху нея. Дребен и плашлив човечец, който беше вършил малко недостойни дела в живота си. Аморфидът се притесни, че се е провалил за втори път, но въпреки това беше решен на всяка цена да опита отново. Затова се съсредоточи върху формата на

репликата. Разучавайки тази дребна душица, Пту установи, че човекът никога не е имал желание за живот и никога не се е борил за нищо. Че дори в сетните си мигове не се беше съпротивлявал. Това беше наистина най-голямото престъпление, което човек можеше да извърши срещу себе си. Аморфидът се напрегна още малко и успя да деформира вече материализиращото се тяло по начина, по който желаеше. Новопоявилият се мъж беше без глава!

„Но... как може?“ — попита изумен Нумориус.

„Невероятно трудно, но е възможно. Всичко зависи от характера и делата, които е имал самият човек приживе. А този е бил наистина жесток... Към себе си. Затова сега полуживият е без глава. Тоест... не може да бъде унищожен по почти никакъв начин.“

Така се появиха Ужасите, едни от най-свирепите бойци, служещи на Мрачния Лорд.

Нощта измина неусетно за Нумориус и аморфида, които бяха погълнати от ритуала. Когато накрая мрачното дуо беше създадо реплики на всички пленени души, Повелителя на Камъка си позволи да отвори очи. Веднага му се зави свят. Мрачния Господар се чувстваше напълно изтощен.

Ритуалът беше приключил и мъжът беше създал легионите си от полуживи.

Сега му предстоеше да направи нова магия, с която да ги пробуди и подчини. Нужна му беше още енергия, за да може да подхранва заклинанията си. Ето защо Мрачния Господар трябваше да спи ревитализиращ сън, преди да извърши следващото заклинание.

Забрава гледаше смяяно изпълнените с налягали същества поля. Нумориус нямаше сили да му продума каквото и да било. Трябваше да се наспи. А когато настъпеше следващият ден, щеше да ги призове. И тогава истинската война щеше да започне.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРОНИКВАЩИ

Скар успя да напусне Ковачево без проблем. Промъквайки се по странични улички, полуживият избегна целия хаос от бягащи хора, горящи сгради и служители на реда, опитващи се да овладеят положението. Трезво мислещите жители на градчето, които не участваха в калъбълька, предаваха от уста на уста клюката за ужасяващо същество, предизвикало клане в „Калната дупка“ — заслужено име за една от най-долнопробните дупки в самия център на града. В тъмнината никой не обръщаше внимание на Скар. Ветеранът обаче запазваше предпазливост и следеше внимателно обстановката. Оставаше му още съвсем малко, докато стигне портите на града. Там при нужда щеше да елиминира пазачите.

Тъкмо беше излязъл на улицата към централния вход на Ковачево, когато зърна група униформени. Полицайт в градчето, за разлика от тези в другите части на Кралството, не бяха екипирани с брони или ризници, а носеха тъмно червени ризи и наметки. Най-вече се биеха с мечове, но някои използваха и ками. Служителите на реда смятаха, че като не носят тежко снаряжение са по-бързи и ефективни в преследването на престъпници.

Скар забави ход, докато групата полицаи премине, и се спотаи в сенките. Но един от мъжете се отдели от колоната и даде знак на полицайите да спрат. С бързи крачки мъжът се приближаваше към ъгъла, зад който се беше скрил Скар. Ако униформеният се приближеше още малко, щеше да спипа полуживия.

Ветеранът не изпускаше от поглед полицая, който разкопчаваше панталона си, явно решил да се облекчи. Човекът смяташе да го направи точно там, където се беше притаил Скар. Полуживият трябваше да действа бързо. Той се засили и прободе уринирация мъж с меча си. Шашнатият полицай не успя дори да извика. Тялото му се свлече върху един от металните казани за боклук. Съдът се обърна и разсипа, причинявайки ужасна шумотевица. В това време Скар вече

беше готов да посрещне противниците си, но те така и не тръгнаха към него.

Ветеранът се подаде, за да погледне какво става и с изумление видя как униформените преследват бързо бягаща фигура.

Чейс. Това можеше да е само полуживият, заради когото биха тревога по-рано и заради когото Скар успя да оцелее в странноприемницата, която повечето полицаи напуснаха, привлечени точно от камбанения звън.

Без да го осъзнава, Чейс пак беше спасил офицера си. Скар реши да не губи повече време и се насочи към портите на града, тъй като пътят му беше разчистен.

Малко преди да влезе в тунелчето, което го извеждаше извън крепостните стени на Ковачево, Скар се обърна и погледна в далечината. Полицайт от по-рано носеха факли. Бяха хванали Чейс. Полуживият воин се бореше за живота си, но противниците бяха прекалено много, а Скар нямаше как да му помогне в момента. Затова го изостави и се насочи към градската порта, където все още на смяна беше словоохолтивият пазач, който ги беше пуснал в Ковачево.

— Какво се случва в града? — попита го стражът.

— Някакви нашественици... — отвърна му Скар.

— От доста години камбаните не са удряни! — възклика мъжът, който можеше да говори цяла вечер без да му омръзне, но не и да се замисли, чия беше вината за случващото се.

— Виж — рече му Скар и пристъпи нетърпеливо напред, — трябва да напусна това място възможно най-бързо.

— Защо? — попита го пазачът със съмнение. — И къде са приятелчетата ти?

Откакто беше влязъл в града, Скар си проправяше път с лъжи и схеми. Беше му втръснало. Отговорът на ветерана се оказа изведен меч. Стражът, естествено, не очакваше такъв развой на събитията. Сладкодумецът се пресегна към колана си, но оръжието му не беше там. Беше беззащитен. А слугите на Мрачния Господар нямаха милост, независимо дали се изправяха срещу въоръжен или беззащитен човек.

Ала Скар вече не беше подвластен на Повелителя на Камъка, затова не посегна на втрещения мъж.

— Пусни ме и няма да те нараня.

Стражът кимна и побърза да извади ключовете, с които отвори градската порта. След по-малко от минута ключалката изщрака.

— Има и още нещо... — погледна го ветеранът. — Трябват ми дрехите ти.

Пазачът беше слисан, но се съгласи охотно предвид създалата се ситуация.

След като пазачът остана само по бельо и подаде некадърно стънатите си дрехи на странника, мъжът побърза да се приbere в караулната си стаичка.

Скар излезе от Ковачево, но не прибра меча си. Напускането на града не означаваше, че опасността е преминала. Вечерта вече превалаше към зазоряване, когато полуживият стигна кръстопътя, където го очакваха бойците му. Трябваше да ги поведе колкото се може по бързо към Храма на Изцелението, докато Мрачния Лорд беше все още зает с ритуала си. Ветеранът едва издържаше...

Любов беше висок Храм, обгърнат от широколистни гори, а южните му стени бяха построени върху брега на опасната Спирала. Единственият начин, по който Скар можеше да проникне в храма, беше през централния му вход. Ето защо водачът на мрачните легиони се радваше, че е предвидил план за действие.

— Сигурен ли си? — попита го Призрак. — Ще изложиши цялото нападение на риск!

— Дължен съм да опитам... — отговори му Скар, сваляйки леката си броня.

Двамата се криеха в една горичка от дясно на главния път към храма. Войската от полуживи също беше скатана зад дебелите стволове на дърветата. Скар и Призрак решиха да се отделят от воиниците си, за да обсъдят на спокойствие предстоящите планове. А скаутът определено не беше доволен от това, което предводителят му възнамеряваше да направи.

Ветеранът успя някак да се вмъкне в стражарската униформа. Тялото му беше много по-едро от това на хилавия караул. Скар въобще не приличаше на страж, но и това беше нещо. Важното беше, че тялото му все още не беше започнало да гние. Колкото до зеленещия цвят на лицето му и изпъкналите му скули, Скар се надяваше да използва невежеството на охранителите на храма.

— Отиваш право в ръцете им... Няма да се измъкнеш... — безизразно рече Призрак.

— Виж ни колко останахме след битката на пътя — Скар махна към полуживите воини, скрити навътре в гората. — Дължен съм да проуча с каква армия разполагат зад стените на Храма.

— А ако те хванат? — попита го опитният скаут.

— Ако ме разобличат, командването ще поемаш ти и ще чакаш връзка с Мрачния Господар. Може да сме ужасяваща сила, но трябва да се осланяме и на останалите си инстинкти. Не мога да рискувам да се хвърлим срещу враговете, без да зная поне числеността им.

— Ти си офицерът. Ти си знаеш — отвърна му Призрак, без да прави следващ опит да го разубеди.

За миг Скар се замисли, че някога-живият, макар и безмилостен, не заслужава да бъде предаден. Още повече, Призрак беше спасил живота му и бяха почти неразделни от самото си прераждане. Ветеранът имаше чувството, че скаутът се е привързал към него, а в известна степен той също смяташе съгледвача за близък.

Преди да се отправи към Храма, Скар даде последните си заповеди на скаута. Призрак трябваше да се върне на кръстопътя и да следи за приближаващи войски, така че да предупреди армията полуживи за евентуална заплаха в гръб.

Освен това, Призрак не можеше да напуска поста си, докато Скар и слугите на Мрачния Господар не се завърнеха след атаката срещу Храма. А те нямаше да се завърнат, Скар много добре го знаеше.

Лоялността на Призрак беше абсолютна. Именно заради нея той заслужаваше живота си.

Слънцето вече се подаваше иззад близките хълмове. Двама стражи бяха препречили входа на храма и гледаха новопристигналия с каменни лица.

— Кой си ти и по каква работа идваш в Храма на Изцелението Любов? — попита единият.

Мъжът имаше вид на закоравял войн. Ако дори за момент Скар покажеше, че представлява опасност за реда, щеше да срещне доблестен противник. Ветеранът внимателно поде историята, с която мислеше да измами пазачите.

— Идват от Ковачево. В последната нощ там станаха кръвопролития... Имам нужда от лечение — Скар посочи лицето си.

Бледозеленият му цвят стресна воините на входа.

— Какво точно ти се случи?

— Слугите на Мрачния Господар някак си успели да проникнат зад стените на града и всяха смут по улиците. Бях изпратен заедно с малък взвод полицаи, за да ги спрем. Тогава ни направиха някаква магия. Другарите ми не издържаха.

Беше невероятно трудно за Скар да се прави на омаломощен. Но съдейки по загрижените лица на пазачите, изглежда му се получаваше. По-опитният страж, който го гледаше с повече съмнение, рече:

— Ще получиш помощ. Ще извикаме някой лекител тук и той ще прецени как да постъпим с теб по-нататък.

— Но аз умирам, пуснете ме! — симулира разтреперване Скар и се свлече пред воините.

— В момента ни дебне заплаха. Агентите на Мрачния Господар са навсякъде, не можем да допуснем странници! — не отстъпваше стражът.

По-младият страж, явно вързал се на Скар, рече:

— Нека го пуснем. Ще го съпроводя лично до някое от отделенията за лечение.

Колегата му се съгласи, но имаше нещо покрай новодошлия, което го караше да не го изпуска от поглед.

— Дай ми оръжието си! — рече възрастният страж.

С добре изиграни немощни движения Скар свали канията от колана си и я хвърли в краката на мъжа. Той я вдигна и извади двуострия меч на ветерана.

— Хей, това не е оръжие на полицай от Ковачево. Виждал съм ги техните, те са по-къси и с по малък ефес.

— Взех оръжието от един от враговете. Ако в храма има някой, който е водил сражение срещу тях, веднага ще го припознае. То е моето доказателство.

Опитният страж прибра оръжието и рече:

— Ще го предам на приятелите на Великия Мъдрец, които пристигнаха в Храма вчера. Те твърдяха, че са се сражавали срещу отряд на Мрачния Лорд. Ще познаят оръжието — пазачът премери с поглед все още свлечения непознат, — освен ако не ни лъжеш.

Скар не чу последните думи на мъжа, защото мислеше трескаво върху казаното по-рано. Значи все пак нападателите от Кралския Път бяха в Храма. С един удар Скар беше уцелил два заека. Сега ветеранът щеше не само да успее да предаде полуживите, които го чакаха отвън, но и да зърне Лилиен. Ако, разбира се, някак си се измъкнеше от пазачите.

След няколко минути младокът поведе Скар по коридорите на Храма. Излязоха на сред градина с разхождащи се хора и ветеранът потърси познати лица, но без успех. След което двамата завиха към източното крило на храма, където се лекуваха пострадалите.

Ветеранът не изпускаше от поглед обстановката. Когато се увери, че около тях няма никой, Скар се завъртя и с едно мълниеносно движение хвана за врата нищо неподозирания пазач. Тъй като полуживият беше много по-силен от жертвата си, успя да я бълсне в една близка мраморна колона. Младият страж се свлече в безсъзнание на земята, а Скар го завлече бързо в някаква случайна стаичка. За радост на ветерана, тя беше празна, явно неизползваема.

За миг полуживият се замисли дали не е по-добре да убие жертвата си, но веднага отхвърли тази мисъл от главата си. Той вече не беше същият звяр. Старият Скар беше останал в миналото.

Трябаше да поправи злините, които беше сторил. Нямаше да отнема повече невинни животи.

Скар извади от вътрешния джоб на униформата добре намотаното дебело въже, с което върза обезвредения страж. После скъса част от плаща си и запуши устата на младока.

При все това, Скар не беше сигурен дали някой нямаше да реши да влезе в стаята. Разполагаше с отрицателно малко време. Трябаше да намери Лилиен. Да поговори с нея за последно. А после щеше да се предаде на служителите на Храма, издавайки защо е дошъл.

Изминаха десетина минути, в които ветеранът беше успял да провери източното крило. Изплъзвайки се от забързаните жреци, Скар остана незабелязан за повечето хора в Храма. Дори обикновените посетители не се изненадваха при вида на полуживия. Домът на изцелението беше често посещаван от най-различни странници, търсещи изцеление.

Скар обаче се изнервяше все повече и повече, защото времето се топеше, а той не намираше Лилиен. Ами ако тя беше поела с мъжетете,

яздили към Ковачево. Ако беше загинала в размириците там.

Ветеранът оствъзна, че нейната смърт щеше да е само и единствено по негова вина. Още едно убийство, което да тегне над съвестта му. Убийството на единствената жена, която истински беше обичал, но на която беше изменил много пъти. А тя успяваше да му повярва отново и отново, дори докато ветеранът се гърчеше в юмрука на Мрачния Господар.

Скар не издържаше повече. Най-голямото му наказание се оказа неведението. А всяка изминалата секунда увеличаваше възможността младият рицар да бъде намерен. Или още по-лошо — Мрачния Господар да приключи по-рано ритуала си и да се свърже с полуживите си воини.

Не! Ветеранът нямаше да се лута повече. Трябаше да действа. Щеше да жертва това свое последно желание да види Лилиен. Щеше да го жертва в името на своето изкупление. До сетния си момент полуживият нямаше да спре да се надява, че неговата любима е невредима.

Скар мянра по-възрастния страж, който се беше насочил с уверена крачка към централния корпус на Храма. Значи там бяха главните жреци. Всичко, което трябаше да направи полуживият, беше да последва пазача, който носеше канията с двуострия му меч.

Попър, който вярно служеше вече десетки години на стражата на Храма, качващ за пореден път стъпалата, водещи до главната зала, където в момента се намираха Роландан и някакви наемници. Стражът не познаваше приятелите на Главния Мъдрец, но ги гледаше с уважение, защото се бяха изправили лице в лице с мрачните създания, за които цялото Кралство говореше. Мъжът тъкмо беше преминал вътрешния двор, когато инстинктът му нашепна, че някой го следва, но Попър го пренебрегна.

След като изкачи последното мраморно стъпало, стражът се насочи към масивната врата на Молитвеното помещение. Така наричаха продълговатата зала, намираща се в самата сърцевина на храма. В нея жреците се молеха на изкуствено създадена сфера — реплика на Целебния Камък, и така получаваха лечебните сили. В този момент залата беше почти празна, тъй като Великия Мъдрец събираще енергия за предстоящ експеримент.

Когато отвори вратите на залата, Попър веднага разпозна тримата мъже, стоящи около масата в центъра ѝ. В средата беше Великия Мъдрец, облечен във величествена млечнобяла роба. Отдясно седеше единият от наемниците — костюмирани заклинател, чието лице, обрамчено от катинарче, изглеждаше много умислено. Другият мъж на масата беше дългокос воин — носеха се слухове из Храма, че този мъж е личен бодигард на Великия Мъдрец.

След като вниманието и на тримата беше насочено към току-що дошлия страж, той се прокашля и поклони.

Великия Мъдрец му кимна и рече:

— Добре си дошъл. Сигурно носиш много важна вест, защото наредих на служителите в Храма да не ни беспокоят, тъй като готвим важен експеримент.

— Изключително много се извинявам, но идвам директно от портите на Храма и не съм чул за заповедите ви! — отвърна объркано стражът. — Ще ви оставя сега, а по-късно, когато свършите, ще се върна с вестите.

Костюмираният мъж моментално изгуби интереса си към пазача и започна да изследва внимателно някакви пергаменти и свитъци. Великия Мъдрец мълча известно време, явно преценявайки какво да прави, след което се обърна отново към стражата.

— Говори сега. Експериментът е дълъг и ще отнеме много време, а може би вестите са важни.

— Благодаря ви, ваше Върховенство! — рече Попър и започна с делови тон. — Слугите на Мрачния Господар са проникнали снощи в Ковачево и са всели сmut сред жителите му. Имало е боеве и палежи по улиците. — При тези думи костюмираният вдигна глава от свитъците и изгледа ужасен страж. Телохранителят също изглеждаше притеснен. Нещо в изражението на тези мъже караше Попър да мисли, че те вече знаят какво се случва.

— Продължи! — подканни го Великия Мъдрец.

— Новините идват от някакъв полицай, който е водил схватка със съществата. Той пристигна тази сутрин. Беше болnav и твърдеше, че са го нападнали с магия. Донесе този меч, твърдейки, че принадлежи на полуживите бойци. Затова и дойдох — да ви го предам, заедно с вестите.

Попър извади меча от канията и тогава се случи нещо, което стражът не очакваше.

Стийл, който невероятно добре познаваше огромния двуостър меч на Скар, скокна от мястото си, сграбчи оръжието от ръцете на стража, след което го изблъска:

— Къде е този полицай? Заведи ме веднага при него. Трябва да го разпитаме.

Попър се окопити и запази самообладание. Вместо да се подчини на зеленоокия двуметров гигант, пазачът обърна въпросителен поглед към Великия Мъдрец.

— Заведи го веднага при човека от Ковачево! — рече Роландан и после се обърна към Стийл. — Искам на секундата да ми докладваш какво си научил.

След няколко мига двамата мъже вече слизаха обратно по стъпалата.

Видял, че стражът и високият войн се отдалечават към вътрешния двор на храма, Скар реши, че е време да влезе в залата...

Когато ветеранът пристъпи вътре, завари само Великия Мъдрец и костюмирания мъж, убил Обелиск със заклинание на Кралския път. Сега Скар имаше добра възможност да огледа детайлно лицето на чародеца. Но ветеранът не очакваше вихъра от спомени, който нахлу в главата му. Спомени, които се завихряха толкова стремглаво, че Скар не можа да се овладее и припадна. Картините тепърва се заразстилаха в съзнанието му...

„.... Очакваха го във вечерната зала, където фамилията провеждаше и специални заседания. Скар мразеше тези формални семейни вечери. Мразеше всяка етикеция и прилежност, която трябваше да спазва, но нямаше как да отсъства — все пак беше един Хоумс. Син на една от най-влиятелните фамилии в Кралството, притежаваща замъка Студена Роза и владееща най-китните градчета — областта Райска градина.

Младежът почти беше навършил двадесет години и животът беше пред него. Щеше да стане влиятелен благородник, а и вече беше обещаващ боец. За съжаление, баща му получи сърден удар преди няколко седмици и не успя да се пребори със смъртта. Скар се дразнеше, че е принуден да присъства на поредната официална вечеря, заедно с омразния си брат и съветниците на семейството.

Младият Скар пристъпи в залата, където останалите го очакваха. На продълговатата, покрита с бяла покривка маса бяха подредени пет комплекта прибори. По средата на масата имаше чайник, върху който бяха изрисувани заплетени рози, символът на фамилията.

Зад наредените прибори стояха мирно петима мъже. Централното място на масата беше заето от Ехоу, по-големия син на починалия лорд Хоумс. Мястото принадлежеше на покойния им баща. Това разяри и без това изнервения Скар.

— Как смееш? — подвикна той на брат си.

Ехоу беше облечен в траурен костюм, под който се подаваше риза в тъмносин цвят. Косата на преминалия тридесет години мъж беше вързана на опашка. От двете страни на Ехоу бяха насядали съветниците на семейството — все мъдри, но студени мъже.

— Братчето ми — проговори Ехоу, — настани се първо. Трябва да поговорим.

Скар предпочете да опре юмруци в масата. Ненавиждаше ги... всички до един!

— Къде е майка ни? — попита разгневеният младеж, гледайки със злоба брат си.

— За съжаление, не може да присъства на това важно съвещание, тъй като е много болна. Горката, не може да преживее смъртта на баща ни!... — отговори му Ехоу с възможно най-престорения си тон.

Скар едва се държеше на себе си. Не вярваше, че майка му изведнъж се е сгромолясала на смъртно легло. Тя винаги беше в отлично здраве, още повече че никога не би си позволила да отсъства от съвещание на семейството. Думата на Орхедеа Хоумс тежеше със същата сила, с която и тази на покойния лорд.

Младежът си наложи да запази самообладание. Затова отправи поглед към старинното кръгло огледало, намиращо се зад брат му. Повърхността му беше напълно изльскана, а рамките му бяха от черен

оникс. На масичката под огледалото имаше златен часовник и две нощни лампи.

— Тогава за какво ме извика, щом знаеш, че тази официална вечеря няма как да се проведе без поне един от родителите ни? — попита Скар, като ненадейно помести погледа си върху купчината книжа, струпани пред Ехоу.

Брат му размени поглед с всеки един от съветниците по отделно и му отговори:

— Времената се менят, братчето ми! Правилата с тях — също.

— Какво искаш да кажеш? — прекъсна го Скар, защото ненавиждаше философстването му. — Виждаш ли, до вчера баща ни, Лорд Хоумс, управляваше замъка и земите. Сега, когато него вече го няма, а майка ни е тежко болна — Ехоу направи кратка пауза, — аз съм новият лорд Хоумс и новият собственик на всичко.

— Но как? — ахна Скар, а кокалчетата на пръстите му побеляваха.

— Ето така — отговори му Ехоу и вдигна парче свитък, на който отчетливо се виждаше семейният печат. — Грег, обясни му.

Грег беше дългокос мъж на средна възраст, който се занимаваше с административните дела на фамилията. Сега стоеше отлясно на Ехоу.

— Притеснена заради здравето си, Орхедеа Хоумс, в качеството си на съпруга на внезапно загиналия лорд Хоумс, избра Ехоу Хоумс за новия лорд на замъка, както и за абсолютен наследник на цялото материално състояние на семейството.

Скар ги гледаше онемял. Гневът му тепърва се развихряше.

— Това не е вярно. Вие сте сторили нещо, сигурен съм! — изкрештя Скар и се втурна към брат си.

Дори невъоръжен, младежът можеше да се справи с крехкото тяло на по-възрастния Ехоу.

В това време стоящите зад двата големи свода на залата стражи изникнаха и уловиха Скар.

Младежът се бореше, но напразно. Мъжете го повалиха на земята и започнаха да го ритат.

— Престанете! — заповяда Ехоу.

Стражите се подчиниха и се отдалечиха от момчето, но без да го изпускат от поглед.

Заговори друг от съветниците на семейството, който стоеше вляво на новия Лорд:

— От днес нататък ти, Скар Хоумс, си обявен за враг на фамилията и ще бъдеш прогонен от нейните земи. Връщането ти ще бъде считано като желание и опит за възмездие, тоест — наказуемо със смърт.

Мъжът вдигна друг пергамент:

— Заповед, подписана лично от Ехоу Хоумс...“

* * *

Ветеранът се събуди в слабо осветено помещение. След като се съвзе, Скар откри, че сумракът в стаята се дължи на тежките спуснати завеси.

Полуживият беше пренесен на меко легло, в стая, която предположи, че е болнична, тъй като разполагаше с мивка и аптечка. Осъзнал, че не е окован по никакъв начин, Скар се надигна и установи, че е напълно гол. Но породилата се у него паника изчезна в мига, в който видя, че дрехите му са грижливо сгънати на малка табуретка близо до леглото му.

Сега Скар разгледа по-добре тялото си. Имаше съвсем човешки вид. Нямаше язви или окапваща кожа като на съратниците си. Плътта му се беше запазила, с разликата че... Ветеранът огледа ръцете си.

Дупки от игла, намиращи се на предполагаемите вени.

Бяха го изследвали и трябва вече да са установили, че е полужив. Но дори и да не бяха, Скар знаеше, че е разкрит. Човекът в костюма го познаваше прекалено добре. Двамата бяха братя, макар да нямаха нищо общо. Скар започваше да навързва историята на живота си. Като съвсем млад, той беше прогонен несправедливо от дома си, а по-големият му брат Ехоу беше оглавил фамилията при повече от странни обстоятелства. И сега имаше добро име и длъжност, тъй като стоеше до самия Главен Мъдрец.

Но каквото и да се беше случило досега, Скар вървеше успешно към целта си. Щом не го бяха обезглавили, явно имаха планове за него. А той също имаше планове за тях.

Вратата се отвори широко и в стаята влезе Великия Мъдрец, следван от плешив мъж на среден ръст.

Скар познаваше придружителя на Роландан. Това беше Ллойд — дипломатът, който в миналото беше част от наемническия отряд на Скар. Последната им среща се състоя на Кралския път. Там обаче Ллойд беше един от предводителите на вражеския отряд.

На Скар му предстоеше скоро да намери своите отговори.

— Колко време измина, докато бях в безсъзнание? — попита ги Скар.

Великия Мъдрец затвори вратата на стаята и седна на съседното легло. Ллойд предпочете да стои прав. Лицето му беше абсолютно безизразно.

— Няколко часа. Вече е обед. Намерихме стража, който си оставил вързан. Жив и здрав е, но едва го удържахме. Желае смъртта ти повече от всичко.

Скар никак си беше радостен, че младокът не е пострадал сериозно от силния удар.

— Наложи се... Трябваше да ви открия.

— Но защо? — прекъсна го Великия Мъдрец. — Ти си слуга, подчинен на человека, който ни обяви война. Знаеш, че те грози смъртна опасност тук. Знаеш, че ще те накажем по един или друг начин.

Скар кимна, защото ясно осъзнаваше положението, в което се намира.

— Единствената причина, поради която упражнил властта си и те предпазих от отмъщението на младия страж или от предложението на Магистъра по магия да те включим в предстоящия експеримент, е че се чудя защо се промъкна в Храма, представяйки се за някого другого...

Ветеранът беше доволен, неговият шанс дойде. Великия Мъдрец прояви достатъчно любопитство.

— Пред стените ви, в близките гори, се крие армия от полуживи бойци. Аз съм този, който ги предвожда.

— Значи си шпионин? — изкрещя Ллойд. — Убийте го, ваше Върховенство!

— Успокой се! — погледна го строго Великия Мъдрец и се обърна към Скар. — Тъмния Господар знае ли за проникването ти тук?

— Не. Той е зает в момента. Това е причината да съм тук. Искам да го предам, затова дойдох да ви предупредя. И да ви направя предложение.

Роландан беше силно заинтригуван. Дипломатът гледаше към полуживия с отворена уста.

— Мрачния Господар няма вече контрол над мен. В момента е зает с грандиозен ритуал, с който смята да прероди още мъртвци за своите легиони. Поради тази причина ме назначи да предвождам отряд полуживи. Докато извършва заклинанието, магьосникът не може да се свързва с нас. Трябва да го предам... Колкото се може по-скоро! Затова съм тук...

Настъпи дълъг момент на неловко мълчание, в което Роландан и Ллойд се споглеждаха. Думите на ветерана звучаха искрено, но все пак той си оставаше полужив. Оръжие за унищожение, призовано от един от най-големите врагове на кралството.

— Но защо го правиш? Защо искаш да предадеш Нумориус и да се обречеш на смърт? И как можем да ти вярваме?... — попита го Великия Мъдрец, приглаждайки брадата си.

Скар забеляза, че скриптьрът с белия камък лежи отдясно на стареца. Блясъкът, чистата му сила и доброта обливаха ветерана и той се чувстваше спокоен. Беше уверен в желанието и волята си да измени на злото, което го контролираше.

— Защото осъзнах, че макар и да съм сторил много злини в миналия си живот, не заслужавам такава участ. Не искам да служа на мрачните сили. Не искам да съм инструмент за избиване на невинни. Не искам да съм пионка в нечия чужда кауза за завладяване на света. Искам просто да получа полагация ми се покой.

Скар усети лек сърбеж в областта на очите си. Когато ги докосна с пръсти, разбра, че това бяха сълзи. И в този момент ветеранът беше повече човек, откогато и да било.

— Младият страж е доказателството, че не съм като тях. Че съм се освободил от тъмната магия на Камъка на Живота. Позволете ми да извърша това, за което съм тук.

— Какво предлагаш? — попита Великия Мъдрец.

— Да ме пуснете... — при тези думи Ллойд сви нервно юмруците на ръцете си, готов да започне да възразява — ... да отида при бойците си и да ги поведа към Храма, където вие ще сте

подготвили клопка. Така поражението за нас ще е пълно, а вашата победа — абсолютна.

Великия Мъдрец само кимна и излезе от стаята заедно с Ллайд.

За известно време Скар отново беше сам. Малко по-късно Роландан се завърна с отговорника по защитата, който командаваше пряко всички воини на Храма. Тримата мъже създадоха плана, по който щяха да проведат предстоящата битка. Тяхното съвещание протече близо един час.

Когато приключиха, коравият мъж, водещ отбраната на храма, напусна стаята, за да подготви хората си.

Великия Мъдрец се обърна към Скар:

— Знам, че много хора прибързват да те съдят. Много от тях не могат да си представят през какво си минал.

Великия Мъдрец подаде ръката си, а полуживият я пое и стисна здраво.

— Те не те разбират и не ще те разберат никога. Не ги съди! Аз виждам белега на злото в тебе. Запечатан в душата ти... Но този белег ти напомня какъв си бил и какъв никога не трябва да бъдеш. Пази го.

Скар не беше сигурен дали е разбрал думите на Великия Мъдрец, но беше признателен за разбирането му. Ветеранът осъзна каква добрина се крие в този човек, срещу когото Нумориус воюваше.

— Ако всичко протече по мед и масло, ще получиш своето изкупление... Нов шанс.

Скар изгледа Роландан въпросително и понечи да го попита какво има предвид. Ала старецът в бяла роба вдигна ръка, за да прекъсне напирация въпрос:

— Няма време да ти разяснявам — скоро ще разбереш. А сега върви! Никой няма да те спре. Но първо се отбий в съседното помещение. Там има един човек, който те чака.

— Благодаря ви за всичко! — сведе глава Скар и побърза да напусне стаята.

Когато ветеранът пристъпи в съседната болнична стая, не можа да повярва на очите си. Лилиен седеше на легло, приличащо досущ на онова, на което Скар лежа допреди час. Била е толкова близо. Тя го очакваше. А полуживият не знаеше как да постъпи... или какво да каже... Просто стоеше и се взираше в нея...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ПРОЩАВАЩИ

Въпреки че бяха изминали толкова много години, красотата ѝ се беше съхранила — вихър от кестеняви коси, деликатно лице с издадена брадичка, описано от татуировка, тънки устни, в чиято сладост се беше потапял стотици пъти, изящно, но криещо невероятна пъргавина и женственост тяло.

Макар Скар да беше успял да я зърне на Кралския път, чак сега усети в себе си първичната нужда да бъде с нея.

Неусетно се вкопчиха в прегръдка... и с ужас осъзнаха, че не усещат нищо — нямаше я онази топлина, която телата им обменяха, онзи трепет, когато се докосваха...

Устните му погалиха лицето ѝ. Тя го ухапа лекичко. После се целунаха. Влажните им езици се намериха и преплетоха в лудешка целувка... и за втори път двамата се ужасиха, че не изпитват нищо. Нямаше я сладостта, която трябваше да експлодира след целувката. Нямаше ги възбудата и желанието...

Скар вече не беше човешко същество. И колкото и да му се искаше да изпита всички тези усещания — не можеше. А когато желанието остане неутолено, идва болката — по-силна от всяко.

Той се отдръпна от Лилиен. По лицето му се четеше безмерна тъга по отмinalите дни, когато все още можеха да споделят любовта си.

Жената беше още по-съкрушена. Със сълзи на очите Лилиен се свлече на пода, а Скар побърза да я подкрепи, но тя го отблъсна.

— Върви си! Върви си!... — започна да крещи тя.

Ветеранът опита да запази самообладание. Притесняваше се, че някой може да я чуе и да влезе, решил, че той я наранява.

— Нямаме време, Лилиен. Исках само да ти кажа... — подхвани Скар, но спря, защото татуираната жена не го слушаше, потънала в собствената си мъка.

— Мислех си, че след като съдбата ни събере отново, всичко ще е както преди... — рече тя, щом се успокои.

— Аз също... Но явно животът може да е много по-жесток, отколкото сме предполагали. Това е последната ни среща и се радвам, че успях поне да те видя.

— Какво?! — стресна се Лилиен. — Как така последната ни среща?

— След няколко часа ще поведа полуживите си бойци срещу Храма, където ще ги очаква клопка. Ще ги предам. А след като Мрачния Лорд разбере за стореното от мен, ще прекъсне връзката ми с Камъка.

— Не е възможно... — рече тя и се хвърли към него.

Скар отново я поглеждаше в обятията си, но съвсем нежно и внимателно. Ветеранът знаеше, че това ще я утеши поне малко.

— Няма ли някакъв начин да оцелееш? Ще говоря с Великия Мъдрец, той може би ще успее да те изцери...

— Аз не съм болен. Аз съм пленник. А когато Тъмния ми Господар научи, че съм му изменил, ще спре да захранва тялото ми с магията на Камъка.

Лилиен не знаеше какво да му отговори. Стоеше, потънала в прегръдката му, и не искаше да се разделят.

— Прости ми... — рече той. — За всичко, което сторих приживе. Осъзнах, че съм виновен за прекалено много злини и в момента изплащам дълга си.

— Простила съм ти отдавна. Предполагам... това е любовта...

Постояха така само още няколко минути. Ветеранът бавно галеше косите ѝ — една последна ласка. Преди много, много време, когато още бяха млади и в разгара на любовта си, той обичаше да я реши като малко момиче, а тя се разтапяше под грижливите му пръсти.

— Налага се да замина... След няколко часа ще се стъмни, а трябва да поведа отряда към Храма колкото се може по-скоро — рече той, загледан през прозореца.

— Щом се налага, не мога да те спра — отговори му Лилиен и се отскубна от ръцете му, — но ми обещай нещо...

— Каквото пожелаеш, стига да е по силите ми — отвърна той.

Лилиен се огледа притеснено. Имаше чувството, че някой подслушва разговора им.

— Ще те съпроводя до входа на Храма. Там ще ти кажа...

Двамата преминаха през вътрешния двор на комплекса, хванати ръка за ръка. С колкото и малко време да разполагаха, щяха да бъдат заедно до края.

След десетина минути вече се намираха при главния вход. Въпреки всичко, Скар и Лилиен бяха хубава двойка. Скар беше обул червения си платнен панталон, а Лилиен носеше бял корсет, загърната с пурпурно наметало.

На входа на Храма стояха стражите, с които Скар беше разговарял сутринта. Попър му кимна уважително и му подаде канията с двуострия меч, а младокът отмести поглед.

И двамата пазачи вече знаеха защо полуживият беше проникнал в Храма. И ако не друго, то поне нямаше да го закачат на излизане. Когато Скар и Лилиен се отделиха на достатъчно голямо разстояние от стражите, се прегърнаха отново и Лилиен прошепна в ухото на Скар:

— Обещай ми да се пазиш от високия дългокос войн, както и от мъжа в костюма. Не знам защо, но те желаят смъртта ти.

— Знам защо Еху Хоумс иска да ме убие. Замесен в смъртта на майка ми и баща ми...

Лилиен го погледна смяяна.

— В миналия ми живот... той ми бе брат, кръвен брат, с който се ненавиждахме — поясни той.

— Защо тогава не го потърси и не му отмъсти? — попита го татуираната жена.

— Защото никога не съм целял да мъстя на когото и да било... Еху ме прогони от родния ми дом и така пътищата ни се разделиха. След това аз дойдох в Ефес и започнах нов живот. С теб.

— А защо никога не ми каза? — попита го Лилиен с нотка на разочарование в гласа.

— Защото се срамувах и исках да изтрия миналото си... Ето обаче че сега миналото иска да изтрие мен. Човек никога не трябва да оставя неуредени сметките си — отвърна ѝ той и я целуна по челото.

— Сега трябва да вървя, защото ставаме съмнителни.

— Обещавам ти, че ще го разоблича. Ще отговаря лично пред Великия Мъдрец и краля. Знаеш... Баща ми е влиятелен.

— Не се хаби за такъв като Еху, Лилиен! — рече ѝ Скар и понечи да тръгне, но тя здраво стискаше ръцете му.

— Няма ли да ми кажеш нещо, преди да си тръгнеш завинаги? — попита го тя.

— Дори и да не го кажа, знаеш, че го изпитвам... Именно ти спря ръката ми в Ефес. Именно ти спаси моята душа.

Очите на Лилиен се пълнеха със сълзи.

— Единствено любовта ми остана и с мисълта за нея ще посрещна смъртта и избавлението си... — бяха последните му думи.

Скар се отдалечи по посока на гората. Лилиен постоя още малко, загледана в гърба на своя любим. Наложи си да спре да ридае. Лицето й придоби сурво изражение. Предстоеше ѝ да се подготви за битката при Храма. О, да! Тя щеше да е там и да защити Скар, ако се наложеше.

Малко по-късно Лилиен вече вървеше към покоите си, изчислявайки наум времето, с което разполага. Тъкмо влизаше в стаята си, когато чу гласове от съседната, превърната във временен кабинет на Ехой стая. Тласкана от парещо любопитство, Лилиен се доближи до дървената врата. Отвътре се чуха гласовете на Магистъра по магия, на Стийл и от време на време този на дипломата.

Лилиен не искаше да ги прекъсва, стори ѝ се, че обсъждаха нещо важно — затова реши да се вмъкне без да я усетят и да подслуша разговора, тъй като вратата беше леко открайната. За неин късмет пантите бяха добре смазани и тя не издаде никакъв шум.

Жената се озова в кабинета на Магистъра по магия. Помещението всъщност представляваше огромна библиотека, в която жриците от Храма държаха томовете си с литература, свързана с целебни магии и митология. Лилиен се възхити, защото библиотеката беше доста богата. Това, естествено, беше в нейна полза, тъй като успя да се скрие зад един претъпкан рафт с табелка, на която прочете: „Учения за билките“.

Самото помещение беше доста тъмно — завесите бяха спуснати над прозорците, а единствената светлина идваща от запалената камина — типично библиотекарска атмосферата.

Лилиен се вслушаше в разговора, който мъжете водеха.

— Да, определено нещата не се развиха в наша полза — обясняваше Ехой.

— За какво му беше притрябало на Великия Мъдрец да пуска полуживия?! — негодуваше Стийл с най-сериозния си тон. — Можехте

да го унищожите още тук. След това щяхме да намерим шайката му в гората и да ги избием.

— Великия Мъдрец е един изкуфял старец! — повиши тон Ехой и тропна с юмрук по нещо, най-вероятно маса.

Лилиен се опитваше да диша спокойно. Двоумеще се усеща ли сърдечния си пулс, или по-скоро го чува.

— Вие защо толкова държите Скар да умре? Бях в лечебната стая, когато разговаряше с негово Върховенство. Беше с разсъдъка си и знаеше какво прави. Може би е проумял грешките си и има право на прошка — рече Ллойд.

— Ти не разбираш... — отвърна троснато Ехой. — Той трябва да умре.

— Защо? — попита недоумяващо Ллойд.

— Не ти влиза в работата, ясно ли е? — рече Ехой.

За разлика от дипломата, Лилиен знаеше защо Магистъра по магия желае смъртта на Скар. Ехой Хоумс се страхуваше от ветерана, защото той беше единственият, който помнеше мрачното минало на мага. Татуираната жена копнееше още сега да излезе от укритието си и да разкрие истината на Ллойд. Но бързо се спря. Беше сама срещу трима мъже. Трябваше да запази самообладание. Каквото и да решеше Магистъра, тя щеше да е на бойното поле утре, за да го възпрепятства.

От мислите ѝ я извадиха стъпките на Стийл. Чуваше ги все поблизко и по-близко. Мъжът с дълги катранено черни коси явно се разхождаше между рафтовете на библиотеката, изгубил интерес към разговора. Лилиен тъкмо се уплаши, че бодигардът ще я намери, когато изведнъж спря да чува стъпките му.

— А! Книга за мъжката сексуалност — Стийл беше измъкнал някакъв дебел том от рафта за сексология. — Вижте! „Полезни съвети за активен полов живот“.

Последва звук от книга, стоварваща се върху дървена повърхност. Изглежда, воинът беше хвърлил находката си на масата, около която стояха Ехой и Ллойд.

— Дайте тази книга на Великия Мъдрец. Мисля, че трябва да я прочете... — рече Стийл.

Лилиен въздъхна. Засега нямаше опасност да я открият.

— Дай му я ти. Нали си му бодигард — чу се гласът на дипломата. — Всъщност... той къде е?

— В залата за експерименти. Прави някакво проучване във връзка с ритуала на Мрачния Господар — отговори му Еху, който напълно беше в течение на дейностите на Роландан. — Научил е от Скар, че Мрачния Лорд готви ново прераждане, в което да се снабди с още войски.

— Още полуживи, които да ни срят задниците! — възклика зеленоокият войн с дрезгав глас.

— Значи няма да бъде с нас, когато битката започне? — попита Ллойд.

— Да — отвърна му магът. — И назначи мен да го замествам по време на сражението. На защитниците ще им трябва способен заклинател.

Ллойд не му отвърна. Не след дълго Лилиен чу как вратата на стаята се отваря и демонстративно затръшва. В библиотеката бяха останали само двамата мъже и тя. Тъкмо беше решила да се измъкне от помещението, когато чу Еху да шепне на Стийл.

— Когато сражението започне, ще насоча Магията на Душите срещу Скар. Искам да си там и да ме пазиш.

— С удоволствие — отвърна му с малко по-бодър глас бодигардът. — Аз също желая смъртта на копелето повече от всичко.

— Нима? И защо? — подпита го Еху с интерес.

— Само ако и ти ми кажеш.

— Добре. Кой почва?

— Ти! — изсъска заговорнически Стийл.

— Е, няма много за разказане. Скар ми е брат. Когато баща ни получи удар, се погрижих да отровя майка ни. В сетния си час я принудих да подпише и подпечата документ, с който получавам цялото наследство и власт над замъка ни.

— Бива си те... — рече му със задоволство Стийл. — Аз пък бях част от банда, на която Скар беше главатар. При едно нападение над някакъв конвой се оказа, че сме пленили самата кралица с децата ѝ. Аз бях този, който хвърли малкото ѝ бебе в Спиралата. Не понасях да бъда командван от Скар.

Беше ред на Еху да ахне.

— Значи си бил ти!... Години наред кралството издирва мародерите, опозорили Кралицата и отнели децата ѝ...

— Виждаш ли? Моето минало е не по-черно от твоето. Ето защо е хубаво да сме съучастници. Аз съм личен бодигард на Великия Мъдрец. Кой би ме заподозрял?

Последваха звуци на звънтящи стъклени чаши. Мъжете вдигаха тост. Лилиен беше потресена. Беше яздила в един отряд заедно с един от най-големите престъпници в Силвернада, които продължаваха да правят кроежи за още злини.

Жената усети, че ѝ се вие свят. Успя обаче да се съвземе за секунди, защото трябваше на всяка цена да напусне библиотеката и да намери Ллойд. Но ако му издадеше чутото, дипломатът щеше да ангажира стражите на Храма за залавянето на заговорниците. А съвсем скоро предстоеше битката с полуживите.

Не. Лилиен щеше да изчака сблъсъка да премине. Щеше да направи всичко по силите си, за да спре Ехоу.

Стъпвайки бавно и леко, Лилиен започна да се движи към изхода на стаята. Вгълбена в безшумното си измъкване, тя не забеляза няколкото паднали от рафта пред нея книги. Стъпвайки се в тях, жената загуби равновесие и се хвана за близкия шкаф. За жалост, не успя да се задържи и падна на земята, повличайки зле закрепената мебел със себе си.

Стийл за секунди се озова при нея.

— Какво по дяволите? Ти! — възклика бодигардът и извади оръжието си. До него се появи Магистъра по магия, който изглеждаше не по-малко изненадан.

— Какво правиш тук? Подслушващ ни... Какво чу? — приближи се към нея костюмирианият мъж.

Тя обаче скочи ловко и го бълсна, след което се насочи към вратата. Стийл се оказа по-бърз. Със силен удар в гърба бодигардът я повали и извади от кесията си връв, с която да завърже ръцете ѝ.

— Тя знае — констатира Ехоу.

— Няма да се измъкнете ненаказани, кучи синове... — започна да му крещи Лилиен.

— Ще видим тая работа — рече магът и я шамароса. — Стийл, вържи я добре и ѝ запуши устата.

Ехоу извади ключ от джоба си и го размаха пред Лилиен:

— Не се беспокой. Няма кой да те открие тук. След като свърши битката, ще се разправяме с теб.

Стийл сбута Лилиен в един мрачен ъгъл на стаята и я завърза за много тежък шкаф, пълен с книги. За добавка, заклинателят произнесе няколко магически думи, за да я парализира напълно. Заклинанието щеше да трае поне няколко часа. Точно докато трае битката.

Мъжете излязоха от импровизирания кабинет, подсмихвайки се заради добре свършената работа. Echoу не пропусна грижливо да заключи библиотеката, доверена му лично от Великия Мъдрец.

Не след дълго огънят в камината изгасна. Изгасна заедно с всяка надежда за Лилиен да се освободи. А най-тежката ѝ болка идваше от факта, че нямаше да успее да помогне на Скар. Щяха да го убият, след това да се погрижат и за нея. Дано поне се срещнха след смъртта.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА ОСЪЗНАВАЦИ

Ветеранът беше посрещнат от съратниците си с в горичката с мрачен възторг. Слугите на Тъмния Господар го очакваха с нетърпение, защото Скар беше техният ключ към предстоящите кръвопролития.

— Съберете се! — извика офицерът на армията жадни за битка бойци.

Скар се покачи върху насип камъни и се извиси с цял ръст над подчинените си. Когато всички се скучиха около Скар, той реши да ги удостои с няколко думи, преди да ги хвърли в последната им битка. Не че слугите на Мрачния Лорд имаха нужда от мотивиращи речи, тъй като те не влияеха на тъмната им природа. Но Скар възвръщаше човешкото в себе си и счете за нужно да каже някакво мотивиращо слово.

— Тази вечер ще окъпем Храма в кръв!

Кръвожадните воини, започнали да се превръщат в някогаживи, нададоха одобрително ръмжене. Звуците, които бойците издаваха, бяха свирепи, неудържими и чудовищни. За миг ветеранът си помисли, че защитниците на Храма нямат шанс срещу толкова ужасяващ враг. За щастие, доблестните мъже, които бранеха Любов, бяха предупредени и знаеха сценария, по който щеше да протече битката.

— През изминалите часове успях да вляза в Храма, тъй като стражите не бяха достатъчно бдителни. Там се срещнах с организатора на отбраната и го подкупих. Защитниците ще ни пуснат в Храма и ще ни позволяят да избием жреците на Камъка.

Получивите се умълчаха. Някой от тях се провикна:

— Защо ни е нужно да сключваме пакт с хората. Можем да изколим всички!

— Така е — отвърна му Скар. — И ще го направим. Но първо се налага да проникнем в сградата. Както виждате, стените ѝ са високи и от здрав мрамор.

— Искаш да кажеш, че след като стражите ни пуснат и проникнем в Храма, ще ни позволиш да избием и тях.

— Именно — извика Скар, — но има и още нещо. В момента зад стените на Храма на Изцелението се намира Великия Мъдрец.

Някога-живите заръмжаха отново.

— Ще го убием и ще занесем главата му на Мрачния Господар като трофей.

Воините избухнаха в победоносни възгласи. Създанията бяха върнали уважението си към своя офицер. Той щеше да ги поведе на най-кръвожадната и славна битка.

— Време е да тръгваме. Помнете само едно — рече Скар, привличайки отново вниманието им, — не атакувайте преди да ви наредя!

Възобновената вяра в пълководеца правеше съществата лоялни. За тях Скар беше толкова необходим, колкото и Мрачния Господар.

Ветеранът поведе армията си някога-живи към Храма на Изцелението Любов, където предстоеше най-голямото падение на нечестивите.

Попър беше изключително напрегнат, защото всеки момент се очакваше някога-живите да изкочат на пътя и да ги нападнат. Младият му колега обаче беше още по-нервен и постоянно го обсипваше с въпроси.

— Смяташ ли, че онзи изрод ще удържи на думата си и че няма да се възползва от доверчивостта ни?

— Щом Великия Мъдрец му е повярвал и е отсъдил да действаме според плана, значи така трябва бъде.

— И ти му вярваш?! — възклика младият страж. — Не чуваш ли какво се говори из Кралството? Че Великия Мъдрец разширява все повече и повече правомощията си. Че контролира дори самия Крал.

— И така да е, на мен ми е все едно. Аз съм войник. Изпълнявам заповеди. А ти не си достатъчно зрял, за да даваш такива. Затова по-добре си мълчи и следвай плана! — отговори му Попър.

— Кралството пада заради такива като теб! Консервативни типове, които изпълняват наредждания, без да се бунтуват и да отстояват своето!

За разлика от разпенения младеж, по-възрастният Страж държеше тона си спокоен:

— Кралството пада заради аrogантни пишлемета като тебе. Мислите си, че можете да промените света и затова го разрушавате до основи. След това скимтите, че не знаете как да си построите нов!

Момчето, явно засрамено от думите на по-възрастния си колега, замълча и погледна с обида земята в краката си. Попър му хвърли съжалителен поглед и реши да го успокои, защото осъзнаваше, че младежът е изнервен заради първото си сражение.

— Горе главата, синко! Има ситуации, в които трябва да следваме сценария, най-вече защото не можем да предложим по-добър. Дори да не следваме плана, който Великия Мъдрец и началникът на защитата изготвиха заедно с мерзавеца, какво по-добро бихме могли да предложим, замисли ли се?

Момчето мълчеше. Изглежда, не беше разсъждавало по въпроса.

— Ти си войник. А след малко ще станеш истински войник. Защото ще си направил точно това, което се очаква от войниците. Те изпълняват заповеди...

— А не мога ли поне веднъж да послушам сърцето си? — попита младокът.

— Слушай сърцето си, когато си у вас с любимата. Когато си на служба, най-много да се прецакаш. Аз съм страж от много години. Ако бях слушал сърцето си по време на служба, щях да бъда или изгонен от работа или хвърлен в някоя яма.

Момчето кимна и обърна решителен поглед към пътя. Думите на Попър го бяха вдъхновили.

В същия момент планът се задейства. Нашествениците се проточваха в бавен траурен марш.

Охранителите на Храма трябваше да ги пуснат, а след това да запечатат портите.

Ами ако Скар ги беше измамил?

Попър и младият му колега щяха да са първите мъртвци за деня.

От една достатъчно висока кула Ехоу наблюдаваше с ужас мудно, но сигурно настъпващите бойци. Магистъра по магия се взираше през лупите на бинокъла си в най-предната редица на

нечистивата армия. Водеше ги Скар — неговият брат. Еху можеше да види решителното изражение на ветерана. Слугите на Мрачния Лорд вече се намираха почти при входа на сградата. Беше дошло време Еху Хоумс да действа. Имаше нужната енергия и концентрация. Колкото по-скоро постигнеше целта си, толкова по-скоро щеше да се освободи завинаги от хилядите, изпълнени с кошмари нощи, в които брат му се връщаше, за да го убие.

Еху изучаваше лицата на някога-живите. В тях нямаше живот, нито милост. Някои имаха гладки черепи, други бяха в процес на разлагане. Но всички до един крачеха уверено, предвкусващи агонията на човеците.

Младият страж опита да не се разтреперва от страх, но мисълта, че тези създания са далеч по-умели бойци от него, го ужасяваше. Младежът срещна погледа на полуживият предводител — мъжът, който по-рано го беше изльгал, представяйки се за полицай, търсещ лечение в храма, но и мъжът, на когото дължеше живота си.

Гледайки подминаващите го чудовищни създания, младокът осъзна, че всеки човек в храма дължи живота си на този странник.

След което стражът обърна поглед към Попър, чието лице беше като изсечена монета. Младежът искаше да прилича на по-възрастния си колега — доблестен и неустрашим страж.

Скар и воините му вече бяха проникнали в храма. Някога-живите му се подчиняваха безпрекословно. Бойците имаха невероятна дисциплина. Движеха се в строго определен ред и не докоснаха дори с пръст стражите на входа. Ветеранът се замисли колко полезни щяха да бъдат тези същества, ако служеха на доброто, ако се биеха за справедлива кауза.

„Но какво всъщност е справедливостта?“ — запита се Скар. — „Не е ли тя просто въпрос на гледна точка. Добри, зли — всички сме еднакви — просто хора, преследващи собствените си цели и гледни точки. А когато срещнем някого с противоположно на нашето възприятие, той автоматично се превръща в наш враг...“

Изведнъж полуживият усети безкрайна тъга. На света нямаше абсолютно добро или абсолютно зло.

Всички те — някога-живи, жрици, защитници, политици и дипломати, водеха най-голямата си битка не другаде, ами в самите себе

си. И там някъде, дълбоко в умовете и сърцата си, избраха страна и плащаха съответната цена. Но каквото и да изберяха, рано или късно опитваха от всичко. Защото това беше изначалната природа на нещата. Защото това беше животът. И най-добрият начин да го изживее човек е, когато изпита горчивината на нещата.

„Тогава къде беше щастието?“ — запита се Скар, докато навлизаше с бойците си във вътрешния двор на храма. — „Не е ли точно там, където човек е осъзнал горчивината на нещата и е решил да отдаде значимото на сладките неща в живота...“

Някога-живите спряха по команда на Скар. Бяха изпълнили целия двор, а в коридорите, обримчващи двора, се спотайваха защитниците, скрити зад дебелите сводове и арки.

Скар се усмихна — беше осъзнал, че единственият начин човек да стигне до сладката страна на живота е да свикне с горчилката дотолкова, че тя да не му прави впечатление.

Така беше направил самият Скар. Беше носил белега на злото в себе си, беше живял с него само за да му напомня, че трябва да се обърне към доброто и да извърви пътя на изкуплението с увереност. Защото Лилиен, неговата любима, го беше оценила. Беше го оценил и Великия Мъдрец, който се предполагаше, че е най-големият му враг.

Скар даде предварително уречената команда, насочена не към неговите бойци, а към защитниците на Храма.

Когато видя високо вдигнатия юмрук на предводителя на нашествениците, отговорникът по от branата даде гръмката си заповед за атака. Десетки смели и достойни мъже започнаха да изскачат от укритията си. Някога-живите бяха изумени от внезапния развой на събитията и се обърнаха въпросително към Скар. Ветеранът им отговори по неочекван начин. Извадил двуострия си меч, той съсече най-близко стоящия до него нечистив боец. Главата на създанието липтина високо във въздуха. Без да губи време, ветеранът се нахвърли върху друг от своите.

Запленен от силата, която злодеянието влияше в есенцията на съществуването му, Скар беше във вихъра си. Защитниците бяха добре инструктирани как да водят схватката и някога-живите започнаха да дават сериозни жертви.

Разбрали вече, че собственият им офицер ги е предал, създанията се изпълниха с неистова ярост. И когато моментът на изненадата беше

отминал, те отвърнаха на нападащите ги хора както подобава. Скоро писъците на посечени и наръгани мъже изпълниха целия храм. Слугите на Мрачния Господар бяха по-опитни от повечето стражи, някои от които водеха сражение за първи път.

Младите доблестни сърца на защитниците обаче препускаха в такта на битката. Те нямаше да побягнат и да се предадат. Някога-живите също не можеха да отстъпят, защото портите на Храма бяха залостени, а в гръб ги притиснаха Попър и неговият по-неопитен другар, вдигнали високо мечове и с бойни песни на уста. Стражите от входа бяха твърдо решени да се хвърлят в боя на помощ на събрата си и дори да загинеха, щяха да са спокойни, че не са извършили предателство, ами са се били до край.

Пукотевицата от яростната битка беше повече от красноречива. Еху и Стийл изкочиха от главния корпус на храма и застинаха на място. Пред тях се разстилаха стъпалата към вътрешния двор, където някога-живите се биеха със защитниците.

Постепенно войските на Мрачния Господар взеха превес над мъжете от Храма. Около бойното поле обикаляха жрици, опитващи се да помогнат на ранените воини, но безуспешно. Някога-живите посичаха всеки, който се изправеше на пътя им. Сражението щеше много скоро да свърши. И то в полза на нашествениците.

Еху огледа тясното бойно поле и веднага фокусира Скар. В главата на магът започна да се оформя матрицата на заклинанието, с което щеше да го убие. В този миг беше силно изблъскан от Ллойд.

— Какво по дяволите чакаш? — попита го дипломатът. — Нападай съществата!

— Не ми се меси! — извика Еху и също бълсна Ллойд. От силния удар Ллойд се стовари на земята. Когато се опита да се надигне, с ужас установи, че кракът му е лошо изкълчен. Дипломатът беше в напреднала възраст и не можеше да намери сили да се изправи. Той просто седеше на стъпалата и наблюдаваше сражението. И тогава видя Скар. Ветеранът беше заел страната на защитниците на Храма и се биеше ожесточено срещу доскорошните си другари. Сърцето на Ллойд се изпълваше с топлина. Ето че Скар беше оправдал доверието на Великия Мъдрец и наистина беше предал Мрачния си Господар. В същия миг вниманието на Ллойд се насочи към стоящия до него Еху.

Магистъра по магия вдигна ръцете си срещу Скар и занарежда словата на Магията на Душите, която щеше да унищожи полуживия.

Скар посичаше със завидна лекота. Сякаш сърцето му, което вече не биеше в него, пееше песента на свободата. Щеше да даде всичко от себе си, за да помогне на стражите на Храма. Това беше неговият момент на триумф. Но в един миг всичко се промени. Скар усети онази ужасяваща магическа енергия, която беше убила Обелиск на Кралския път. Сега обаче тя беше насочена срещу ветерана. Изведнъж Скар беше изпълнен от невероятна немощ и със сетни сили той се обърна и видя мага, застанал срещу него с протегнати напред ръце. Магията изсмукваше цялото съществуване на Скар. Ветеранът изтърва меча си и падна на колене. Ако някой решеше, можеше много лесно да го посече. Ала някога-живите създания се заотдръпваха от него, защото също усетиха мощта на заклинанието. Слугите на Мрачния Господар се страхуваха от заклинателя, стоящ на стъпалата, защото бяха видели с каква лекота беше убил техния сърат на Кралския път. А и в сградата имаше достатъчно хора за убиване. Нашествениците изгубиха интереса си към Скар, оставяйки го да се гърчи в заливащите го вълни от магическа енергия.

Измина около минута, в която ветеранът се бореше със заклинанието. Знаеше, че то ще го смачка, само ако го допусне. Магията на Душите влияеше на хора със слаба воля. Същото важеше и за волята на полуживите. Ала Скар беше силен духом и отхвърляше заклинанието. Макар и да го омаломощаваше физически, магията не можеше да пръсне душата му. И той знаеше, че Еху Хоумс — неговият брат — също знае това. За радост на Скар, брат му въобще не беше добър магьосник. В сблъсъка им нямаше да има победител. Не и ако някой не се намесеше.

— Убий го! Отиди и го убий! — изкрещя Магистъра по магия, като не изпускаше концентрацията си от заклинанието, хвърлено върху брат му. Стийл извади меча си. Макар и добър боец, в момента ветеранът беше безпомощен срещу физическа атака. Зеленоокият войн щеше да го убие.

Скар продължаваше да се бори с Магията на Душите и засега успяваше да я надвие. Препускаше из всички онези спомени, които му даваха увереността, че не е злодей. Спомняше си Лилиен, която

вярваше в него и го обичаше. Спомняше си добрите години като наемник, преди да се отдаде на похот и злодеяния. Започна да си спомня един по един епизодите от живота си. В името на всичко, в което беше вярвал, Скар нямаше да се предаде.

Изведнъж падналият на колене воин забеляза с периферното си зрение приближаващия се Стийл. Срещу воина полуживият нямаше как да се защити, не и в момента. Тогава разбра, че краят му е настъпил...

Битката се беше изместила от двора на Храма към вътрешните помещения. Защитниците, останали много малко на брой, бяха разцепени на групички и се защитаваха със сетни сили срещу вилнеещите някога-живи. Създанията успяха да проникнат в помещенията, където се укриваха жриците. За всички тях — невинни служители в Храма на изцелението Любов, настъпи клане. Стените бяха окъпани в кръв, а подовете чернееха от трупове. Попър и другарят му се бяха присъединили към една група от петима стражи, които бранеха входа на учебния корпус на младите лекители. Мъжете бяха зверски изморени, но не даваха отпор и се биеха по двойки. В залата, която защитаваха, бяха събрани всички студенти по медицина, практикуващи знанията си в Храма. Надушили, че в помещението се крият порядъчен брой жертви, група от четирима някога-живи се опитваше да проникне. Битката беше яростна. Първата двойка, охраняваща залата, беше посечена. Следващата двойка пазачи, които заеха местата им, бяха младокът и Попър.

Младежът беше успял да отсече главите на две от съществата, докато се сражаваха в двора. Адреналинът кънтеше в главата му. С един добре преценен замах стражът осакати още един от нападателите си, а със следващия си удар го обезглави. И тогава чу вика на агония, долетял от някъде ляво. Младежът се обърна и видя Попър, който се свличаше на земята. Противникът му го беше пронизал в стомаха. Повъзрастният страж се строполи с усмивка. Беше се борил до края. Младият страж извика предизвикателно и се нахвърли върху убиеца на другаря си. Не след дълго торсът на съществото се търкаляше по пода. Потънал в необуздана ярост, защитникът продължи бясното въртене на меча си, връхлитайки останалите нашественици. За броени секунди главите на съществата излетяха от раменете им. Младежът коленичи

до Попър и се разрида над изстиващото му тяло. Останалите мъже отдадоха чест на загиналия си другар и поздравиха младока за проявената смелост.

— Последвайте ме в Храма! — кресна със се сила младият страж, след като нахлу в помещението при студентите. — Елате с нас! Вземете мечовете на загиналите защитници, независимо от това дали можете да ги владеете, или не. Защитете Кралството си!

Словата на стражът успяха да трогнат останалите младежи и те тръгнаха след него. Всички задружно трябваше да дадат отпор на мрачните войски, които нямаше да проявят милост.

В същия момент Еху със задоволство гледаше безпомощното и сгърченото тяло на брат си. Стийл стоеше в очакване до коленичилаата фигура, сразена от заклинанието. Магистъра усети опиянение и... щастие. Щеше да елиминира Скар и така никой никога нямаше да разкрие убийството на майка им или незаконното усвояване на фамилните богатства, с които магът си беше купил дипломата и привилегиите да бъде Магистър по магия. Еху чувствуваше невероятен триумф. Животът му досега не беше лош, но щеше да става още по-хубав. Заклинателят не съжаляваше за нищо. Той не разбираше какво значи да съжаляваш. Не дължеше извинение никому за делата, които е вършил и които тепърва щеше да извърши. След броени секунди Стийл щеше да отсече главата на брат му, а в сърцето си Еху усещаше единствено мрачно удоволствие.

Но хубавото усещане трая само миг. След това магът усети невероятна болка, взривила се в гръденния му кош. Изведнъж Еху се откъсна от заклинанието си и усети как в гърдите му, до дръжката си, е забит кинжал. Само миг и Еху Хоумс безславно се сгромоляса на земята...

Ллойд се отдалечи бавно от трупа на Магистъра. В последния решителен момент дипломатът беше успял да се изправи на крака, да извади кинжала от вътрешния си джоб и да наръга заклинателя. Макар че беше служил дълги години в наемнически отряд, дипломатът не беше убивал досега. Но мъжът вярваше, че убийството, което извърши, е оправдано. Сега обаче трябваше да напусне бързо бойното поле, да отиде в експерименталната зала и да намери Великия Мъдрец, който също щеше да се включи в битката.

Всичко се случи за броени секунди. Скар очакваше острietо на Стийл да сложи край на живота му, когато изведенъж усети, че магията е свалена. Ветеранът успя да реагира веднага и се претърколи така, че мечът на зеленоокия воин срещна само въздуха. В целия хаос от тела и оръжия полуживият успя да намери меча си и го вдигна в момента, в който Стийл го връхлиташе за втори път. Двете острietа се отблъснаха със силен звън. Противниците се изгледаха. Бяха достойни. Но победителят от схватката щеше да е един. Стийл направи лъжливо движение встрани и успя така да се извърти, че да удари Скар в рамото. Полуживият обаче не усети болка. Ветеранът се възползва от краткото объркване на Стийл, който явно беше забравил срещу какво се бие и успя да го изрита в десния крак. Изгубил опората си, зеленоокият воин получи наръгване в хълбока. Скар извади меча си и отскочи назад. Жертвата му беше повалена. Ветеранът се доближи, готов за последен съсиращ удар, когато до ушите му достигна гръмкия смях на Стийл.

— Нима фактът, че ще умреш, те весели толкова? — попита го Скар, вдигайки меча си над главата му.

— Всички някога ще умрем. Ето защо се смея. Дали ще загина в тази битка, или в старческото си легло, смъртта е еднаква... — гласът му запазваше саркастичната си нотка дори в самия край.

Ветеранът си позволи да огледа наоколо. Дворът беше изпълнен с труповете... В Храма цареше тишина. В този миг Скар не знаеше кой е победил и въобще дали можеше да има победител в такава безмилостна сеч.

— Убий ме сега и няма да разбереш къде е скъпата ти Лилиен! — изхриптя Стийл, свит на земята, постепенно губещ кръвта си. Скар се вгледа в зелените очи на противника и си спомни:

„... Проблясваща в черно кама, с орнаментирана змия. И зелени пронизващи очи, които го гледат как умира с прерязано гърло...“

* * *

Скар си спомни, че лежащият пред него мъж е същият, който го беше издебнал и убил. Тогава у ветерана избухна и последното стаено пламъче гняв. Скар вдигна меча си, падна на колене до тялото на Стийл и го намушка. И пак и пак, и пак. Чак когато се увери, че тялото му е разфасовано, ветеранът се осъзна и прехвърли в главата си последните думи на Стийл.

„Убий ме сега и няма да разбереш къде е скъпата ти Лилиен!“.

„Лилиен...“ — последната мисъл на Скар, преди мракът на отчаянието да го окъпе, последван от загубата на съзнание.

ЕПИЛОГ

Мисълта, с която се пробуди, беше, че е най-великият магьосник, съществувал в Сявасугда, Последното измерение. След това обаче си спомни, че има още много дела, които трябва да свърши, за да утвърди абсолютното си господство.

Мрачния Господар лежеше в руините на Храма на Изцелението Форгивънс, който неговите слуги бяха завладели и опустошили за него.

Слънцето на новия ден палеше пясъка под тялото му, но Нумориус не обръщаше внимание на дребните неудобства. Та той беше успял да покори цяло магическо поле, да го разкъса и да овладее изфабрикуваната нова магическа материя.

Мрачния лорд се чувстваше непобедим, чувстваше се безсмъртен. Изправяйки се с невероятна пъргавина, той отправи взора си в далечината. Докъдето стигаше погледът му, в която и посока да се обърнеше, Нумориус виждаше телата на хиляди полуживи.

Неговите бойци! Неговите легиони! Неговият миг на триумф. Трябваше да ги призове. И тъй като беше спал непробудно през изминалото денонощие, магьосникът беше акумулирал нужната енергия. С високо вдигнат жезъл, Нумориус занарежда словата на заклинанието, а до него стоеше Забрава, напълно предан и неустрасим.

Докато с лице, отправено към небесата, Нумориус мълвеше магията си, спящият в близост аморфид се пробуди и разпери криле. Двамата обединиха усилия и не след дълго Камъка на Живота, поставен за връх на скръстъра, засия в ярко зелен цвет. Около самия магически предмет се издигна гъста зелена мъгла, която беше почти непроницаема. За броени минути тя започна да се разпростира по цялата територия. Щом Забрава усети докосването ѝ, осъзна, че силата му се удвоява. Чувството беше толкова блажено...

Много скоро магическата мъгла обви напълно телата на воините. Скверното ѝ меко сияние се вмъкваше в дремещите им сетива и ги

пробуждаше. А когато достигна и последния труп, мъглата започна да се издига в небето. Цветът ѝ ставаше все по-тъмен и по-тъмен. И ето че земята беше хвърлена в огромна сянка. Тъмнина, в която единствената светлина идваше от Камъка, подчинен на Мрачния Господар. И всички полуживи откликнаха на повика, опиянени от зеленото сияние. Всички те тръгнаха към него. Легиони от хора, гоблини, планинари и Ужаси, които щяха да служат вярно на Нумориус, защото той беше по-могъщ от всякога.

Мина се време, докато върнатите към живота същества успеят да стигнат Камъка. Сега те го обграждаха в кръг, подчинени на властта му и на строгият мъж, който го притежаваше.

— Вие бяхте призовани, за да служите — проехтя гласът на Нумориус.

Нямаше нужда поотделно да обладава мислите на слугите си. Всички можеха ясно да го чуят, защото Гласът му се извисяваше на километри, подсилен от черното му могъщество.

— Оттук нататък се очаква да служите на силата, към която винаги сте вървели приживе. На злато. На мен. Аз съм вашето олицетворение на злато. Вашият мрачен блян.

И тогава слугите до един се поклониха.

Вторият ритуал беше завършил успешно. Втората вълна полуживи щеше да залее и унищожи всяко кътче на Силвернада.

Но преди да се отправи с армията си към замъка Ефес, където да организира бъдещите си военни кампании, Мрачния Лорд реши да се свърже със Скар и бойците му.

И беше отхвърлен...

„Защо отказваш да се облееш във великолепието ми, робе?“ — запита го Гласът.

„Защото не си ми нужен!“ — съпротиви се съзнанието на Скар.

„Нима? Как си позволяваш да се опълчваш срещу господаря си?“ — гласът ставаше гневен.

„Нямаш власт над мен. Аз съм свободен!“

Мрачния Господар се опита да стовари целия си гняв върху Скар. Магьосникът все още държеше в плен душата му. Можеше да я смачка. Следващата заповед беше към Камъка на Живота. Само че той не му се подчини.

При цялото си могъщество Нумориус не можеше да унищожи душата на полуживия. Скар го беше отхвърлил — душата му беше неподвластна.

„Така да е! От този момент силата ми няма да те захранва повече. Ще загинеш в мъки от слабостта си. Ще се стопиш и изчезнеш, защото няма какво да подхранва живота ти!“

Това бяха последните думи на Гласа, преди да изчезне завинаги от съзнанието на Скар. Ветеранът беше наистина свободен и можеше да се отдаде на заслужен покой...

... който нямаше да настъпи.

Скар отвори очи. Чувстваше се както в деня, когато се беше пробудил в Забравената Долина. Липсваше му усещането за въздух. Дробовете му бяха празни.

След като се огледа, осъзна, че се намира в една от стаичките на Храма, където държаха пациентите. Стаичка, която му беше позната, най-вече заради сумрака от дебелите спуснати завеси. На съседното легло Скар разпозна приседналия Велик Мъдрец.

Ветеранът се вгълби в изучаване на възприятията си и установи, че не изпитва нищо. Нищичко. Погледът на война отново потърси белобрадия мъж.

— Аз... все още съм полужив.

— Да, синко. Все още си — отговори му Великия Мъдрец.

— Но аз... Аз успях да го победя. Отхвърлих го.

— Да, синко. Ти успя да го отхвърлиш.

— Защо тогава съм полужив? Не трябваше ли просто да изчезна, да бъда унищожен? — Скар не разбираше.

— Тялото ти е забъркано от есенцията на Камъка на Живота. То може да бъде унищожено единствено ако душата ти бъде унищожена. Но ти успя да я защитиш, противопоставяйки се на Мрачния си Господар. Ти си свободен и душата ти е твоя собствена.

— Това значи ли, че мога да продължа съществуването си? И какво съществуване ще да е това? — Скар скочи от леглото си.

— За съжаление, не, синко... — отвърна му Великия Мъдрец и в очите му имаше сълзи.

— Обясни ми.

— В момента си полужив. И както можеш да усетиш, си все още силен. Но тъй като Мрачния Лорд отдръпна магията си от теб, ще отслабваш с всеки изминал ден. Последното злодеяние, което извърши като предаде собствените си воини, успя да подсили енергията ти, но тя скоро ще се стопи.

— И тогава наистина ще умра?

Великия Мъдрец кимна и се изправи. Беше почти с една глава по-нисък от Скар. И при все това, войнът изглеждаше някак по-дребен и немощен.

— И все пак имаш възможност да живееш... Преди да ти кажа обаче каква е тя, ще те попитам нещо.

Скар погледна Роландан с надежда.

— Имаш ли за какво да живееш?

Великия Мъдрец беше задал въпроса, от който ветеранът най-много се страхуваше.

Имаше ли за какво да живее? Самият живот му поднасяше изпитание след изпитание, но никога удовлетворение.

Чест, Дълг, Морал. Тези благодетели Скар ги беше погазвал множество пъти през изминалния си живот. Нима си заслужаваха? Не.

Но това, което го беше спасило — то си заслужаваше. Лилиен. Любовта им, истинската обич. Да, заради нея си заслужаваше да опита още веднъж. Особено сега, след като се беше разплатил с миналото, му се полагаше нов живот.

— Има! Ще направя всичко възможно! Само ми кажете къде е Лилиен. Жива ли е?

Великия Мъдрец поклати отрицателно глава.

— За съжаление, не са я намерили никъде в Храма. Има много обезобразени след битките тела. Възможно е да е сред жертвите...

Думите на стареца ужасиха Скар. За момент войнът пожела да заплаче, но лишени от живинката си, очите му не трепнаха. В продължение на няколко минути Скар беше като хипнотизиран.

— Много бързо се отказваш, синко... Там ти е грешката — изрече с съжен глас Великия Мъдрец. — Винаги, когато положението изглежда отчайващо, се предаваш. Бягаш. А не оставаш да се бориш, надявайки се на чудо.

— А има ли чудо, което да я върне? — попита го разгневено ветеранът.

— Ти не ме чу правилно. Казах, че е съвсем възможно да е сред жертвите. Възможно. Но има шанс и да не е, и да се е измъкнала в целия хаос.

Скар мълкна и се замисли над казаното от Роландан.

— Ако живееш достатъчно дълго, може би отново ще я срещнеш. Може съдбата отново да ви поведе по един път. Искаш ли да живееш?

— Искам!

Скар се втренчи в очите на Мъдреца, в които видя стотици години мъдрост. Хилядолетие бродене по земята, през което Роландан беше срещал много отчаяни и изстрадали мъже като Скар. Мъже, които не бяха получили повторен шанс.

Не! Скар нямаше да пропиле този шанс.

— Какво трябва да направя?

— Ела с мен. Нека се разходим... — Великия Мъдрец хвана Скар за ръка и двамата излязоха.

Роландан развеждаше воина из различните коридори и отделения на Храма. Навсякъде лежаха ранени, но превързани и обгрижвани стражи. Жриците неуморно се трудеха, за да облекчат страданията на пострадалите. Всички погледи се обръщаха към Скар, припознавайки го не като предводителя на вражеската армия, а като защитника на Храма. Воини и жрици му се покланяха в знак на дълбока почит.

— Виждаш ли тези хора? — говореше му Великия Мъдрец. — Ти върна надеждата им в доброто. Това е огромен принос в предстоящата война. Заради тях също си заслужава да живееш.

Двамата продължаваха своята обиколка из Храма. Не след дълго стигнаха до вътрешния двор. Някога в него никнеша екзотични цветя и билки, но сега почвата беше разровена и пропита с кръв. И въпреки всичко, скоро градината щеше да бъде отново засадена, а в нея щяха да се разхождат бъдещите възпитаници на Храма.

— Трябва да живееш и заради себе си. Заради силната си воля, с която можеш да постигнеш всичко.

Слязоха по стъпалата и стигнаха до мястото, където Скар беше убил Стийл. Мястото, където се беше борил срещу ужасяващата Магия на Душите.

— Какво се случи с Ехой Хоумс и останалите? — спомените на ветерана бяха все още мъгливи.

— Всеки го застигна това, което заслужава. Теб също. Ще получиш възможността да си върнеш живота.

Двамата се спряха на сред превърнатия в бойно поле вътрешен двор. Великия Мъдрец извади втъканата в колана му карта и я подаде на Скар. Ветеранът я разгледа, но видя просто някаква непозната за него планина.

— Това е картата на Драконовите Планини — едничката съществуваща карта. Тя ти принадлежи.

Скар я разгледа още веднъж. Изображението не му говореше нищо.

Великия Мъдрец заговори отново:

— Някога... много отдавна... по земите, върху които сме построили Кралството си, са бродели други народи. Имало е други цивилизации... Но ние не знаем почти нищо за тях. Когато корабите на прадедите ти акостираха тук, завариха единствено разрушение. Аз бях с тях. Рамо до рамо с Ланс Пътешественика.

Скар го зяпна смаян. Значи все пак слуховете за Великия Мъдрец бяха верни. Той беше стар колкото Кралството.

— Когато дойдохме тук, в тези пострадали от неизвестен Катализъм земи, нямаше почти никакви следи от предишен живот...

— Великия Мъдрец посочи жезъла си — ... освен този Камък и писанията, които намерихме заедно с него. С помощта на хората от Островните Кралства разгадахме какво е предназначението му, а аз овладях силата му. Именно чрез него удължих живота си и основах Храмовете и Школите за лечение.

Скар кимаше, запленен от историята.

— Както знаеш, съществува и друг Камък, този на живота, който Нумориус успя да подчини. Според древните писания съществува и трети Камък. Знаем за него и предполагаемото му местонахождение от години, но до една експедициите за намирането му пропадаха.

— Защо? — попита Скар.

— Защото изследователите не се връщаха, а ние спряхме да изпращаме нови... Нуждаехме се от тях във войните срещу гоблините и варварите.

— Какъв е този Камък?

— Не се знае много за него, освен че е могъщ колкото и останалите. Нарича се Камъка на Кръвта и от скриптовете, които успях

да разчета, разбрах, че може да направи безсмъртен този, който го овладее...

— И искате от мен да го намеря? — прекъсна го Скар с вълнение в гласа.

— Искам да го намериш и да си върнеш нормалния живот... — отговори му Великия Мъдрец.

— А защо решихте, че мога да се справя?

— Погледни картата. В Драконовите планини има пещера. Носи името Прекъснатото Измерение. Според древните писания в нея се крие проход, който ще те отведе при Камъка. Всички живи изследователи, които изпратихме, изчезнаха. Но ти си полужив, есенцията на съществуването ти е друга. Може би ще успееш там, където другите се провалиха.

Скар разгледа картата още веднъж — този път по-уверено. Щеше да опита. Спомни си за Драконовите планини — знаеше в коя посока се намират. От храма, в който се намираше в момента, го деляха три дена поход до Кралския Път. А оттам щеше за седмица да стигне до подножието на планинския масив.

— Как да ви се отплатя за тази възможност? — попита Скар, а тонът му издаваше въодушевление.

— Ако успееш да овладееш Камъка, върни се и заеми страната на Кралството в борбата срещу Мрачния Господар. Той отново въздигна легионите си от полуживи и ние човеците няма да можем да издържим дълго.

Скар беше повече от съгласен. Изведнъж целият му микросвят се наля със смисъл. Щеше да открие Камъка и да се включи във войната срещу Нумориус. А когато унищожеше Мрачния Лорд, щеше да започне нов живот.

Ветеранът се поклони на Роландан и с решителна стъпка тръгна към изхода на Храма. Кийтс го чакаше при портите. Скар не очакваше да срещне младия страж. Новината, че младокът, с когото по-рано имаше спречкане, е жив, накара Скар да се почувства някак щастлив.

Момчето носеше доспехите на загиналия си другар Попър, а на наметалото си беше закачил значка, идентифицираща го като отговорник по от branата на Храма. Когато Кийтс видя Скар, се втурна и го прегърна по братски.

Ветеранът се усмихна и поздрави момчето.

— Здравей, доста неща се случиха през последното денонощие — той посочи новото снаряжение на младока.

— О, да! — отговори с лъчезарна усмивка къдрокосото момче.

— Тъй като старият отговорник по реда загина героично в битката, Великия Мъдрец ме назначи с думите, че напълно заслужавам званието.

— Страхотно! Сигурен съм, че ще оправдаеш и занапред избора му! — отговори Скар.

След няколко секунди мълчание Кийтс се прокашля и подаде на Скар някаква огромна кожена торба.

— Разбрах, че ти предстои дълго пътешествие. Реших, че ще имаш нужда от това-онова. Всичко, което ще ти потрябва, е в торбата.

Полуживият пое вързопа и го разтвори. Вътрешните скаутско въже, налакътници, няколко кинжала, кремък и други джунджурийки. Скар се усмихна на младежа, а той продължи.

— Намерихме ги на бойното поле. Мисля, че ще ти послужат добре!

Кийтс подаде на Скар оръжието му.

Ветеранът пое с финес верния си двуостър меч и благодари на Кийтс.

— Е, това е! Беше ми приятно да те срещна. Ти промени живота ми — младежът подаде десницата си на Скар.

— На добър час, приятелю! — бяха последните думи на младия страж, който се запъти към вътрешността на Храма.

Скар тръгна в обратна посока — навън — към света, който го очакваше. Винаги е приятно да чуеш благи думи за из път, особено когато не знаеш какво те очаква.

След половин час ветеранът вече напредваше по маршрута, който щеше да го отведе в Драконовите Планини. Небето беше толкова чисто и бодро, че се открояваше полетът на всяка птичка, напуснала гнездото си. Скар беше доволен. Красиво утро, в което той поемаше на поредното си пътешествие към... към... Драконовите планини! Към шанса си да бъде отново човек. Шанс, който не трябваше да пропуска, най-вече защото сам си го беше извоювал.

Налагаше се да побърза. Времето му изтичаше.

... Скрита в далечните сенки, тя го следваше неумолимо. Все още не можеше да го настигне, а и не трябваше да му се разкрива. Щеше да изчака подходящия момент. Леките ѝ стъпки щяха да вървят по неговите. Нейната сянка щеше да се слее с неговата. Целия си живот беше отдала на това. На него. И макар той да беше срецинал края си, дори след края, тя щеше да продължи да го следва. Защото неговата съдба беше и нейна. Защото трябваше отново да са заедно.

Защото нямаше измерение на живота, което да ги раздели.

Никога...

Високо горе, в небето, изгревът над Силвернада зеленеше.

БЕЛЕЖКИ ОТ АВТОРА

Щом четете този текст, значи вие официално притежавате втората част на „Пътуване през спомени“, книга първа от поредицата Истории от Последното Измерение.

Измина повече от половин година преди да издам тази втора част, но най-после историята е сглобена и цялостна. И независимо дали вече сте я прочели или тепърва ви предстои да навлезете (за добро или лошо) в Последното Измерение — едно е сигурно — вие притежавате два тома българско фентъзи, изградено в напълно нов и идентичен свят.

Едно постижение за българското High Fantasy.

Една свършена задача.

Но пътят напред е все още дълъг и предстои много работа. Времето между излизането на първата и втората част на книгата бе от изключителна важност за мен. То ме научи на много неща, но едно главно, че не е достатъчно да си само писател. Това беше време, в което се занимавах изключително много с реклама; време, в което „Пътуване през спомени“ успя да намери ценни съюзници в българското медийно пространство, така, че идеята да се разпространи сред читателите у нас, които както постепенно разбрах — са уникално много.

Това време някак си ме направи по-положителна личност, най-вече защото видях изключително оптимистични неща, свързани с литературата у нас. Запознах се с хора, които пишат; които издават; които популяризират, и най-вече — такива, на които им пушка.

Ето защо мотивацията и амбициите ми се увеличиха — така че продължаваме смело и самоотвержено напред.

Първите си благодарности искам да изразя към хората, благодарение на които „Пътуване през спомени“ ч.2 стои в ръцете ви.

На първо място искам да благодаря на Ралица Николова за спасителната редакция, която прави втората част много по-лесна и достойна за четене, за разлика от първата.

На Пламена Барева за страхотния артуър върху историята и Последното измерение.

На Лили, която надмина себе си с втората корица, показвайки, че талантът всъщност може да е и безграничен.

Специални благодарности имам и към хората, които ми помогнаха с популяризирането на тази моя първа творба. Признателен съм за цялата им отвореност, инициативност и най-вече работа в името на фентъзи жанра и българската литература.

Благодарен съм на Ивелина Лукова (<http://killabunneh.blogspot.com/>), за нейното така реалистично ревю върху „Пътуване през спомени“, което всъщност беше и първото, което творбата официално получи.

Много благодарности и на Екатерина Стоянова (<http://ekaterinaes.blogspot.com/>) и нейното хубаво ревю, което успява най-точно да представи това, което лежи отвъд историята и идеята на „Пътуване през спомени“.

Изключително признателен съм и на няколко български сайта, които удариха стабилно рамо, в това — новината за Последното измерение да стигне до повече хора. За тях смяtam, че съвсем заслужено са си заслужили името и популярността сред българските читатели.

Това са:

- Цитаделата (<http://www.citadelata.com/>)
- The Crazy Admins (<http://thecrazyadmins.info/>)
- SciFi (<http://scifi.bg/>)
- Сборище на Трубадури (<http://trubadurs.com/>)

Освен това изразявам множество благодарности към всичките си приятели от Търново, София и страната за цялостната им подкрепа; на издателска къща „Весела Люцканова“ — за цялата коректност и професионализъм; на семейството ми — за това, че не се отчая напълно от мен и на всички фентъзи читатели, заради които си заслужава човек да твори.

Добре дошли в Последното Измерение. Пътуването ви едва сега започва!

„Пътуване през спомени“ в интернет:

<http://www.goodreads.com/book/show/20445522-1>

Посете още и Антологията на Златните фентъзи цитати:

<http://goldenfantasyquotes.blogspot.com/>

Издание:

Делиян Маринов

Истории от Последното измерение

Книга първа: Пътуване през спомени (част две)

Българска

Първо издание

Редактор: Ралица Николова

Рисунка на корицата: Лиляна Семкова

Дизайн на корицата: Рубен Лазарев

Редактор (ел. версия): Весислава Савова

ISBN 978-954-311-133-6

Печатни коли 10

Формат 84×108/32

София, 2014 г.

Издателство Весела Люцканова

<http://www.vessela.eu>

e-mail: v_lutzkanova@mail.bg

Печат: Полиграфион АД

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.